

SCOLAR KRITIK

Karin FOSSUM

Sejér felügyelő
történetei

Aki fél a farkastól

Karin Fossum: Aki fél a farkastól

Karin Fossum
Aki fél a farkastól
(Részlet)

Scolar krimik

(Részlet)

Scolar

A mű eredeti címe: *Den som frykter ulven*

Copyright © J.W. Cappelens Forlag a/s, 1997

Fordította: Szöllősi Adrienne
A fordítást az eredetivel egybevetette: Tóth Ákos
Szerkesztette: Illés Andrea

Hungarian translation © Szöllősi Adrienne, 2010
Hungarian edition © Scholar Kiadó, 2010

Minden jog fenntartva. A mű egyetlen részlete sem használható fel és nem sokszorosítható a kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül.

A földrajzi és személyneveket a norvég kiejtést figyelembe véve láttuk el toldalékokkal. A kötetben a *vei, gate* végű helyszínek a magyar *utca* szónak felelnek meg.

Scholar Kiadó, 2010
1016 Budapest, Naphegy tér 8.
Telefon/fax: (+36 1) 466-7648
scolar@scolar.hu
www.scolar.hu

Felelős kiadó: Érsek Nándor
Felelős szerkesztő: Illés Andrea
Borító, könyvterv: Máthé Hanga
Tördelés: Széplaki Gyöngyi

ISBN 978-963-244-234-1
ISSN 2060-8640

Az Európai Unió Kultúra Programjának (2007–2013)
támogatásával

Karinak

*Gyűlölöm az embereket,
csakán azért, mert léteznek,
nem bízom bennük, ha látom,
hogy saját földjükön mozognak.
Én, az őrült, jégtömbömben ülök,
és pontosan följegyzek mindent,
amit ellenem elkövetnek.
És a bosszú sötét kamrájában
felnő egy világalomra törő ember.*
Elgard Jonsson

Vakító fénysugár hatolt át a fák között. Az erős fény megtorpanásra készítette, nem volt felkészülve rá. Az éles napfény közvetlenül azután érte, hogy felkelt az ágyból, s félálomban végigtámolygott a sötét házon, majd kilépett a lépcsőre.

Szinte beleszúrt a szemébe. Gyorsan az arca elé kapta a kezét, de a fény csak egyre mélyebbre hatolt, át a bőrén, a csontjain, egyenesen a koponyája mélyére. Odabent minden csillogóan fehér lett. Gondolatai elszabadultak, és apró darabokra estek szét. Szeretett volna hangosan ordítani, de azt méltóságán alulinak tartotta. Ehelyett összeszorította a fogát, és próbált minél mozdulatlanabban állni a lépcsőn. Valami készült. Fejbőre megfeszült, és egyre elviselhetetlenebbül viszkedett. Remegve állt, fejéhez emelt kézzel. Érezte, hogy szeme oldalra húzódik, orrlyuka kitágul, és akkora lesz, mint egy kulcslyuk. Halkan nyöszörgött, megkísérelt ellenállni, de tehetetlen volt a hatalmas erővel szemben. Arca lassan eltűnt, csak csupasz koponya maradt a helyén, fehér, áttetsző bőrrel borítva.

Lázasan küzdött, és halkan nyöszörgött, ki akarta tapintani az arcát, hogy a helyén van-e még. Orra puha és visszataszító lett. Végigtapogatta a kezével. Ezzel elpusztította azt a keveset is, ami még maradt belőle. Világosan érezte, hogy az orra elcsúszik a helyéről, és elveszti a formáját, mint a rohadt szilva.

Aztán váratlanul véget ért az egész. Óvatosan lélegzett, arca pedig újra a helyére került. Pislogott párszor, kinyitotta és becsukta a száját, de amikor be akart menni a házba, szúrni kezdett a mellkasa – láthatatlan szörny karmai vájtak belé. Összegömbölyödött, maga köré fonta a karját, így védekezve a mellkasát egyre jobban marcangoló erő ellen. Mellbimbója eltűnt a hónalja alatt. Meztelen felsőtestén a bőr egyre vékonyabb lett, a fekete vérrrel teli erek úgy ütöttek át rajta, mint a vezetékek. Előregörnyedt, tudta, hogy nem képes megakadályozni a történéseket.

Hirtelen széthasadt, mint troll a fényben. Gyomra és belei kiestek a hasából. Megpróbált mindent a helyén tartani, megragadta a seb két oldalát, és összehúzta, de csak folyt ki minden az ujjai közül, és tócsába gyűlt a lába előtt. Szíve továbbra is dobogott, a bordái mögé zárva pumpált fáradhatatlanul. Egy darabig így maradt, összegörnyedve, levegőért kapkodva. Hasürege teljesen kiürült. Kinyitotta egyik szemét, és aggódó pillantással nézett végig magán. Már nem folyt belőle semmi. Ügyetlenül elkezdte összeszedni a beleit. Véletlenszerűen tuszkolta a helyükre a dolgokat az egyik kezével, miközben a másikkal összeszorította a sebet, hogy ne zuhanjon ki rögtön, amit visszatett. Semmi sem került az eredeti helyére, a legfurcsább helyeken kötöttek ki a szervei, de ha sikerül bezárnia a sebet, senki sem fogja látni a különbséget. Tudta, hogy nem olyan, mint mások, de ez kívülről nem látszott. Miközben a bal kezével tartotta a bőrt, a jobbal kotorászott a belsőségei után. Végül a legnagyobb részét visszatuszkolta magába. Csak egy kis vérfolt maradt a lépcsőn. Keményen összepréselte a sebet, és érezte, hogy kezd összezáródni. Egész idő alatt óvatosan lélegzett, nehogy újra felszakadjon. Továbbra is mereven állt a lépcsőn. A napsugár olyan volt, mint valami éles, fehér kard. Teste újra egyben volt. Minden olyan gyorsan történt, nem lett volna szabad az ágyból felkelve egyenesen kimennie a napfényre, anélkül hogy végiggondolta volna, mit tesz. Mindig más térben mozgott, a világot sötét fátyolon keresztül látta, ami leárnyékolta a kinti fényt, és letompította a hangokat. A fátylat ő maga komoly koncentrációval tartotta a helyén. Most megfeledkezett magáról, meggondolatlanul vágott neki az új napnak, akár egy kisgyerek.

Úgy érezte, a büntetés aránytalanul súlyos volt. Mert álmában olyasmit látott, amitől felriadt, és megfeledkezve magáról kifutott a szabadba. Behunyta a szemét, és felidézett néhány képet. Látta az anyját a lépcső aljánál. A szájából ömlött a vörös, meleg vér. Széles, gömbölyű

alakjával a virágos fehér ruhában úgy nézett ki, akár egy nagy korsó, amelyből piros lé folyik. Emlékezett a hangjára. Súlyos, sípoló hang követte a szavait.

Lassan újra visszament a házba.

*

Ez Errki története. Így kezdődött:

Éjjel háromkor hagyta el az intézetet. Ne hívd intézetnek, Errki, bár bizonyos szempontból jogod van a saját kis világodban úgy nevezni, ahogy csak akarod, mégis légy tekintettel másokra, és hívd másként. Ezt nevezik kedvességnek vagy udvariasságnak, ha így jobban tetszik. Hallottál már erről?

A nő olyan bőbeszédű volt, hogy szinte bugyogtak belőle a szavak, mint a földből az olaj. A szavakat kísérő hang olyan volt, mint egy zengő elektromos orgona.

- Vardennek hívják - mondta a férfi kesernyés mosollyal.
- Mi itt Vardenben egy nagy családot alkotunk. Ha csöng a telefon, azt mondjuk: Tessék, itt Varden! Vagy: el tudná valaki vinni a postát Vardenbe?

- Éppen erről van szó. Csak megszokás kérdése. Itt mindenkinek tekintettel kell lennie a másokra.

- Nekem nem - vágta rá dühösen. - Én kényszergyógykezélesen vagyok az ötödik paragrafus alapján. Veszélyes vagyok magamra és talán másokra is.

Előrehajolt, és a nő fülébe suttogott: - *Nekem köszönheti, hogy a huszonhetes fizetési kategóriában van.*

Az éjszakás nővér megremegett. Volt hajnalonként egy pillanat, amikor nagyon gyengének érezte magát. Az éjjel és a reggel közti senkiföldjén, amikor a madarak elhallgatnak, és senki sem tudja biztosan, elkezdenek-e újra énekelni. Ilyenkor bármi megtörténhet, amire addig nem is gondolt. Tompultságában előreesett a válla. Nem volt ereje meglátni

a másik fájdalmát, emlékezni rá, ki is az valójában, és hogy a férfi az ő gondjaira van bízva. Csak arra gondolt, milyen ellenszenves, önző és gonosz.

- Tisztában vagyok vele - csattant fel a nő. - Négy hónapja vagy itt, és amennyire látom, elég jól vagy. - Olyan összecsuicsörített szájjal mondta ezt, hogy az ajka szinte csőrnek hatott.

A szavakat orgonához hasonló éles hangok kísérték.

Így aztán a férfi megszökött. Nem volt túl bonyolult dolog. Ezen a langyos éjszakán az ablakot nem zárták be. Ugyan az ablak előtt fémrácsozat feszült, de a rácsot rögzítő csavarokat könnyedén kiszedte a több mint százéves épület kiszáradt, fa ablakkeretéből. Az első emeleten volt a szobája. Egy macska könnyedségével ugrott ki az ablakon, és ért földet a fűvön. Nem a parkolón keresztül ment, hanem az erdő felé, a Brønnen-tó irányába. Mindegy volt, merre indul. A lényeg, hogy nem marad többé Vardenben.

A tó gyönyörű volt. Mozdulatlanul pihent a völgyben, nyíltan, csöndesen, mindenféle színlelés és megjátszás nélkül. Nem taszította el magától, és nem csábította le magához. *Nem volt benne semmi tolaodó, egyszerűen csak ott volt.* A mindössze kőhajításnyira lévő intézetet eltakarták a fák. Nestor megkérte, hogy álljon meg egy kicsit, amit meg is tett. Bámulta a Brønnen-tó fekete vizét. Hirtelen Tormodra gondolt, akit itt találtak meg, szokás szerint kesztyűvel a kezén, arccal a mélység felé fordulva. Szőke haja a sötétzöld vízen lebegett. Nem tűnt szép látványnak, de egyébként sem szokott az lenni. Dagadt és ernyedt volt, világos szemmel, ráadásul butának is látszott. A visszataszító, pudingszerű fickó állandóan bocsánatot kérve járkált, félve, hogy megfertőzi őket, útban van nekik, vagy valaki megérzi rettenetesen bűzös leheletét. Szegény most már megtért Istenéhez. Talán békésen üldöggél egy felhőn, végre megszabadulva nedves kesztyűitől. Talán találkozott odafent az anyjával, s mellette meglelte

nyugalmát. Imádta az anyját. Nagyon sóhajtott, ahogy Tormod pislogására és szőke szempilláira gondolt. Vékony teste idegesen összerándult, és továbbment.

A sötét alakot senki sem vette észre a világoszöld erdőben. Mindenki aludt. Tormod helyét valaki más vette át. Tormodot az öngyilkossága után gyakorlatilag egy üres ágyra korlátozták. Megdöbbenő átváltozás, gondolta. Tormod már nem volt többé Tormod, mindössze egy üres ágy. És ő is egy üres ágy lesz, feszesre húzott lepedővel.

Figyelte a hangokat, és aprókat bólintott. Aztán imbolgva továbbment az erdő mélye felé. Mikor az éjszakai nővér bekopogtathatott a szobája ajtaján, ő már több mint két órája járta az erdőt. A nő nyilván nem merte elmesélni a beszélgetésüket. „Nem, nem vettem észre semmi különöset, olyan volt, mint máskor.” A magasan járó nap egyenesen a nővér arcára süthetett az ügyeleti szoba ablakán át, ahol korábban beszélgettek. A szavak égették a nő torkát, akár a sav.

Elment a lovarda mellett. Hallotta, ahogy a nagy, sötét állatok türelmetlenül topognak az istállóban. Az egyik észrevette, és nagyot fújtatott. Nézte a lovakat a szeme sarkából, és erős késztetést érzett, hogy velük legyen, olyanná váljon, mint ők. Senki sem megy oda egy lóhoz, és kérdezi meg: „Ki vagy te?” A lovakkal időről időre terheket cipeltetnek, utána békén hagyják őket. Az öreg, munkára képtelen lovak meg golyót kapnak a fejükbe. Ilyen egyszerű. Napról napra ugyanazt csinálják. Gyerekekkel a hátukon járnak körbe-körbe a karámban, isznak a régi itatóból, lelógó fejjel, állva alszanak, elhessegetnek magukról néhány rovar. Aztán egyszer csak meghalnak.

Egy darabig az út mentén sétált. Nemsokára felkelnek az emberek a takarók és a lepedők közül, s kibújnak az odúikból. Érezte, hogy közelednek, szinte vibrált a levegő. Nemsokára megindul a forgalom. Errki gyorsabban szedte a lábát. Az lesz a legjobb, ha újra behúzódik az erdő-

be. Szerette a remegő erdőt, a lombokon keresztül megcsillanó fényt és a fű illatát. Az ágak és a virágok hangját, ahogy megreccsentek, meghajlottak a lába alatt. A szürke, kiszáradt fákat, amelyek csak álltak ott gyökerüket mélyen a talajba vájva. Kitépett egy páfrányt, mire a gyökere is kiszakadt a földből. A kezében tartotta, miközben azt mormolta: – Gyökér, szár, levél. Gyökér, szár, levél.

Végül elfáradt. A távolban meglátott egy kősziklát s a tövében az árnyékot. Amikor odaért a sziklához, lefeküdt a fűbe, és összegömbölyödött. Állandóan figyelte a hangoikat, folyamatos halk morgást hallott magában, akár valami erőműben. Volt a zsebében egy kis üvegcsse rácsavarozható tetővel. „Az alvás a Halál kisöccse”, gondolta, és lehunyta a szemét.

*

A fennsík szélén megállt. Csak Errki tudott így menni, nehézkesen és dülöngélve, mint egy szárnyaszegett holló, mégis meglepően gyorsan. Minden lógott és himbálózott rajta. Hosszú haja, kigombolt kabátja és viseltes nadrágja, amelyet rég nem vett le magáról. Ócska tréningnadrág volt, izzadságtól és húgytól bűzlött. Feje oldalra billent, mint ha elszakadt volna egy ín a nyakában, és járás közben ritkán pillantott fel. Állandóan az utat nézte, és csak saját lábát figyelte. Maguktól mentek. Nem volt szüksége célra sem, órákig tudott gyalogolni anélkül, hogy elfáradt volna. Egyenletes ritmusban lépdelt, akár egy játékszer, amelynek kulccsal felhúzták a rugóját.

Huszonnégy éves, keskeny vállú és meglepően széles csípőjű fiatalember volt. Rossz tartása miatt kikészültek a csípőízületei, ezért furán járt, a lábait oldalról maga elé téve. Dühös mozdulatnak tűnt, mintha le akart volna valamit rázni a hátáról. Ettől sokak szerint úgy lépkedett, mint egy öregasszony. A nyaka is hosszabbnak és vékonyabbnak tűnt

a megszokottnál, szinte túl vékony volt ahhoz, hogy a fejét hordozni tudja. Nem mintha a feje szokatlanul nagy lett volna, de a tartalma sokkal nehezebb volt, mint a legtöbb fejé.

Mindössze hatvan kilót nyomott, és keveset evett. Ráadásul képtelen volt eldönteni, mit is akar enni. Kenyeret vagy kukoricapelyhet? Virslit vagy hamburgert? Almát vagy banánt? Hogy mernek az emberek ennyi döntést meghozni? *Honnan tudják, hogy jól választanak?*

A zsebében ott lapult a gyógyszeres üveg, amelynek tartalma biztosította, hogy a lába engedelmeskedjen, gondolatai pedig a megfelelő mederbe terelődjenek, miközben fel s alá járják a vardeni folyosókon, a buszon, a vonaton vagy épp az út mentén bolyong.

Mikor nem mozgott, akkor feküdt, és csöndben pihent. Hosszú, fekete haja koszos csimbókokban lógott az arcába. Bőrét pattanások okozta hegek borították; tizenhárom éves kora körül bukkantak fel, és apró vulkánokként törtek ki. Rég felhagyott a mosakodással. Sokkal rosszabbul néztek ki a mitesszerei, ha vízzel és szappannal átdörzsölte őket. Ha a kosz és a zsír befedte a bőrét, nem látszottak annyira. Kócos haja alatt csak sejteni lehetett hosszúkás, keskeny arcát, hegyes állát és vékony, sötét szemöldökét. Mélyen ülő szemei mindig kerülték az emberek tekintetét. Ha valaki mégis beléjük nézett, tompán csillogtak. Mindig ferdén, alulról pillantott fel arra, aki szólt hozzá. Arcába lógó haja és egész testét beborító ruházata miatt még nyáron is fehér volt a bőre. Nadrágja a csípőjén lógott, bőrvét tartotta. Az övcsatot kitért szárnyú, kampós csőrű rézsas díszítette. Apró zománcszemei mintha láthatatlan zsákmányt figyeltek volna, például Errki apró nemi szervét a koszos nadrág mélyén. Korához képest fejletlen volt, és sohasem járt még nőben. Erről senki sem tudott, ő maga pedig más, fontosabb dolgokkal nyomta el ezt a fájdalmas tényt. A sas elég imponáló volt, ahogy Errki csípőjének ritmusában mozgott. Ez akár arra is rábírhatta az embereket, hogy az alatta rejlő szervet igazi ragadozónak gondolják.

Meleg volt, és csönd honolt a tájon; sárga földek mindenfelé, amerre csak a szem ellátott. A távolban egy lány közeledett babakocsit tolva. Már messziről észrevette a sötét, imbolygó alakot, és ráébredt, hogy el kell haladnia mellette. Egyetlen út sem tért le oldalra. A férfi különösen festett, és ahogy egyre közeledett, a lány érezte, amint egész teste megfeszül. A járása is merevebb lett. Az alak csak düllöngélt feléje, volt benne valami félelmetes és agresszív, a lány pedig arra gondolt, hogy nem kell a szemébe néznie, egyszerűen csak elsiet mellette valami egykedvű, fensőbb-séges arckifejezéssel. Semmi esetre sem mutathatja ki a félelmét; úgy képzelte, a férfi, mint egy kiszámíthatatlan kutya, akkor fog támadni, ha kiszagolja a rettegését.

A lány annyira volt szőke és szép, amennyire Errki sötét és csúf. Még a fátyolon keresztül is éles fényben fürdött közeledő alakja. A babakocsiba kapaszkodott. Idegesen tolta maga előtt, akár egy pajzsot, mintha kész lenne feláldozni a tartalmát, csak hogy mentse a bőrét. Errki legalábbis így gondolta. Régóta gyalogolt már a gondolataiba mélyedve, amikor a szeme sarkából észrevette a közeledő alakot. Jelentéktelennek tűnt, mint a szélben szálló pernye. Annak ellenére, hogy észlelte a körvonalakat és a mozgást, nem emelte föl a fejét. Errki a világ legszánalmasabb jelenségének a babakocsit toló nőket tartotta. Hogy egy gyerek kinyomása miatt miért vágnak ilyen hülyén elégedett arcot, sohasem bírta felfogni. Hogy a Földön élők milliárdnyi szenvedése láttán egy gyerek hogyan volt képes megváltoztatni az élethez való hozzáállásukat, túlment a józan ész határán. Vetett egy pillantást a lányra, és fölöttébe magában a kérdést: ellenséges szándékú-e vagy sem? Jó szándékot nem ismert. Sosem hagyta magát félrevezetni, vagy éppen hülyére venni. Az ellenséget lehetetlen felismerni elsőre, pusztán külső alapján. A babatakaró alatt például kés is lapulhat. Kettős hegyű, cikcakkos pengéjű kést látott maga előtt. Sosem lehet tudni.

Elhaladtak egymás mellett. Abban a másodpercben Errki összetörő üveg csengő hangját hallotta. A lány a babakocsi fogantyúját szorongatta. Egy pillanatra felnézett. Legnagyobb rémületére a férfi szemében különös fényt pillantott meg, és a nyitott fekete kabát alatt el tudta olvasni a pólója feliratát: ÖLD MEG A TÖBBIEKET!

Ez nem ment ki a fejéből. Így ő lett az egyik azok közül, akik később bejelentették a rendőrségnek, hogy látták a keresett személyt a kérdéses napon, a kérdéses helyen.

Az emberek mindig üldözték Errkit, nem csak pusztuló teste, amelyben a szervek összevissza helyezkedtek el, vagy kőkemény szíve miatt, amely csontok mögé bújva dobogott. *Belé akartak látni.* Egészen a legbelső, titkos szobába, ahol a vakító fény égett. Gonosz szándékaikat szép szavakba csomagolták, a valóság áldásairól beszéltek, meg az izgalmas kihívásokról, amelyeket a közösség adhat. Kibírhatatlan volt.

De ha egyszer nem akarta!

Zavarodottan rázta meg a fejét. Gondolatai összevissza csapongtak, és megzavarták időérzékét. Visszatámolygott a szobába, és lehanyatlott a koszos matracra. Örült, hogy megszökött a fullasztó intézetből, és hogy megtalálta ezt az elhagyatott házat. Az oldalán feküdt felhúzott térdekkal, kezét a combjai közé szorítva, arcával szinte belebújva a penészes matrachba. Mélyen magába nézett, le a sötét, piszkos Pincébe, ahová csak egy keskeny résén át hatolt le a fénysugár. Szabályos kör alakú folt jelent meg a kőpadlón. Ott ült Nestor, mellette kopott kabát feküdt. Semmi gyanús nem látszott rajta, mintha csak félredobták volna, de Errki tudta, hogy valójában mi az. Sokáig feküdt csendben, várakozón, majd elaludt. Idő kellett, hogy begyógyuljon a seb. Amíg az gyógyult, ő álmódott. A büntetés után mindig

kapott vigaszt, amit hálásan fogadott. Ez is a megállapodás részét képezte. Július negyedikét írtak, három perccel múlt hajnali hat, és rettenetes hőség közeledett.

*

A sűrű facsoport között rejtőző gerendaház hirtelen bukkant elő. Az épület évtizedek óta lakatlanul állt. Ennek ellenére meglepően jó állapotban volt, bár a berendezés nagy részét már széthordták vagy elpusztították a csavargók. Nem kevesen pihentek meg itt az évek során, és hagyták rajta nyomukat a szobán, vagy szórták szanaszét üres üvegeiket.

Álldogált egy darabig az erdőben, és hallgatózott. A ház előtti kis tisztáson burjázott a fű. Óvatosan megközelítette a házat, megfogta a kilincset, és benyitott a nehéz ajtón. Egy pillanatra megállt és figyelt. Odabent konyha, nappali és két apró hálószoba tárult a szeme elé. Az egyik hálószoba sarkában régi, csíkos matraccal ellátott ágy állt. Helyiségről helyiségre lopakodott, és körbevizslatott. Beszívta a régi fagerendák illatát. Ebben az üres házban Errki közelebb került az őseihez, mint gondolta. Régi nyári lak volt, melyet egy 1600-as években alapított finn település helyén építettek. Ahogy körbejárt, figyelmesen hallgatta a néma falakat. Úgy tűnt, mintha valami különös történet volna itt. Az őrület beette magát a falak közé. A vastag gerendák némelyikén komoly sérülések éktelenkedtek, mintha valaki baltával esett volna nekik. Egyetlen ablak sem volt ép, a korhadt ablakkeretben csak elvétve maradt egy-egy üvegdarab. Egymás után több gondolat futott át az agyán. Ide nem lehetett kocsival feljutni, és amennyire figyelte, senki sem tűnt fel, amikor lekanyarodott az útról, és elkezdett felkapaszkodni a hegyoldalra. Nem volt órája, de tudta, hogy pontosan harminc perce tért le a főútról. Nem aggasz-

totta, hogy nem hozott magával élelmet és ruhát. Viszont szomjas volt. Mozgatta az állkapcsát, hogy összegyűjtsön egy kis nyálat. Elkezdte rágni a nyelvét.

Bement az egykori konyhába, és találmra kihúzott pár fiókot. A fogantyúk már eltűntek, csak az azokat egykor rögzítő szögnél fogva tudta kirángatni őket. Talált egy törött villát és egy doboz gyertyát. Meg morzsát és pókhálót. Söröskupakokat. Üres gyufásdobozt. A betört konyhaablak fölötti karnisról nejlonszöngy maradványa lógott; mikor megfogta, szétfoszlott az ujjai között. Visszament a nappaliba. A helyiség egyik ablaka a tisztásra nézett, a másik a szemben lévő oldalon egy tóra. A fal mellett régi kanapé állt, rajta zöld, kötött ágytakaró, a másik falnál pedig egy nagy szekrény. Kinyitotta és belenézett. Semmit sem talált. A foltos deszkapadló nyikorgott a léptei alatt. Óvatosan leereszkedett a kanapéra. A rugók nyikorogtak, és porfelhő szállt fel a levegőbe. Meggondolta magát, felpattant, s inkább bement az egyik hálószobába, ahol a sarokban ott állt az ágy. Levette a kabátját és a pólóját, majd lefeküdt. Egy örökkévalóságig volt távol. Mikor felébredt, nem tudta, hol van, ráadásul álmodott is. Így elkövette azt a hatalmas hibát, hogy egyenesen kiment a napfényre. Fárasztó volt a belsősegeit összeszedni a lépcsőről, miközben Nestor gonoszul nevetett. A belei kukacokként csúsztak ki a keze közül.

Másodszorra ébredt fel. Óvatosan felült, és körbenézett a szobában. Végigtapogatta magát, s érezte, hogy mellkasa egyben van. Csak egy vörös, cikcakkos forradás éktelenkedett rajta. A mellbimbói közül indult, és egészen a köldökéig tartott. A nap már magasan járt az égen. Fölkelt a matracról. A szoba üres volt, egy durván faragott komódot leszámítva. Lassan felállt, és átment a szobán. Kihúzta a komód egyik fiókját. Miközben állt, és a fiókot bámulta, futólag megtapogatta fájó csípőjét. Valami keményen feküdt. Visszament a sarokba, és lepillantott a matracra. Az ujjaival körbetapogatta. Volt ott valami, valami keskeny és ke-

mény. Gyanakodva felemelte a matracot, és megfordította. Az alján, a csíkos huzatban nagy lyuk tátongott, s a szivacs egy részét valaki kiszedte. Bedugta a kezét a nyílásba, és kotorászni kezdett. Valami hideget tapintott ki. Kihúzta, és csodálkozva meredt rá, nem hitt a szemének. Ebben a romos házban, a koszos, ócska matracban egy revolvert talált. Két kézzel, óvatosan fogta, s belenézett a csövébe. Errki kezében teljesen szokatlan volt ez a tárgy, de mikor rendesen jobb kezébe fogta, és ujját a ravaszra helyezte, érezte, milyen jól belesimul a tenyerébe. Micsoda ereje van. Minden hatalom az övé... az égen és a földön. Szellő, szél és vihar. Kíváncsian kivette a tárat, és belepillantott. Egyetlen golyó volt benne. Izgatottan kiszedte, és alaposan megvizsgálta. Hosszú, fényes és meglepően gömbölyded volt. Visszacúsztatta a tárba, és örült neki, milyen jól illik a helyére. Újra körbenézett. Korábban valaki itt aludt, és elrejtette a pisztolyt. Különös. Talán az illetőt meglepték, és nem maradt ideje magával vinni. Talán most is ül valahol, és várja, hogy visszatérhessen ide. Errki nem értett a fegyverekhez, de úgy gondolta, nagy kaliberű, drága pisztoly lehet. Elolvasta a markolaton látható apró betűket: Colt.

Mit gondolsz, Nestor?, mormolta halkán, és forgatta kezében a fegyvert. Hirtelen megállt, és eldobta. A pisztoly nagyot csattant a padlón. Kirohant a konyhába, és egy darabig a szekrénybe kapaszkodva állt. Gondolhatta volna, hogy Nestor elképesztő dolgokat fog javasolni. Hallotta, hogy nevetnek odalent a sötét Pincében. Azután visszament, és sokáig állt a fegyvert bámulva. Végül visszatette a helyére, a matracba. Nem volt szüksége rá, neki voltak más fegyverei. Inkább elkezdett járkálni a házban, a konyhából kiment a nappaliba és vissza, miközben folyamatosan a foltos padlót bámulta. Különböző hangokon szólaltak meg a hajladozó deszkák. Nemsokára egész dallamot játszott szobáról szobára sétálgatva. Fekete haja dühösen lengedezett, akárcsak kabátja és nadrágja. Mindkét karját ferdén és mereven eltartotta magától, ujjait pedig a deszkák hangjának ütemére mozgatta. Ez a ritmus beszippantotta,

csak ment és ment, nem tudott megállni, de nem is akart. Ebben a világban békén hagyták, nem volt más dolga, csak egyenletes léptekkel sétálni fel s alá. Reccs, reccs, Errki megy, lépésről lépésre, szobáról szobára, bumm, bumm, bumm.

Nem tudta, mennyi ideje járkál, de végül összeszedte a bátorságát, és megközelítette az ajtót. Óvatosan nyitotta ki. A nap teljes erőből sütötte a tisztást. Behunyta a szemét, és lassan kilépett a kőlapokra, aztán a fűre. Megállt, szagolgatta kicsit a leveleket, a fűvet és a páfrányt. Gyökér, szár, levél. Végre újra minden rendben volt. Nem tudta, hová akar menni, vagy mit akar csinálni. Nestor a völgy felé irányította a lépteit, a házak irányába. Még mindig csak hajnalodott. A korán kelők épp hogy csak kiléptek az ágyból. Széthúzták a függönyöket, és kinéztek a ragyogó napsütésbe. Meleg, boldogság, ragyogó zöld mindenfelé. Optimista terveket szőttek erre a szép napra, tudván, milyen rövid a nyár. Halldis Horn volt az egyikük. Egyedül lakott egy apró tanyán, nem messze a düledező gerendaháztól. Akkor bújt ki a hálóingéből, amikor Errki megtette az első lépéseket.

*

Réges-rég túl volt már az első és a második virágkorán, ráadásul súlyproblémákkal is küszködött. Ennek ellenére az előítéletektől mentes ember számára még mindig kellemes látványt nyújtott. Magas volt, gömbölyded, nagy mellett és szürke hajjal, ami drótkötélként verte a hátát. Kerek, üde arca piroslott, tekintete pedig idős kora ellenére sem vesztett semmit az élénkségéből.

Átment a szobán és a konyhán, majd kinyitotta az ajtót. A nap felé emelte az arcát. Egy darabig ott állt gyűrött ruhában és fapapucsban a lépcsőn, s a napba hunyorgott. Barna harisnyát viselt. Nem mintha hideg lett volna, de tudta, hogy a korabeli nőknek nem áll jól, ha túl sokat mutatnak magukból, és bár a boltoson kívül sosem járt erre senki, ott volt a Mindenható örökké figyelő szeme. Mindenre

felkészült. Hívó létére megesett, hogy csúnyákat gondolt Róla, és még bocsánatért sem esedezett utána. A pitypan-gokkal borított tisztásra pillantott. Úgy érezte, állandóan csak nőnek, és teljesen elcsúfítják rendezett kertjét. A nyár folyamán már kétszer kapálta ki a gatz. Minden virágot egy-egy dühös csapással intézett el. Szeretett dolgozni, de közben néha fohászodott, hogy emlékeztesse elhunyt fér-jét, milyen bajba sodorta, amikor egy rizsszemnyi rög okozta érelzáródás miatt a traktorja kormányára hanyatlott. Hogy erős, szívós férje, ez a hegynyi ember így meghal-hatott, meghaladta az értelmét, bár az orvos megpróbálta elmagyarázni az okát. Ugyanolyan érthetetlennek találta, mint azt, hogy a legyek tudnak repülni, vagy azt, hogy fel-hívhatja a húgát, Helgát Hammerfestben, és világosan hall-hatja siránkozását a telefonban.

Neki kellett kezdenie a munkának, mielőtt túlságosan meleg lesz. Előszedte a kapát, és magával vitte a tisztásra. A kezével beárnyékolta a szemét, és körbenézett, hogy meg-tervezze a dolgot. Úgy döntött, legyező alakban fog ha-ladni a lépcsőtől kezdve a kút mellett, egészen a pajtaig. Kihozta a vödört és a gereblyét. Egyenletes ütemben dol-gozott, kitartóan kapált, amíg el nem fáradt. Két-három csapással végzett egy virággal. Majd lassabb tempóban összeszedte őket, beletette a vödörbe, és elvitte a ház mö-götti komposztálóba. Porból lettél, gondolta, és keményen megütögette a vödör alját. Aztán folytatta a kapálást. Nagy feneke az ég felé meredt, és a kapa ütemére mozgott. Vö-rös-zöld kockás köténye lágyan ringatózott a napsütésben. Homloka nedves lett az izzadtságtól, haja pedig állandóan előrehullott a válla fölött. Általában összefonta – így olyan volt, mint egy nagy kígyó –, de erre mindig csak a reggeli mosakodás után kerített sort.

Szerette a növényeket aprító kapa hangját. A szerszám éles volt, akár egy balta – ő maga élezte meg. Néha-né-ha eltalált vele egy követ, és felnyögött a gondolatra, hogy esetleg kicsorbulhat. A gazok a földön heverték, mint az el-esett katonák a csatamezőn. Nem énekelt vagy dúdolt, épp

elég volt neki a munka, ráadásul az Úr úgy gondolhatta volna, hogy Halldisnak tökéletes az élete, ami komoly túlzás lett volna. Csak akkor fog megmosakodni és reggelizni, ha befejezte a kapálást. Képzeltben már terítette is az asztalt. Saját kenyerét és régi sajtból főzött krémsajjtját fogja enni.

Főlegyen esedett. Néhány madár rikoztzott a fák koronája fölött, és úgy hallotta, mintha valami végigszaladt volna az avaron. Minden elcsendesedett. Egy pillanatra azonban még állva maradt, lopva magának egy kis pihenést, s szemét végigfuttatta az erdőn, amelynek minden egyes fáját ismerte. A fatörzsek közt mintha valami fekete-séget pillantott volna meg. Valamit, ami korábban nem volt ott. Szabálytalanságot. Hunyorított, és figyelt, ám mivel a folt nem mozdult, képzelődésnek gondolta. Tekintete végül a kúton állapodott meg. Az aljánál a fű hosszúra nőtt, és rendezetlen volt. Ha végez a munkával, talán le kellene vágnia. Aztán lehajolt – háttal az ajtónak és a lépcsőnek –, és folytatta, ahol abbahagyta. Érezte, hogy a korai időpont ellenére milyen erősen tűz a nap. Széles csípőjét égette a forró fény, az izzadság végigcsorgott a combján. Ilyen volt Halldis Horn élete. Megoldott sorban minden problémát anélkül, hogy panaszkodott volna. Abból a fajtából való volt, amelyik nem tesz fel kérdéseket az Úrnak, vagy a Gondviselésnek. Hiszen azt nem illett. Ezenkívül félt a választól. Kapált tovább, a fenéke valósággal beleremegett. A hegyoldalban, egy fa rejtekében ott állt Errki, és őt bámulta.

*

A nő felizgatta. Úgy nőtt ki a földből, akár egy hatalmas fenyő. Hallotta a hangját is, olyan volt, mint valami magányos, fenséges harsona. Sokáig állt, és tekintetével falta a nő gömbölyű vállát és lengő ruháját. Láta már korábban is. A nő egyedül él, ezt tudta. Ritkán beszélt, és csak a szelet meg a szarkákat hallgatta. Tett pár lépést, néhány ág megreccsent alatta. A kapa hangja élesebbé vált. A nő kezét bámulta, kérges tenyerét és vastag ujjait. Az

erőben, amivel a kapa végigszántott a virágok között, semmi nőiesség nem volt, csak düh. Miközben hangtalanul közeledett hozzá, látta, hogy a nő észrevette, valamilyen élőlény közeledik. Az egyedül élő emberek általában érzékelni szokták a körülöttük lévő világot. Megváltozott a ritmusa, előbb lelassult, aztán felgyorsult, mintha elhessegetné magától a gondolatot, hogy valami történni fog. Végül megállt, és fölegyenesedett. És akkor elkapta a pillantását. Teste megmerevedett, akár a felajzott íj. Félelem feszült közöttük. A nő erősen megmarkolta a kapát. Szeme egy pillanatra elkerekedett, aztán összeszűkül, tekintete megkeményedett. Az asszony kevés dologtól félt a világon, de most kifejezetten rosszul érezte magát.

Hirtelen megtorpant, azt akarta, hogy a nő folytassa a munkát. Csak annyit szeretett volna, hogy nézhesse, miközben kapál, követhesse tekintetével a ritmusát, izgó-mozgó hátsóját. De Halldis félt, Errki felismerte a nő testéből sugárzó vészjeleket. A férfi ökölbe szorított kézzel állt, teljesen dermedten – képtelen volt megmozdulni. A nő tekintete szinte keresztülszúrta, akár egy nyílvesző.

*

A nap tovább emelkedett az égen. Kíméletlen hőség kínozza az embereket, az állatokat és a kiszáradt erdőt. Gurvin rendőrfőnök egyedül ült, gondolataiba merülve. Kigombolta az ingét, és ráfújt a mellkasára. Csorgott róla az izzadtság. Ezután félresöpörte homlokából a haját, de az csak nem akart úgy maradni. Feladta, és inkább megpróbálta koncentrációval csökkenteni a pulzusát. Azt olvasta valahol, hogy az indiánok képesek erre, de az összpontosítástól csak még inkább izzadt.

Hallotta, hogy odakint valaki liheg. Kinyílt az ajtó, és egy dagadt, tizenkétéves-forma fiú jött be habozva. Mélyet sóhajtott, és megállt. Kezében lapos, szürke, szokatlan formájú táskát tartott. Talán hangszer lehetett benne, mondjuk hárfá. Bár ez a srác nem úgy néz ki, mint aki

hárfán játszik, gondolta Gurvin. Alaposan végigmérte. A fiú szokatlanul kövér volt, a karja és a lába úgy állt ki a testéből, mintha valaki felpumpálta volna, és épp felszállni készülne. Barna, vékony szálú, zsíros haja kócosan tapadt a fejéhez. Mezítláb volt, kopott, levágott szárú farmert és foltos pólót viselt. Szája félig tátva maradt az izgatottságtól.

- Nos? - Robert Gurvin rendőrfőnök félretolta a papírjait. Nem akadt sok dolga, és érdekelte a látogatója. Nem tudott betelni a szokatlan látvánnyal. - Segíthetek, fiam?

A fiú előrébb lépett, még mindig lihegett. Mellkasa majd szétrobbant a testéből belülről feszítő izgatottságtól. Gurvin egy ellopott bicikli nagyságrendjére gondolt magában. A fiú szeme csillogott, és teste úgy remegett, hogy a rendőrfőnököt önkéntelenül is egy sütőben lévő, összeomlás előtt álló felfújtra emlékeztette.

- Halldis Horn meghalt!

Hangja a gyerekhang és a majdani felnőtt mélyebb hangja között ingadozott. Olyan volt, mint egy kezelésre szoruló súlyos nátha. Mélyen kezdte a mondatot, de mikor a „meghalt” szóhoz ért, a hangja megemelkedett.

A rendőrfőnök már nem mosolygott. Csodálkozva nézett az előtte álló alakra, és nem volt biztos benne, hogy jól hallotta-e a szavait. Pislogott, és végigsimított a nyakán. - Mit mondtál?

- Halldis meghalt. A küszöbön fekszik!

Egy bátor katonára emlékeztetett, aki egyedül jött vissza a hadvezérhez, hogy beszámoljon az egész hadsereg elpusztulásáról. A lelke mélyéig megrázva, mégis egyfajta megérdemelt büszkeséggel, hogy véghezvitte a feladatát.

- Ül le, fiam! - mondta határozottan a rendőr, és az üres szék felé biccentett. A fiú állva maradt. - Arra az asszonyra gondolsz, akinek az a kis tanyája van odafent?

- Igen.

- Most onnan jössz?

- Elmentem a háza mellett, a küszöbön fekszik.

- Biztos vagy benne, hogy meghalt?

- Igen.

Gurvin összeráncolta a homlokát. Ez a hőség bárkit megőrjíthet.

- Megvizsgáltad?

A fiú hitetlenkedve meredt rá, mintha maga a gondolat is az ájulás szélére sodorta volna. Megrázta a fejét. A mozgásba egész teste belerázkódott.

- Hozzá sem értél?

- Nem.

- Akkor honnan vagy benne olyan biztos, hogy meghalt?

- Biztosan tudom - lihegte.

A rendőr benyúlt a zsebébe, előhalászta a tollát, és elkezdte följegyezni az esetet. - Megmondanád a nevedet?

- Snellingen. Kannick Snellingen.

A rendőr pislogni kezdett. A név ugyanolyan különös volt, mint a viselője, és illett is hozzá. Lejegyezte a jegyzetfüzetébe, s egy pillanatra sem mutatta, mit gondol a szülők névválasztásáról.

- Tehát Kannicknak hívnak? Ez nem becenév? Mondjuk a Karl Henriké vagy ilyesmi?

- Nem, egyszerűen Kannick. Ck-val a végén.

A rendőr széles mozdulatokkal, elegánsan írt. - Bocsáss meg, hogy megkérdeztem - mondta udvariasan. - Elég szokatlan a neved. Hány éves vagy?

- Tizenkettő.

- Tehát azt állítod, hogy Halldis Horn meghalt?

A fiú bólintott, továbbra is nehezen vette a levegőt, és meztelen lábával nyugtalanul dobolt. Matricákkal telergasztott táskája mellette állt a padlón. Gurvinnak feltűnt egy szív alakú matrica, meg egy alma formájú és néhány név, amelyek ismeretlenül csengtek számára.

- Ugye, nem lódítasz?

- Nem!

- Mindenesetre először felhívom telefonon - határozta el Gurvin.

- Hívhatja, ameddig csak akarja, nem fogja fölvenni.

- Addig ülj le - ismételte meg a rendőr. Másodsorra is a szék felé biccentett, de a fiú továbbra is állva maradt. Gurvinnak eszébe jutott, hogy talán fel sem tudna kelni, ha egyáltalán képes lenne belepaszírozni magát a székbe. Megtalálta a számot a telefonkönyvben a Thorvald Horn név alatt. Hagyta többször kicsöngeni a telefont. Halldis időse volt ugyan, de elég jól tartotta magát. A biztonság kedvéért sokáig várt. Az asszony ebben a jó időben talán kint van a tisztáson, és kell egy kis idő, hogy beérjen a házba. A fiú követte szemével a mozdulatait, és folyamatosan a szája szélét nyalagatta. Gurvin észrevette, hogy a fiú homloka a kócos haj alatt fehérebb, mint az arca, mert ott nem éri nap-sütés. A pólója kicsit rövid volt, és hatalmas hasának egy része kibuggyant a nadrágból.

- Én jelentettem a dolgot - lihegte -, most már elmehe-tek?

- Sajnos nem - felelte a rendőr. - Senki sem veszi fel. Tudnom kell, hogy nagyjából mikor mentél el a háza mellett. Ugyanis az a helyzet, hogy jelentést kell írnom. Ez fontos lehet.

- Fontos? Hiszen meghalt!

- Csak hozzávetőleges időpontra van szükségem - nyugtatgatta a rendőr.

- Nincs órám, és nem tudom, mennyi ideig tart a házatól ideérni.

- Mondjuk úgy félóráig?

- Majdnem végig futottam.

- Akkor legyen, mondjuk huszonöt perc. - A rendőr az órájára pillantott, és újra írni kezdett. Nem tudta elképzelni, hogy a kövér fiú gyorsabban tudna futni, ráadásul a táskáját is cipelnie kellett. Azután ismét fölemelte a kagylót, és újra Halldis számát tárcsázta. Hagyta nyolcszor kicsöngeni, majd letette.

Tulajdonképpen elégedett volt. Az eset megtörte az egyhangúságot. Erre volt most szüksége.

- Hazamehetek?

- Előbb hadd írjam fel a telefonszámodat.

A kölyök váratlanul sírva fakadt. Tokája rázkódott kerek arca alatt, és remegett az ajka is. A rendőr megsajnálta. Tényleg úgy tűnt, hogy történt valami.

- Felhívjam a mamádat? - kérdezte halkán. - El tud jönni érted?

Kannick felsóhajtott. - A Guttebakkenban lakom.

E mondat után a rendőr másképp nézett rá. Azonnal fal ereszkedett le közéjük, és Kannick világosan látta, hogy a férfi áthelyezte őt magában a „megbízhatatlanok” közé.

- Valóban?

Gurvin elkezdte ropogatni az ujjait, végül bólintott.

- Felhívjam őket, hogy jöjjenek érted?

- Nincsenek elegenden, csak Margunn van ügyeletben. - Újra topogni kezdett, és sóhajtott.

A rendőr ismét megenyhült. - Halldis Horn öreg volt már - magyarázta. - Az öregek meghalnak, ez az élet rendje. Még sosem láttál halottat, ugye?

- Éppen most láttam egyet!

Gurvin elmosolyodott. - Általában egyszerűen elalszik. Például miközben a hintaszékben ülnek. Nincs mitől félned. Nem kell ébren feküdnöd éjszakánként. Ugye, nem lesz semmi baj?

- Volt valaki odafent - bökte ki hirtelen a fiú.

- Fent a tanyánál?

- Errki Johrma. - Úgy suttogta el a nevet, akár egy átkot. Gurvin csodálkozva nézett rá. - Egy fa mögött állt a pajtánál, de világosan láttam. Azután eltűnt a fák között.

- Errki Johrma? Az lehetetlen - Gurvin ingatta a fejét. - Intézetben van. Hónapok óta bent tartják.

- Akkor megszökött.

- Ezt könnyen ellenőrizhetem, ha odatelefonálok - felelte a rendőr magabiztosan, s az ajkába harapott. - Beszéltem vele?

- Dehogyan beszéltem!

- Ezt ki kell vizsgálnom, viszont először Halldist kell ellenőriznem. - Elengedte a füle mellett az Errkiről szóló hírt. Ő maga nem volt babonás, ám kezdte sejteni, mások miért

lettek azok. Errki Johrma odafönt rejtőzik a fák között, és Halldis meghalt. Vagy legalábbis elájult. Úgy érezte, hallotta már ezt. A történet megismétlődött. Aztán hirtelen észébe jutott valami. – Miért mászkálsz te odafent egy táskával? Csak nincsen zenekari próbátok az erdő közepén?

– Nincs – felelte a fiú, és a lába közé vette a táskát, mintha attól félne, elveszik tőle. – Ez csak pár olyan dolog, amiket állandóan magammal hordok. Szeretek az erdőben sétálni.

A rendőr alaposan végigmérte. A fiú láthatóan megmakacsolta magát, de a felszín alatt továbbra is félelem rejtőzött, mintha valami mélyen megrázta volna. A rendőr felhívta a magatartászavaros fiúkat kezelő Guttebakken Gyermekotthont, és beszélt az igazgatóval. Röviden elmagyarázta a helyzetet.

– Halldis Horn? Holtan a lépcsőn? – A nő hangja elvékonyodott a kétségbeeséstől és az aggodalomtól. – Nem tudom megmondani, hogy hazudik-e – vallotta be. – Mindnyájan akkor hazudnak, amikor csak jónak látják, és néha közben igazat is mondanak. Mindenesetre nekem ma már hazudott egyszer, hiszen nyilván magával vitte az úját, bár csak felnőtt felügyelete mellett használhatja.

– Íj van nála? – Gurvin nem értette.

– Nincs nála egy táska?

A rendőr a fiúra pillantott, és a lába között heverő csomagra. – De igen.

Kannick felfogta a dolog lényegét, és még jobban összeszorította vastag lábait.

– Egy üvegszálas íj van benne, kilenc nyílvevesszővel. Azzal mászkál az erdőben, és varjakra lövöldözik.

Nem tűnt szigorúnak, inkább csak aggódott. Ezután a rendőr még egyszer telefonált, ezúttal az elmeegógyintézetbe, Vardenbe, ahol Errki Johrmát kezelték. Vagyis kezelték volna... minthogy kiderült, valóban megszökött. Megpróbálta kisebbíteni a történetek jelentőségét. Az Errkiről terjengő pletykák így is elég gonoszak voltak. Halldist

nem említette. Kannick egyre nyugtalanabb lett. A kijárat felé pillantott. Mi történt?, tűnődött Gurvin. Az ég szerelmére, csak nem ment oda, és lőtt bele az íjjal?

- Mindenesetre Halldis gyönyörű napon halt meg - nézett bátorítóan a fiúra. - Már öreg volt. Mind arról álmodunk, hogy így haljunk meg. Mármint mi, akik nem vagyunk már mai gyerekek.

Kannick Snellingen nem válaszolt. Csak némán ingatta a fejét, és továbbra is mereven állt, lába között a táskával. A felnőttek azt hiszik, mindent tudnak. Nemsokára a rendőr is másképp fog gondolkodni.

*

Lassan hajtott a tanya felé. Rég járt erre, talán egy éve. Úgy érezte, mintha egy hatalmas kő nehezedett volna a mellkasára. Most, hogy egyedül ült a kocsiban, eltűnődött: *Mit láthatott a fiú?*

Kannick ragaszkodott hozzá, hogy gyalog menjen vissza a két kilométerre fekvő gyermekotthonba. Margunn megígérte, hogy kimegy elé. Ahogy a nevelőt ismerte, hoz majd gyümölcslevet és süteményt, röviden meginti, majd megsimogatja a fejét. A többi nevelő szigorúbb lenne. Margunn pontosan tudta, mire van szüksége. Kicsit megnyugodott. Arcán bátor kifejezés ült, mikor kilépett az őrszobából.

A Subaru egy terrier lelkesedésével kúszott fel a hegyoldalra. Ezen a vidéken mindenkinek négykerék-meghajtású kocsija volt, ami télen a hó, tavasszal pedig a sár miatt kellett. A meredek hegyoldalokon még száraz időben is nehezen lehetett haladni. Vezetés közben Errki Johrmára gondolt. A kórházban megerősítették, hogy egészen banális módon, egy nyitott ablakon át szökött meg. És azután, úgy látszik, erre a környékre jött, ahol mindenki ismerte őt. De miért is ne tett volna így, hiszen itt érzi otthon magát. Nem úgy tűnt, mintha a fiú hazudott volna. A legtöbb emberhez hasonlóan Gurvin is elfogultan viszonyult ehhez a fiatalemberhez, hiszen a pletykák ugyanolyan különösek voltak,

mint maga Errki. Mindig valamilyen szerencsétlenség járt a nyomában. Olyan volt, mint valami rossz szellem, aki bajt és borzalmat hoz magával. Csak akkor lettek kicsit megértőbbek vele, mikor kényszergyógykezeltésre küldték. Beteg a szerencsétlen, mondogatták, az lesz neki a legjobb, ha megfelelő segítséget kap. A pletykák szerint majdnem éhen halt. A lakásában találtak rá, az ágyon feküdt legyengülten, akár egy hadifogoly. A plafont bámulta, és egyre csak azt mormolta: „Borsó, hús és szalonna, borsó, hús és szalonna.” Újra meg újra.

Gurvin régen megesett dolgokra gondolt. Vezetés közben ki-kibámult az ablakon. Magában azt remélte, Errki nem bukkan fel. Olyan elképesztően nézett ki, fekete, csúf és ápolatlan volt. A szeme, mint két keskeny rés, sosem nyílt ki rendesen. Vajon van-e egyáltalán szeme, vagy csak egy lyuk tátong a helyén, ahol be lehet látni az órült agyba.

Mégsem tudta elhinni a gyereknek, hogy Halldis meghalt. Gyerekkora óta ismerte Halldist és Thorvaldot, úgy érezte, hogy az asszony halhatatlan, és a tanyát sem tudta elképzelni üresen és elhagyatottan. Az egyszerűen csak ott állt. Valami mást láthatott a fiú, amit nem értett, de megremítette. Például Errki Johrmát, amint egy fa mögül leskelődik. Ez már magában is elég volt ahhoz, hogy valakit kikökkentsen a nyugalmából. Különösen egy ideges kölyköt, aki épp kilógott a nevelőintézetből. Mindkét ablak le volt húzva, Gurvin mégis erősen izzadt. Már majdnem fölért, és kirajzolódott előtte Halldis pajtájának a teteje. Nagyon csodálkozott, hogy egy idős asszony ilyen szép rendben tud tartani mindent. Úgy gondolta, folyton tevékenykedik. Ez nagyjából egybe is vágott a valósággal. Meglátta a forróság ellenére burjánzó zöld tisztást. A fű mindenki másnál sárgállott már, csak Halldis volt képes dacolni a természettel... vagy talán a tilalom ellenére locsolt. Azonnal a ház felé nézett. Alacsony, fehér épület volt piros ablakokkal. A bejárati ajtó tárva-nyitva állt. Ekkor ijedt meg először. A küszöbön egy fejét és egy kart pillantott meg. Rettegve állította le a motort. Bár csak a karját és a fejét látta, azon-

nal beléhasított, hogy Halldis meghalt. A fiú igazat beszélt! Habozva kinyitotta a kocsiajtót, de ülve maradt. Furcsa érzés kerítette hatalmába: igaz, hogy Halldis öreg volt, mégis hirtelen rádöbrent, hogy egyedül kell maradnia a halottal.

Gurvin talált már meg holttesteket, de egy pillanatra elfelejtette, milyen is az. Az a megfoghatatlan érzés, hogy annyira egyedül van. Az *egyedüli élő*. Óvatosan kiszállt a kocsiból, és lassú, kimért léptekkel közeledett a házhoz, mintha el akarta volna odázni a történéseket. Önkéntelenül hátrapillantott a válla fölött. Most már nem tehetett semmit. Csak oda kellett mennie, lehajolnia, kitapintani a nyakán az ütőeret, és megállapítani, hogy meghalt. Nem mintha kételkedett volna benne. Volt valami a fej és a fehér kar által bezárt szögben és abban, ahogy az ujjai szétterültek. De ettől még meg kellett bizonyosodnia. Ezután egyszerűen beül a kocsiba, hívja a mentőket, és egy cigarettával a szájában, zenét hallgatva megvárja őket. Nem állt szándékában körülnézni odabent. Természetes haláleset történt, és nem látott okot a nyomozásra. Már majdnem odaért a halotthoz, amikor hirtelen megtorpant. Valami szürke, tejszerű folyadék csorgott a lépcsőn. Talán vitt valamit a kezében, ami eltört, amikor az asszony össze-rogyott. Hevesen dobogó szívvel tette meg az utolsó métereket.

A látvány teljesen megdöbentette. Néhány másodpercig csak állt, és üres tekintettel bámult, mielőtt rájött, mit is lát pontosan. Az asszony a hátán feküdt, széttárt lábbal. Telt arca közepén, mélyen a bal szemébe fúródva egy kapa állt. Alig látszott ki a lapja. Halldis szája nyitva volt, műfogsora kiesett, ami ismerős arcát szokatlan grimasszá változtatta. A rendőr hangosan köhögni kezdett, és kihátrált. Azonnal ki akarta rántani a kapát a koponyából, de nem lehetett. Gyorsan megfordult, és éppen kiért még a tisztásra, mielőtt kihányta volna a reggelijét. Miközben öklendezett, Errkire gondolt. Halldis meghalt, Errki a közelben kószált. Talán még mindig odafent van az erdőben egy fa mögé bújva, és őt figyeli. Gurvin fülé-

ben ott csengtek a saját szavai: *Mind arról álmodunk, hogy így haljunk meg. Mármint mi, akik nem vagyunk mai gyerekek.*

*

Kevesebb mint egy órán belül nyüzsögtek az emberek a ház körül. Konrad Sejer felügyelő belenézett az asszony épen maradt szemébe. A felügyelő arca kifejezéstelen volt, az asszonyé elszíneződött a belső vérzéstől. Azután Sejer bement a házba, csodálkozott a rendezettségén, a csendességén. Az apró konyhában semmi feltűnőt nem pillantott meg, mikor bedugta a fejét. Átfutotta a postát, kivett egy levelet, és följegyzett valamit. Sokáig állt és nézelődött, egyelőre nem látott semmi gyanúsat.

Legtöbb emberének világos, pontos feladata volt, és megpróbáltak legjobb tudásuk szerint arra összpontosítani. Persze mind tudták, hogy még sok borzalommal fognak találkozni. Az a kevés ember, aki nem épp megérkezett, hanem várt vagy indulni készült, hátat fordított a lépcsőnek, és rágyújtott. A csikket később körültekintően visszatehették a cigarettás dobozba. Legyetek óvatosak, nézzetek a lábatok elé, és gondoljátok meg, mihez értek hozzá. Maradj nyugton, hagyj helyet a fényképésznek, ez is csak egy ügy, lesznek még más ügyek is, nem is ismerted az áldozatot. Van, aki meggyásolja. Remélhetőleg.

Gurvin a kútnál állt, és dohányzott. Egyik cigarettát szívta a másik után, mióta megjöttek az autók, de most megfordult, és a rendőrökre nézett. Hallotta a hangjukat, halk, rövid, komoly mondatokat, amelyekben érezni lehetett a tiszteletet Halldis iránt. Gondolatban talán magukat látták, ahogy közelednek a nyolcvanhoz és a véghez. Nyitott koporsóban fekvő, szép ruhában, összekulcsolt kézzel. Esetleg egy kis pirosító a gondos temetkezési vállalkozótól, akinek az a feladata, hogy olyan csinossá tegye a halottat, amilyenné csak lehet, mielőtt találkozna Megváltójával. Most nem így lesz. Egyszerűen rút látványt nyújtott. A

fél fejét szétverték, és ezt senki sem tudja kicsinosítani. Újabb cigarettára gyújtott. Azon kapta magát, hogy az erdőt bámulja, mintha azt hinné, Errki égő szemével még mindig nézi őket. *Miért?*, gondolta Gurvin. Éppen egy ilyen idős asszonyt. Megijesztette volna, vagy egyszerűen csak mindenkit ellenségnek tekintett, akivel találkozott? Mit csinálhatott vagy mondhatott Halldis, ami olyan félelmet váltott ki a támadóból, hogy így elintézte? Úgy gondolta, nagyjából mindent megértett, legalábbis ha egy kis jóakarattal tekintett az embertársaira. Megértette a tizenéves fiúkat, akik éjszaka az utcán bóklásztak izgalmat keresve. Azokat, akik kocsikat loptak, és részegen száguldoztak a városban. A sebesség. A mámor. Hogy valakik üldözik őket, hogy valakik végre észreveszik őket. Megértette, ha egy férfi erőszakos volt. Az örületet, az ájulást a női test fölött, amely életében és halálában is rejtély maradt, amelyet a férfiaknak óvatosan kellett megfejtetniük, hogy bebocsátást nyerjenek. És megértette azokat a férfiakat is, akik a nagyon nehéz pillanatokban ütöttek. De ezt nem tudta felfogni. Hogyan tud valami kicsírázni és megnőni egy férfiban, majd lassan szétterjedni, akár a méreg, eltörölni minden gátlást, és vadállattá változtatni valakit? Utólag semmire sem emlékeztek. A gyilkosság rossz álom lett csupán, nem valóság. Még akkor sem emlékeztek, ha a várakozások ellenére meggyógyultak, kitisztult a fejük, és elmondták nekik: „Borzalmas dolgot követtél el... de betegen tetted.”

A felügyelőre pillantott, aki egy rezzenéssel sem árulta el az érzéseit, csak néha simított végig rövid haján, mint ha a helyén akarná tartani. Szabályos időközönként parancsot adott, vagy kérdést tett fel, mindezt természetes fensőbbiséggel, amely egyrészt tiszteletet parancsoló, mély hangjából, másrészt majdnem kétméteres magasságából fakadt. Gurvin pontosan akkor pillantott fel, amikor Halldis testét elnyelte a fekete halottas zsák. Mögötte ott állt a ház nyitott ablakokkal és ajtókkal. Feltehetőleg el fogják adni valamilyen hülye városi fickónak, aki erdőszéli tanyáról álmodozik. Talán most először gyerekek kerülnek majd ide,

felállítanak egy hintát és egy homokozót, teleszórják a tisztást műanyag játékokkal. Fiatalok, akiknek döbbenetesen rövid szoknyáit talán jobb is, ha Halldis már nem látja. Szép lenne. Gurvint azonban rágta valami belülről, valami, ami nem hagyta nyugodni.

*

Július 5-e, változatlan forróság. Konrad Sejer felügyelőt hirtelen különös érzés kerítette hatalmába. Lekanyarodott az útról, és betért a Park Hotel bárjába. Sosem időzött bárokban. Mikor jobban belegondolt, rájött, hogy Elise halála óta nem járt erre. Az elhatározása így utólag nagyon bölcsnek tűnt. Odabent kellemes félhomály uralkodott, és sokkal hűvösebb volt, mint kint az utcákon. A vastag szőnyegek elnyelték léptei hangját, és a sötétben teljesen ki tudta nyitni a szemét.

A helyiség majdnem üres volt, csak a pultnál ült egy magányos nő. Jól látszott, mivel egyedül volt, és feltűnő, piros ruhát viselt. Láttá a nő profilját. Valamit keresett a táskájában. Szép volt a ruhája. Puha, testhezálló és pipacs-vörös. Szőke, lágy, hullámos haját a füle mögé fésülte. Hirtelen felpillantott, és elmosolyodott. Sejert felkészületlenül érte e kedves gesztus, s visszabólintott. Volt a nőben valami meglepően ismerős. A fiatal nyomozónő lehetett, akinek a neve sosem jutott az eszébe. Nem állt előtte ital a pulton, nyilván nemrég érkezhetett, talán épp a pénzét kereste.

- Jó napot - köszönt rá Sejer, és lassan közelebb lépett. - Nagyon meleg van ma. Meghívhatom egy italra? - Csak úgy kitört belőle. Lazán a bárpultnak támaszkodott, kissé meglepődve saját fesztelenségén. Biztosan a meleg miatt lehetett. Vagy a kora miatt, ami hirtelen elkezdte nyomasztani. Ötvenéves volt, és innen már csak a misztikus sötétség felé vezetett az út.

A nő bólintott, és rámosolygott. Sejer belelátott a ruha dekoltázsába. A vörös anyaghoz feszülő mellek látványától elállt a lélegzete. Zavarba jött. És akkor hirtelen felis-

merte a nőt: nem a nyomozónő volt, hanem Astrid Brenningen, a kapitányság recepciósja. Hogy lehetett ekkora idióta! Ráadásul húsz évvel idősebb volt a másik nőnél, és egyáltalán nem hasonlított rá. Biztosan a rossz megvilágítás miatt tévedett.

- Köszönöm, egy Camparit kérek - felelte a nő mosolyogva, a felügyelő pedig a farzsebében kotorászott pénz után, miközben megpróbált tovább színlelni. Nem számított rá, hogy itt találja, egyedül, kísérő nélkül. De az ég szerelmére, miért ne sétálhatna Astrid a városban és ihatna meg egy italt, ő pedig miért ne hívhatná meg rá? Hiszen majdnem kollégák. Ugyan sosem beszélgettek, de csak azért, mert a nőnek rengeteg tennivalója akadt. Általában Sejer is sietett valahová, ami fontosabb volt, mint egy röpke flört a recepcióssal. Ráadásul sosem flörtölt, így nem igazán tudta, mi történt most.

A nő elegánsan belekortyolt a Campariba, és egyszer csak ismerősen kezdett mosolyogni. Sejer érezte, hogy feláll a hátán a szőr. A bárpultnak kellett támaszkodnia, hogy el ne essen. Térde elgyengült, a szíve hevesebben dobogott. Hiszen ez nem is Astrid Brenningen, hanem az ő Eliséje! Kiverte a víz. Nem tudta felfogni, hogy a nő hirtelen ott terem az orra előtt, annyi év után, és mosolyog, mintha mi sem történt volna.

- Hol voltál? - dadogta, és kézfejjével letörölte az izzadságot a homlokáról. Ugyanakkor megpillantotta saját meztelen alkarját. Újra elszédült. Még ing sem volt rajta! Bent állt a Park bárjában meztelen felsőttesttel! Elkeseredetten gurult odébb és takarta be magát. Aztán kinyitotta a szemét. Egy darabig zavartan pislogott a fényben. Kollberg, a kutya az ágy mellett ült, és őt bámulta. Hat óra volt.

A kutya szeme nagy és fényes volt, akár a gesztenye. Fejét viccesen félrehajtotta. Nehéz farkát bizakodva meglengette. Sejer megpróbált magához térni az álom után.

- Kezdesz öszülni - mondta megrovóan, és a kutya pofájára nézett, amely lassan ugyanazt az árnyalatot vette fel, mint a saját haja. - Maradj itthon! Vigyázz a lakásra!

A szavak szigorúbbak voltak, mint akarta, mintha zavarban lett volna az álma után. Fölkelt. A kutya sértődött nyüszögött, és lerogyott a padlóra. Olyan hangja volt, mintha valaki egy zsák krumplit ejtett volna le. Bánatos pillantást vetett a gazdájára. Sejer sosem szűnt meg csodálkozni ezen a szívbe markoló pillantáson és azon, hogyan tud egy hetvenkilós, fásírtnyi agyú állat ilyen érzéseket kelteni benne. Leszegett tekintettel zuhanyozott, hosszabban, mint általában, demonstratíván háttal az ajtónak, hogy hangsúlyozza, ki a főnök.

Nem szerette ezeket a meleg napokat. Legjobban a fátyolfelhős, szélcsendes, tizenégy-tizenöt fokok időt kedvelte, augusztusban vagy szeptemberben, otthonos, sötét estékkel. Ezen a reggelen nem sietett. Alaposan végigolvasta az újságot, az elejétől a végéig. A finnemarki gyilkosság az első oldalon szerepelt, és a rádióban is ez volt a vezető hír. A következő hetekben ezzel a tragédiával fog foglalkozni. Végighallgatta a Gurvin rendőrfőnökkel készült interjút, megreggelizett, aztán elvitte sétálni a kutyát. Miután visszatértek, résnyire kinyitotta a konyhaablakot, leengedte a redőnyöket, ellenőrizte, hogy a pótkulcs a helyén van-e, a bejárat melletti vázában. Ha nagyon sokáig lesz távol, egy kedves szomszéd majd megsétáltatja a kutyát.

Mikor kilépett az utcára, már nyolc felé járt. Még mindig magában hordozta az álmot. Egy kéz markolta és szorította össze a szívét. Érezte a fájdalmat. Elise elment. Nem, nem elment, többé már nem létezett, ő pedig kilencedik éve sétálgat egyedül. A lába egyenletesen és magabiztosan vitte, mosakodott és fésülködött, evett és dolgozott, néha még jól is érezte magát. Tulajdonképpen az idő nagyobb részében egész túrhetően megvolt. Vagy túlzás lenne ezt állítani? A tehetetlenség és a bánat csak rövid időre kerítette hatalmába, mint most, az álm után, vagy amikor egyedül ült esténként, és zenét hallgatott. Olyan zenéket, amelyeket a felesége is szeretett: Eartha Kittet, Billy Holidayt.

Az utcákon nyári ruhába öltözött emberek tömege áramlott. Péntek volt, hosszú hétvége következett, és mindenkinek már az arcán látszott, mivel fogja eltölteni. Sejer nem rendelkezett tervekkel. Augusztus közepe előtt nem megy szabadságra, ráadásul a szabadságok idején viszonylag nyugisabbnak tűnt minden. Legalábbis, ha nem tombolt olyan hőség, hogy az emberek teljesen megőrüljenek. Három hete tartott a forróság, és már most, nyolc óra tizenhárom perckor huszonhat fokot mutatott a hőmérő. Mivel a kapitányság a városközpont szélén feküdt, Sejer kicsit úgy érezte magát, mintha pisztráng lenne egy gyors sodrású patakban. Állandóan kanyarognia kellett az embereket kerülgetve a zsúfolt utcákon. Úgy tűnt, mintha mindenki az ellenkező irányba menne, a tér körüli irodákba és üzletekbe. Felpillantott az égre, sehol egy felhő. A világos színbe beleveszett a tekintete. Emögött a vékony fátyol mögött hatalmas, hideg sötétség rejtőzik. Miért gondolt most erre?

Sejer röpké pillantásokat vetett az arcokra. Néhány tizedmásodpercre mindenkivel találkozott a tekintete, s mindenki ugyanúgy reagált: gyorsan ránéztek, majd leszegték a fejüket. Magas, inas, hosszú lábú, szürke hajú férfit láttak. Ha megkérdezték volna őket, biztosan azt válaszolták volna, hogy vezető beosztásban dolgozik. Elegáns, kicsit konzervatív ruhát viselt. Szürke, kifényesített cipőt, homokszínű nadrágot, szürkéskék inget és keskeny, sötétkék nyakkendőt, amelyet apró, hímzett cseresznye díszített. Kezében rézfogantyús, fekete aktatáskát vitt, amelynek zárjába a KS monogramot gravírozták. Élénk szeme meglepően sötét volt ezüstös haja mellett. De a legfontosabb dolgok a külső szemlélő számára rejtve maradtak. A gyönyörű Dániában született és nőtt fel. Születése mind az ő, mind az anyja számára nehéznek bizonyult. Még ötven év után is megmaradt a haja alatt az az apró mélyedés, amelyet a fogó okozott. Gyakran megvakarta a helyét, mintegy emlékeztetésképpen. A szembejövők azt sem láthatták, hogy ekcémától szenvedett. A vadonatúj ing alatt néhány

feltban levakarta a bőrét. Ez a nyugtalanság állandóan jöttment a testében. Magánéletének egyetlen gyenge pontja volt: nem heverte ki Elise elvesztését, a fájdalom egyre csak nőtt benne, aztán fekete lyukká változott, amely időnként beszippantotta.

Újra megjelent előtte a szembejövők tömege. A sok, világos nyári ruhába öltözött ember közül egyvalaki tűnt ki. Egy húszas éveit elején járó fiatalember jött az utcán, gyors léptekkel haladt a fal mellett. A júliusi hőség ellenére jó melegen fel volt öltözve: sötét nadrág, fekete, magas nyakú pulóver, barna bőrcipő. Mégsem elsősorban az öltözéke különböztette meg a többi járókelőtől: egy pillanatra sem emelte fel a fejét, hogy körbepillantson. Határozott, gyors járása miatt, és mert nem nézett fel, az emberek automatikusan kitértek előle. Sejer akkor vette észre a férfit, amikor az nagyjából tizenöt-húsz méterre lehetett tőle. A sietség, az egész alakot körbelengő feszültség, az időjáráshoz nem illő ruházat aggodalmat keltett a felügyelőben. A pulóver laza és széles nyaka többszörösen vissza volt hajtva. Sejer nem sokkal azelőtt sétált el a Fokus Bank mellett, és hallotta az elektronikus zár apró kattánását, ami azt jelentette, hogy a bank kinyitott. A pulóver nyakrésze lehetett akár egy levágott sapka is, amit a férfi egyetlen mozdulattal felhúzhat úgy, hogy csak a szeme látszik ki. Vállán egy táskát vitt, ráadásul a táska nyitva volt. A jobb kezét abba, a balt pedig a zsebébe dugta, így aztán senkinek sem tűnt volna fel, ha kesztyűt visel.

Néhány másodperccel később a férfi már csak pár méterre volt Sejertől. Egy hirtelen ötlettől vezérelve a felügyelő közelebb húzódott a falhoz, és ugyanúgy tett, mint a fiatalember: szemét a járdára szegezte. Majd kiderül, félrehúzódik-e a másik, vagy egyszerűen egymásnak ütköznek. A saját fantáziája remekül szórakoztatta, és eszébe jutott, hogy talán túl régóta dolgozik rendőrként. Azonban volt valami a férfiban, ami határozottan nyugtalanította. Megszaporázta a lépteit, és inkább sejtette, mint látta maga előtt felbukkanni a fekete alakot. Épp ahogy gondolta: nem

mentek egymásnak, mert a másik egy hirtelen mozdulattal kikerülte, s elment mellette. Tehát nem a gondolataiba mérülve járkált, nagyon is követte az eseményeket. Talán azért ment így, hogy senki ne láthassa az arcát, és később ne emlékezzenek rá. De Sejer emlékezett rá. Széles, telt arca volt, kerek álla és világos, kócos haja, egyenes szemöldöke. Rövid, széles orra.

Elment mellette. Ismét a falhoz lapult, és még gyorsabban szedte a lábát. Sejer figyelmesen követte a tekintetével. Rossz érzés lett úrrá rajta, amikor a férfi belépett a Fokus Bank ajtáján. Talán harminc másodperc telhetett el azóta, hogy hallotta a zár kattanasát. Gondolatban végigpásztázta a bank belsejét. Ennél a banknál nyitott ő is folyószámlát. Az ügyfeleknek először az üvegajtón kell belépniük, aztán végigmenniük egy keskenyebb, balra kanyarodó folyosón. Magát a fiókhelyiséget nem lehetett látni az utcáról. Oda-bent balra helyezkedett el a pult, a nyomtatványok egy polcon álltak a kijáratnál, jobbra pedig négy-öt szék volt a várakozók számára. Csúcsidőben is maximum öt alkalmazott tartózkodhatott a pult mögött. A korai időpontra való tekintettel feltehetően csak egyvalaki lehetett ott. Ha az ügyfelek elintézték a dolgaikat, kimehettek egy másik, a tér felé nyíló bejáraton is. Egy rabló például előre leparkolhatna ott egy autóval, benne hagyhatná a kulcsot, körbemegetne, be az üvegajtón, kirabolhatná a bankot, aztán pillanatok alatt eltűnhetne. A sétálóutcában lehetetlen lett volna feltűnés nélkül megállni egy kocsival, de a bank rendelkezett négy parkolóhellyel a tér felé néző oldalon. Sejer még mindig nyugtalanul, egy helyben topogott. Megadóan megvonta a vállát, és határozott léptekkel elindult vissza, a bank felé. Kinyitotta az ajtót, végigment a keskeny folyosón, és a pulthoz ért. Már két ügyfél is tartózkodott a bankban: a táskás férfi és egy fiatal lány. Az ügyintéző épp felvette a szemüvegét, és a számítógép billentyűzete fölé hajolt. A férfi háttal állt neki, és egy nyomtatványt töltött ki. Nem pillantott fel, mikor Sejer belépett. Úgy tűnt, nagyon elfoglalt.

Sejer zavartan pillantott körbe. Kellett valamilyen okot találnia, miért jött be, így gyorsan elvett egy nyugdíjakról szóló broszúrát az egyik állványról, aztán kiment. Most már elég legyen, mondta magában szigorúan. Ráadásul pár perc késésben volt, pedig nem szokott az utolsó pillanatban beesni a munkahelyére. A sétálóutcára kijutva gyorsan a kapitányság felé vette az irányt. Elment az aranyműves, majd Brunner virágboltja és a Pino Pino mellett, ahol Elise annak idején vásárolni szokott. Ott vette a piros ruháját is. Nemsokára megpillantotta a kapitányság tetejét - ebben a pillanatban lövés dörrent. Kicsivel távolabb ugyan, de tisztán hallhatóan, majd valaki sikoltozni kezdett.

*

A legtöbben megtorpantak. Néhányan csak megvonták a vállukat, hátranéztek, és mentek tovább, míg mások a házfalakhoz lapultak. Egy anya védelmezően magához ölelte gyermekét. Egy idős férfi, aki talán nagyothallott, csodálkozva nézett körül, és azon tűnődött, miért áll meg mindenki. Alaposan megbámulta a rohanva közeledő, aktatáskáját lóbáló Sejert. A felügyelő jól tudott futni, de a táska akadályozta a futásban, amitől mozgásának ritmusa szétesett. Egy nő lépett ki támolyogva a bankból. A falnak dőlt, és kezébe temette az arcát. Sejer felismerte az ügyintézőt. Ebben a pillanatban a nő szinte összecsukslott.

- Rendőrség - kapkodott levegő után Sejer. - Mi történt? Megsérült valaki?

- Rendőrség? - A nő meglepetten nézett rá. - Kirabolt - hüppögte. - Kirabolt, és elrohant a tér felé. Elhajtott egy fehér kocsival. - Sejer szeme elkerekedett, mikor meghalotta a folytatást. - Magával vitte a lányt.

- Mit mondott?

- Magával vitte a lányt. Kicibálta magával, és betuszkolta a kocsiba.

- Túszt vitt magával?

- A fejéhez nyomta a pisztolyát!

Sejer végignézett a téren. A szökőkútból vékony sugárban csörgedezett a víz, a galambok teljes nyugalommal csipegették a morzsákat. A körülöttük zajló dráma nem foglalkoztatta őket. Sejer magára hagyta a nőt, és odament két beszélgető fiúhoz. A szökőkútnál álltak, és jól látták a bankot meg a főutcát is.

- Láttátok, merre ment?

Elhallgattak, és bámulták.

- Rendőrség - tette hozzá, és lerakta a táskáját.

- Ez aztán gyors volt! - mondta az egyik, aki a feje tetején viselte a napszemüvegét. Fekete hajában közepén világos csík futott végig. Megfordult, és a főutca felé mutatott, amely a tűzoltóság és a Diamant étterem között vezetett ki a városból.

- Egy lányt taszigált maga előtt. Beparancsolta a kocsiba.

- Milyen kocsi volt? - kérdezte, miközben megpróbálta előszedni a telefonját.

- Kicsi, fehér. Talán Renault.

- Maradjatok itt - mondta, és tárcsázta a kapitányság számát.

- Munkába kellene mennünk - felelte a másik várakozásteljesen. - Egyébként nem Renault volt, inkább Peugeot.

- Ma el fogtok késni - vágott közbe Sejer -, a legjobbakkal is előfordul. Símaszkban volt?

- Igen.

- Fekete pulóverben és kordnadrágban?

- Tudja, ki lehet?

- Nem.

- Be kell mennünk a rendőrségre?

- Valószínűleg.

Lehet, hogy előre megbeszélték, futott át az agyán a gondolat. Össze is dolgozhattak, talán a barátnője, áltúsz. Két ember a bankban, fél perccel nyitás után, mennyi ennek az esélye? Olyan átkozottul találékonyak mostanában.

A tömeg lassan szétoszlott, mindössze páran maradtak, talán azt remélve, hogy kikérdezik őket. Nem nagyon akadt már látnivaló. A férfi eltűnt. Az egész pillanatok alatt lezajlott. Néhányan azon csodálkoztak, milyen könnyen ment minden. Egy gyors kocsival és jó helyismerettel félóra alatt elég messzire el lehet jutni.

A fiú letolta a napszemüvegét az orrára. – A biztonsági kamerák mindent rögzítettek, nem?

– Reménykedjünk – mormolta Sejer. Vegyes tapasztalatai voltak a térfigyelő kamerákról. Megfordult, mikor egy rendőrautó száguldott be a térre. Gøran Soot ugrott ki belőle; a férfi látványára összeráncolta a homlokát, majd megkönnyebbülten kifújta a levegőt, mikor meglátta Karlsent is.

– Tűszet ejtett, egy fiatal nőt. A fegyvere meg van töltve, a bankban egyszer elsütötte.

Karlsen leplezetlenül bámulta a színes hajú fiút.

– A fiúkat be kell vinni kihallgatni, látták a rablót meg a kocsit is. Menj be, és szerezd meg a videokazettát, amint lehet. Meg kell tudnunk, kicsoda a tűsz. Zárasd le az E 18-ast és az E 76-ost. Az URH-n intézd. A kocsi kicsi, és valószínűleg francia gyártmányú.

– Sok pénzt vitt el? – Karlsen az ajtón keresztül benézett a bankba.

– Még nem tudjuk. Hány emberünk van?

– Nem sok. Skarrét elküldtem Gurvinhoz, négyen továbbképzésen vannak, további négyen szabadságon.

– Erősítést fogunk kérni. Most egyetlen dologra kell koncentrálnunk: a tűszra.

– Reméljük, hogy kiteszi valahol útközben.

– Remélni mindig szabad – felelte Sejer kurtán. – Beszéljünk az ügyintézővel!

A két fiúnak egy rendőrautó mögött kellett várakoznia. Sejer és Karlsen bementek a bankba, ahol az ügyintéző a fiókvezető társaságában álldogált. A rablás idején a fiókvezető a trezornál tartózkodott, és a lövés pillanatáig semmit sem tudott a támadásról. Utána nem mert előjönni egészen addig, amíg meg nem hallotta a szirénákat.

Sejer a fiatal ügyintézőnőt nézte. Fehér volt, akár a fal, és verejtékcseppek ültek ki a homlokára, de a haja egyáltalán nem kócolódott össze. A rabláskor semmi mást nem tett, mint levett a polcról néhány kötegni bankót, és a pénztárpultra helyezte őket. Ennek ellenére egyértelműnek tűnt mindenki számára, hogy mostantól fogva teljesen megváltozott az élete. Rádöbrent, hogy az élete bármelyik pillanatban veszélybe kerülhet – ideje hát végrendelkeznie. Nem mintha olyan sok mindene lett volna, de jobb az ilyeneket megtenni, amíg lehet. Sejer leült melléje, és részvét-teljes, megértő hangnemre váltott. – Jól van? – kérdezte hal-kan.

A nő halkan szipogott. – Igen – felelte olyan határozottan, ahogy csak tudta. – Jól vagyok, de ha arra a lányra gondolok, akit magával hurcolt... Hallania kellett volna, mit mondott. Belegondolni sem merek, mit csinál majd velem.

– Ugyan, ugyan – nyugtatgatta Sejer –, ne siessünk ennyire előre a történetben. Azért vitte magával, hogy szabad út-ja legyen a kocsig. Láttam már korábban is a lányt?

– Soha.

– Fel tudja idézni, pontosan mit mondott magának a rab-ló, amikor ott állt a pult előtt?

– Szórol szóra el tudom ismételni – válaszolta a nő. – So-sem fogom elfelejteni. Hátulról ment oda a lányhoz. Először az egyik kezével átkulcsolta a nyakát, hátrahúzta a pultról, aztán a földre taszította, és rálépett a fejére. Majd felém kiáltott: „Ha egy pillanatot is késlekedsz, kiloccsantom az agyvelejét ide a padlóra!” Aztán elsütötte a pisztolyt. A pla-fonba lőtt. Az álmennyezet szétrobbant, mindenfelé repült, a hajam is tele lett gipsszel.

Blúza ujjával megtörölgette a homlokát. Sejer hagyott szerencsétlen nőnek egy szusszanásnyi időt, miközben Karlsent figyelte, amint leszerelte a térfigyelő kamerát, és kivette belőle a kazettát.

– Norvégul beszélt?

– Igen.

– Akcentus nélkül?

- Igen. Magas hangja volt, kicsit rekedtes.
- A lány mondott egyáltalán valamit?
- Egy szót sem, megdermedt a félelemtől. Ez a fickó pontosan tudta, mit csinál. Nem tisztel sem embert, sem istent. Biztosan rabolt már korábban is.
- Megnézzük a felvételeket - vágott közbe Sejer, és felmutatta a kazettát. - Legyen olyan kedves, és jöjjön velünk a kapitányságra, hogy átfuthassunk újra az egészen.
- Telefonálnom kell.
- Ezt majd megoldjuk.
- Karlsen a nőre pillantott. - Meg tudná becsülni, körülbelül mennyi pénzt adott át neki?
- Adtam át neki? - kiabálta a nő dühösen bámulva a rendőrt. - Hogy képzeli?! Semmit sem adtam át neki... kirabol-tak!
- Sejer kacsintott, és tekintetét a mennyezetre emelte.
- Elnézést - mondta Karlsen -, úgy értettem, körülbelül mennyit vihetett el a rabló?
- Ma péntek van - felelte sértődötten a nő. - Körülbelül százezret tettem a pénztárba.
- Sejer kibámult a nyitott ajtón. - Szedjük össze azokat, akik odakint látták őket. Többen voltak, mindenképpen lesz használható személyleírásunk. - Mélyet sóhajtott. Ő maga is világosan látta a férfit, mindössze egy méterről. Mennyire tud majd visszaemlékezni rá?
- A kocsija fehér volt, és újnak tűnt. Elég kicsinek látszott - tette hozzá gyorsan a nő. - Ennél többet nem láttam. Biztosan benne hagyta a kulcsot, mert elhajtott, szinte azelőtt, hogy az ajtó becsukódott volna. Egyenesen át a téren, a virágládák között, aztán ki az útra.
- Valószínűleg lopott kocsit. Talán a saját kocsija várja valahol az út mentén. Lehetséges, hogy veszélyes fickó. Nem tervezte, hogy túszt ejt, már ha egyáltalán ezt tette. Biztosan nem számolt vele, hogy lesz még egy ügyfél ilyen röviddel nyitás után. És... a lány a másik bejáraton jött be?
- Igen.

Sejer a szétlőtt plafonra pillantott, és összevonta a szemöldökét. – Láthatóan mindenre elszánt... vagy elkeseredett.

Újabb rendőrautó állt meg a bank előtt, és két overallos helyszínelő jelent meg. Azonnal a mennyezetet kezdték vizsgálni, keresték a golyó nyomát.

– Azon gondolkozom, vajon hány tölténye lehet – mondta az egyik.

– Ebbe nem akarok belegondolni – felelte Sejer sötéten.

– De kétségtelenül elég kemény fickó. Előbb túsul ejt valakit, aztán a reggeli csúcsforgalomban elsüti a pisztolyát.

– Hatékony – magyarázta a helyszínelő. – Mindenki megdermed. Egyetlen dologra törekedett: hogy minél gyorsabban végezzen. Semmi lazsálás. Volt rajta kesztyű?

Az ügyintéző bólintott. – Vékony, kötött fajta.

Sejer átkozta magát, amiért nem maradt még egy kicsit a bankban. Keresztülhúzhatta volna a rablól számítását. Persze az is igaz, hogy akkor egy másik nap jött volna vissza. Újra az ügyintéző szemét nézte. Ugyanolyan különösen csillogott, mint minden emberé, amikor hirtelen kiragadják őket megszokott életükből. Az asszony megértette a dolgot, de nem tudta felfogni.

– Rendben – indult kifelé a felügyelő. – Sok dolgunk lesz. Vágjunk bele!

*

Még mindig szabálytalanul vette a levegőt. Előredőlt az ülésen, mintha segíteni akart volna a kocsinak kijutni a városból. Hosszasan tervezte a rablást, gondolatban lépésről lépésre végigvette a részleteket, pontosan látta maga előtt a történéseket. Látta a terv hibáit is. Minden szédítően gyorsan történt, nála volt a pénz, úgy pörögtek az események, ahogy elképzelte, és mégsem volt minden rendben – ült valaki a mellette lévő ülésen.

Az utcák tele voltak siető emberekkel, a fehér autóra egy pillantást sem vetettek. Áthajtott a kereszteződésen. Meredten nézte maga előtt az utat, és kifújta tüdejéből a forró levegőt. Az első sarok után levette a sapkát. Egyszerre meztelennek érezte magát. Nem azért tette, hogy megnézze a túsztát, egyszerűen nem volt más választása. Minden szembejövő autós megjegyzné magának a kocsit, a rendszámot és az irányt. A túsztát mellette ült, lehorgasztott fejjel, teljesen mozdulatlanul. Egy esküvőirohaszalom mellett hajtottak el. A rabló lassított, mivel balról egy Mercedes be akart sorolni, és arra koncentrált, hogy egyenesen menjen. Csak most, hogy a pulzusa két perc után lelassult, tűnt fel neki, milyen nagy a csönd. Az utasára pillantott. Valami nem volt rendben vele. Érezte a szagát. És a szaggal együtt a félelmet, azután pedig a rettegést, hogy borzasztó dolog történt vele, rosszabb, mint korábban bármikor.

Mi a fenéhez kezdjen a túsztal?

Ennyire már nem gondolt előre. Csak arra figyelt, hogy minél gyorsabban kijusson a bankból, és biztos legyen benne, senki sem veti rá magát és kényszeríti földre. Olvasott ilyesmikről az újságban, emberekről, akik hőst akartak játszani.

- Láttad az arcomat - szólalt meg rekedten. Hangja izmos testéhez képest vékony volt. - Mit tegyünk most?

Pont ekkor hajtottak el egy temetkezési cég kirakata előtt, és észrevette a rézfogantyúkkal ellátott fehér koporsót. Tetején fehér és vörös virágokból készült koszorú. Évek óta a kirakatban állt, és biztosan műanyagból készült. Úgy tűnt, épp elolvadni készül a melegben, akárcsak ő maga. Pulóvere a testéhez tapadt, kordnadrágja pedig szinte gőzölgött. Visszakapcsolt, és fékezett egy jobbról jövő taxi miatt. A túsztát nem válaszolt, de válla enyhén megremegett. A férfi úgy gondolta, most végre reagálni fog. Megkönnyebbült volna. Neki magának is szüksége volt egy kis megnyugvásra a nagy feszültség után. Mondjuk egy állati nagy kiáltásra a félig nyitott ablakon át. Teste megremegett, ahogy küzdött, hogy visszafogja magát.

- Azt kérdeztem, mit gondolsz, mit tegyünk most?

Olyan szánalmasan hangzott. Hallotta a saját hangjából sugárzó félelmet, ahogy szinte sipákol. Hirtelen szükségét érezte annak, hogy egyedül maradjon, de már túl késő volt megállni. Előbb ki kellett jutni a városközpontból egy elhagyatott helyre, ahol végre kiteheti a kocsiból ezt a nemkívánatos személyt. *Ezt a szemtanút!*

Továbbra is csönd volt, ettől még idegesebb lett. Mege róltette magát minden szempontból, heteken át tervezett, álmatlanul forgolódott éjszakánként, nyugtalankodott, és kétségek közt hányódott. Általában csak sofőr volt, és nem vett részt a tervezésben meg az akcióban. Ezzel mások foglalkoztak, ő csak odakint várt a kocsiban, s a legtöbbször még fegyverrel sem rendelkezett. Tett egy ígéretet, és ezzel be is váltotta. Csakhogy túszt ejtett! Akkor és ott jó ötletnek tűnt. A bank előtt szinte bénultan álltak az emberek, a kisujjukat sem mozdították attól tartva, hogy elsüti a fegyvert, és a túszt ott a szemük előtt hal meg. Most viszont nem tudta, mihez kezdjen vele. Segítséget sem kapott. Teljes volt a csönd.

- Természetesen neked ki kell szállnod - köszörülte meg a torkát. Már nem bírta tovább a csöndet. - Egy darabig még velem jössz. Vagy kiraklak valahol útközben, de olyan állapotban, hogy ne tudj vallomást tenni.

Az utas továbbra is néma maradt.

- Tulajdonképp mi a fenét kerestél olyan korán abban a bankban, heh?!

Mivel még mindig nem kapott választ, lejjebb engedte az ablakot. A menetszél kellemesen hűsítette forró arcát. Autók húztak el mellettük. Nem lett volna szabad megmutatni az arcát, még beszélnie sem lett volna szabad, de nem volt felkészülve ilyen feszültségre. Úgy érezte, szétrobban. Olyan sokáig várt, végtelenül hosszan maradt egyedül, s nem volt más, mint egyetlen feszült gumidarab, amely kis híján elszakad... most pedig itt ül mellette valaki, és őt bámulja.

Továbbhajtott kifelé a városból, majd balra lekanyarodott az Ortopédiai Intézetnél, átment a főutcán, és bekanyarodott az Øvre Storgatéra. Elhaladt a bezárt patika előtt, aztán a központi parkolóház előtt is. Újra balra fordult a régi hídon, és visszament a déli oldalra, át az ipartelepeken. Közeledett a vasúti sínekhez. Épp előttük váltott pirosra az átkelőnél lévő lámpa, s leeresztették a sorompót. Egy pillanatra átfutott az agyán, hogy visszatolat, megfordul, de meggondolta magát. Az feltűnő lenne. Fogai között odaszólt a túsznak: - Ül nyugodtan, és nehogy kiabálni merj! Piszto ly van nálam.

Felesleges utasítás volt. Utasa egy szót sem szólt. A tükörben meglátott egy piros Volvót, amely közelebb gurult, majd megállt. A sofőr dobolt a kezével a kormányon. Pillantásuk találkozott a tükörben. Tekintetével a vonatot kereste, s távolról már hallotta is a hangját. A zaj egy pillanatra a saját szívdobogását is elnyomta. Hihetetlen, de a tús továbbra is csendben ült, és bámult ki az ablakon. Aztán elrobogott előttük a vonat. A sorompó viszont lent maradt, meg sem mozdult. Sebességbe tette a sebváltót, és várt. A mögötte lévő autó még egy kicsivel előrébb gurult, már majdnem nekiütközött. A vasúti átkelő túloldalán egy zöld Citroën állt. A verejték a szemébe csorgott, de a sorompó csak nem mozdult. Egy pillanatra azt gondolta, talán a rendőrség záratta le. Hogy bármelyik percben megjelenhetnek élesre töltött fegyverekkel, és kirángathatják a kocsiból. Be volt szorítva. Nem volt helye megfordulni és visszamenni... mi a fenéért nem húzzák fel a sorompót! A vonat rég elment, a mögötte álló Volvónak pedig már járt a motorja. Fölemelte a kezét, amelyben a pisztolyt tartotta, és megtörölte a homlokát. Ekkor átfutott az agyán a gondolat, hogy a szemben álló zöld Citroën sofőrje biztos meglátta a fegyvert. Végre aztán lassan, komótosan fölemelkedett a sorompó. Óvatosan áthajtott a síneken. A Volvo jobbra elkanyarodott. Úgy gondolta, átkel a folyón, és elhajt a tér másik oldalán, a rendőrautók és a tömeg mellett. Mialatt a rendőrök az emberek kikérdezésével foglalkoznak, ott fog elsu-

hanni előttük, mindössze harminc méterre tőlük. Imponált neki a saját terve. Az egyetlen gondot a túszer jelentette. Hirtelen lefékezett és megállt. A kocsi részben elrejtette a buszállomásnál lévő konténer. Behúzta a kéziféket. – Azon gondolkozom – mondta, miközben megköszöri a torkát –, mit kerestél olyan korán abban az átkozott bankban?

A túszer néma maradt.

– Süket vagy te? Mondj már valamit!

A túszer fölemelte a fejét. A rabló most először nézett bele a szikrázó szempárba. A kocsi csend honolt, és egyre nagyobb lett a forróság. Bizonytalanul próbálta értelmezni a sápadt arc kifejezését. A távolban megszólalt egy sziréna. Halkan kezdődött, hangosabb lett, majd egyszer csak elnémult. Különös érzés kerítette hatalmába, mintha nem is rabolta volna ki a bankot, csak egy álom lenne az egész, amelynek nincs logikus cselekménye, és amelyben furcsa alakok jönnek-mennek, akiknek a szerepével nincs tisztában.

– Hát jó – mondta, és meglökte a túszer a fegyver csövével.

– A süketek azt is megérik, ha belépsz a szobába.

Sebességbe tette az autót, áthajtott a hídon, és elsuhant a bank előtt. Elhatározta, hogy egy pillantást sem vet abba az irányba, de nem tudta megállni. Gyorsan balra nézett. Egy csomó ember gyűlt össze a bejáratnál, s egyvalaki ki-magasodott közülük: egy ősz hajú, magas férfi.

*

A finnemarki gyilkosságon kellett volna dolgoznia, ehelyett azonban az asztalnál ült, és a fehér papírt bámulta. Amikor lehunyta a szemét, világosan látta maga előtt a rabló arcát, akár egy fényképen. Csak azt nem tudta, hogyan magyarázza el mindezt a szemben ülő férfinak.

Sokan ültek itt előtte, fáradtan és izzadtan, megpróbálva mindenre emlékezni, a különös ismertetőjegyekre, a szem színére, hogy hosszú vagy rövid volt-e az illető orra. Úgy érezte, jól emlékszik, és úgy gondolta, jó megfigyelő, aki

észreveszi az apró részleteket is. De most kételkedni kezdett. Biztosan tudta, hogy a rabló haja világos színű volt, de eszébe jutott, hogy az utca fényárban úszott, és a napfény olyan árnyalatot adhatott a hajának, ami félrevezető lehet. Ráadásul sötét ruhát viselt, ami szintén világosabbnak mutatja a haját a valóságosnál. De a szája kicsi volt, erre biztosan emlékezett. A bőre enyhén napbarnított, talán kissé lepirult. Emlékezett a ruháira is. Elég izmosnak tűnt, biztosan jó erőben van. Nem volt olyan magas, mint ő, sőt férfihoz képest egyáltalán nem látszott magasnak.

Sejer az előtte ülő rajzolóra meredt. Eredetileg karikaturista volt, aki véletlenül került hozzájuk, ám kiválóan dolgozott. Munkájának sikerét nagyban köszönhette pszichológiai érzékének.

- Először el kell érned, hogy megnyugodjak - mosolygott el Sejer. - Előbb ki kell építenünk a kölcsönös bizalmat, ugyebár? Ki kell mutatnod, hogy figyelsz rám és hiszel nekem.

A rajzoló kesernyés mosolyra húzta a száját. - Ne tarts attól, hogy elveszted az irányítást, Konrad - felelte szárazon. - Most nem te vagy a főnök. Tanú vagy.

Sejer fölemelte a kezét, és visszavonulót fűjt.

- Először is azt szeretném - kezdett bele a rajzoló -, ha elfelejtenéd a férfi arcát.

Sejer csodálkozva nézett rá.

- Felejtsd el a részleteket. Hunyd le a szemed, próbáld meg magad elé képzelni az alakját, és koncentrálj arra, milyen benyomást tett rád. Milyen jeleket küldött ez az alak. Jött feléd a forgalmas utcán, és valamilyen okból felfigyeltél rá. Miért?

- Olyan görcsösnek tűnt. Mintha tele lett volna feszültséggel.

Sejer behunyta a szemét, ahogy a rajzoló kérte, és maga előtt látta a férfit. De az arca most csak egy világos, ködös foltként jelent meg a tömegben. - Határozottan és gyorsan lépkedett. Merev volt a testtartása, félelmet és

céltudatosságot sugallt. A felszín alatt pánik bujkált. Annyira félt, hogy egy másodpercre sem mert felpillantani. Nem éppen profi rabló. Túl kétségbeesettnek tűnt.

A rajzoló bólintott, és feljegyzett valamit a lap aljára.

- Próbáld meg leírni, járás közben hogyan mozgott a teste.

- Apró, rövid mozdulatokat tett. Nem mozgatta a karját, nem dülöngélt. Egyenesen előre ment, nyújtott lábbal. A válla merevnek látszott.

- Gondolj az arányaira - folytatta a rajzoló. - A karja és a lába milyen hosszú volt a törzséhez képest? Mekkora lehetett a feje? Milyen hosszú volt a nyaka? Mekkora volt a lába?

- Nem volt hosszú karja vagy lába. Inkább rövid. Az egyik keze a zsebébe mélyedt, a másik pedig a táskába, de azt hiszem, rövid karja lehetett, meg rövid, vastag nyaka. Nem volt nagy lába. Kisebb, mint az enyém, ami negyvennégyes. Bő ruhát viselt, de a teste izmosnak tűnt, kidolgozottnak.

Újabb bólintás. A ceruza most először ért hozzá a papírhoz, és Sejer hallotta a grafit halk sercegését. A puha lapon a vonalak életre keltek.

- A válla széles vagy keskeny?

- Széles. Gömbölyű. Amilyen a súlyozástól lesz. Nem olyan, mint az enyém - tette hozzá.

- Azért elég széles a tiéd is.

- De nem olyan gömbölyű, inkább szálkás és csontos, ha érted, mire gondolok.

Ezen nevettek egy darabig. A rajzoló, akit Ristének hívtak, alacsony volt, köpcös és kopasz, apró, ovális szemüveggel és hosszú, vékony ujjakkal.

- A feje?

- Nagy, kerek. Széles arc, de nem kerekded. Gömbölyű áll. Nem éles és határozott. Nem volt semmilyen vágás rajta.

- Hogy állt a feje a nyakán? Ha érted, mire gondolok ezzel.

- Mélyen behúzta a válla közé. Ugyanakkor kicsit a teste előtt lógott. Olyan volt, mint egy dühös kisfiú.

- Kiváló. Ez fontos - tette hozzá. - Hajvonal?

- Mi van vele?

- Nagyon jellemző tulajdonság. A hajvonal nagyban meghatározza az arcot. Vegyünk például téged, neked majdnem tökéletes a hajvonalad. Egyenes és egyenletes a homlokodnál, és szépen ível a halántékod felé. A hajad pedig ugyanolyan sűrű mindenhol. Ez ritkaság.

- Ó, valóban?

Megrázta a fejét. Nem volt különösebben hiú, legalábbis már nem, és az utolsó dolog, amire figyelt volna, a hajvonal. Elgondolkodott, aztán megfontoltan válaszolt: - Ívelt, nem egyenes. Talán egy kicsit hegyes a homloka közepénél. Rövid volt a haja, azért nem láttam jól.

Azáltal, hogy ilyen lassan közeledtek a lényeges arcvonásokhoz, sokkal világosabban bontakoztak ki előtte a férfi jellemzői, mint korábban. A rajzoló nagyon jól tudta, mit csinál. Sejer izgatottan nézte a papírt, amin egy alak körvonalazódott, lassan, akár a fényképek az előhívásnál.

- És most a haja.

Végig könnyed mozdulatokkal rajzolt, úgy, hogy az újabb vonalakat a régiekre vagy mellé lehessen húzni. Nem használt radírt. A sok vékony vonal mind életet lehelt a figurába.

- Kócos és sűrű, szinte, mint a négereknek. De rövide volt vágva. Mint az enyém.

Kezével végigszántott a haján, ami bár rövide volt nyírva, mégis kicsit összekócolódott.

- A színe?

- Szőke. Talán világosszőke, de ebben nem vagyok biztos. Tudod, van olyan haj, ami néha nagyon világosnak tűnik, de ha nedves, akkor sötétszőke is lehet. Vagy talán a fénytől függ, nem tudom pontosan. Lehet, hogy olyan színű, mint a tiéd.

- Az enyém?

Riste felnézett. - De nekem nincs hajam.

- Most nincs, de amilyen volt.
- Honnan tudod, milyen volt?
- Sejer elbizonytalanodott. Nem tudta, hogy megsértette-e a férfit, vagy hülyét csinált magából, vagy mi.
- Nem tudom - ismerte be. - Csak tippettem.
- Jól tippeltél. A hajam nagyjából világosszőke, vagyis az volt valaha. Jó ötlet. Kiváló megfigyelő vagy.
- Kezd hasonlítani.
- Most jön a szem.
- Az nehéz lesz. Nem láttam. Lehajtott fejjel ment, és a járdát bámulta, a bankban pedig részben háttal állt nekem.
- Kár, de az ügyintéző látta a szemét, és utánad ő jön.
- Több, mint kár. Katasztrófális, hogy nem vártam még egy kicsit. Elég öreg vagyok, hogy komolyan vegyem a megérzéseimet.
- Na igen, nem lehet minden tökéletes. Térjünk rá az orrára.
- Elég rövid és viszonylag széles. Az is kicsit négeres.
- A szája?
- Kicsi, kerek.
- A szemöldöke?
- Sötétebb, mint a haja. Egyenes vonalú, vastag, középén majdnem összenőtt.
- A pofacsont?
- Nem látszott. Túl húsos az arca.
- Különös ismertetőjegy a bőrén?
- Egyáltalán semmi. Szép sima bőr. Nem volt szakálla. Nem volt borostás. Frissen borotválkozott.
- Vagy lassan nő a szakálla. Valami különös a ruháival kapcsolatban?
- Nem emlékszem semmire, bár mégis volt bennük valami fura.
- Micsoda?
- Mintha nem az ő ruhái lettek volna. Nem olyanok voltak, amiket egyébként hordana. Régimódinak tűntek.
- Feltehetőleg már rég lecserélte őket. Cipő?
- Barna bőrcipő.

- És a keze?
- Nem láttam. De olyan különös volt, nem illett a testéhez, rövidnek és gömbölyűnek látszott.
- És hány éves lehetett, Konrad?
- Úgy tizenkilenc... és huszonnégy között.
Ismét be kellett hunynia a szemét, hogy emlékeibe mélyedjen.
- Magasság?
- Alacsonyabb volt, mint én.
- Nálad mindenki alacsonyabb - felelte Riste szárazon.
- Talán egy méter hetven.
- Súly?
- Erős testalkatú. Azt hiszem, több mint nyolcvan kiló.
Nem kérdeztél rá a fülére - tette hozzá.
- Milyen volt a füle?
- Kicsi és formás. Kerek cimpával. Nem hordott fülbevalót.

Sejer hátradőlt a székben, és elégedetten elmosolyodott.
- Most már csak az maradt hátra, hogy megtudjuk, milyen pártra szavaz.

A rajzoló hümmögött. - Mire tippelsz?
- Azt hiszem, egyáltalán nem megy el szavazni.
- Mennyit láttál a túszból?
- Szinte semmit. Háttal állt nekem. Az ügyintézővel kéne beszélned - mondta elgondolkodva. - Reméljük, az a fajta, aki bírja a gyűrődést.

*

Gurvin a felügyelőt várta, ám a városközpontban történt fegyveres rablás miatt csak egy nyomozót küldtek a jelentéséért.

Jacob Skarre serdületlen kóristának tűnt sűrű, szőke fűrtjeivel és finom vonásaival. Remekül állt rajta az egyenruha, mintha rászabták volna. Gurvin maga sosem volt elégedett az egyenruhájával. Talán az alakja miatt. Mindenesetre nem festett jól benne. A fiatalember elégedett arcki-

fejezése elkedvetlenítette. Önkéntelenül is elkezdte végiggondolni saját életét. Ezt szabályos időközönként amúgy is megtette, de jobban szeretete ő maga meghatározni az időpontot.

Kicsit tompult már a Halldis meggyilkolása miatt érzett első dühe. Gurvin olyan érdeklődés középpontjába került, amelyet rég nem tapasztalt. Magában be kellett ismernie, hogy tetszett neki a rá irányuló figyelem. De ismerte Halldist. Hirtelen eszébe jutott valami, amit az asszony mondogatott, amikor Gurvin még gyerek volt, és társaival az ajtaja előtt állt valamit kérve: *Túl sokan vagytok! Mikor én kicsi voltam, csak a legkeményebb kölykök nőttek fel!*

- Mi lenne - kezdte Gurvin óvatosan, mert meglátta a Skarre zsebéből kikandikáló cigarettásdobozt -, mi lenne, ha megszegnénk a dohányzási tilalmat? - Skarre bólintott, és elővette a cigarettáját. - Halldis és Thorvald személye szinte egybeforrt a gyerekkorommal - vágott bele Gurvin, miközben rágyújtott, s mélyen beleszívott a cigibe. - Nekünk, környékbeli gyerekeknek megengedték, hogy málnát és rebarbarát szedjünk a pajtájuk mögött. Végül is nem volt olyan rettenetesen öreg. A hetvenhat nem egy olyan nagyon magas kor. Jó karban volt, ahogy a férje, Thorvald is, de őt hét éve infarktus vitte el.

- Tehát egyedül élt?

Skarre a plafon felé fújta a füstöt.

- Igen, nem volt gyerekük, és rokonaik sem igen. Bár Halldisnak él egy húga Hammerfestben.

- Írt jelentést. Elolvashatom? - kérdezte Skarre.

Gurvin előhúzott egy irattartót a fiókból, és a fiatal nyomozó felé nyújtotta. Skarre alaposan átolvasta. - Azt írja, hogy: „Egyelőre tisztázatlan, hogy elvittek-e valamit a házból.” Ellenőrizték a fiókokat és a szekrényeket?

- Tudja, Halldisnak elég sok ezüstneműje volt. A nappaliban lévő szekrényben tartotta őket, az ékszereit meg a hálószobában - felelte Gurvin.

- Mi van a készpénzzel?

- Nem tudjuk, hogy mennyit tartott otthon.

- De megtalálták például a táskáját?
- Egy akasztón lógott a hálósobában.
- És a pénztárcája?
- Pénztárcát nem találtunk, ez igaz.
- Sok ember csak a készpénzre utazik - magyarázta Skarre. - Például olyasvalaki, akinek gondot okozna eladni az értékeket. Valaki, akinek nincsenek kapcsolatai. Biztosan nem akarta megölni a hölgyet, talán meglepte. Talán amíg a ház előtt kapált, besurrant a konyhába.
- És aztán az asszony hirtelen megjelent az ajtóban? Erre gondol?
- Igen, mondjuk. Meg kell tudnunk, hogy tűnt-e el készpénz. A bevásárlást és egyebeket ő maga intézte?
- Nagy ritkán taxival bement a városba. De az élelmiszereket az itteni boltos vitte fel hozzá, hetente egyszer.
- Tehát a boltos leszállította neki az élelmiszereket... és az asszony készpénzzel fizetett? Vagy írt egy csekket?
- Nem tudom.
- Hívja fel - kérte Skarre. - Talán tudja, hol tartotta a pénzt. Legalábbis, ha olyan ember, akiben az asszony megbízott.
- Azt hiszem, olyan - felelte Gurvin, és felemelte telefonkagylót. Tárcsázta a boltos számát, és egy darabig mormogott a telefonba.
- Azt mondja, Halldis mindig a kenyértartóba rejtette a pénztárcáját. Egy fém kenyértartó áll a konyhapulton. Kinyitottam, amikor átkutattuk a házat. Egy fél kenyér volt benne, de semmi más. Azt állítja, a tárca piros volt. Krokodilbőr-utánzat, rézcsattal.
- Skarre tovább böngészte a jelentést. - Egy Errki Johrma nevű személyt láttak állítólag a tanya körül. Meséljen róla. Megbízható az a fiú, akitől ezt hallotta?
- Jó kérdés - mosolyodott el a rendőrfőnök Kannickra gondolva. - De ha igazat mondott, az azzal jár, hogy elképesztő dolgokat feltételezhetünk. Ugyanis Errki tegnap

megszökött a Varden Elmegyógyintézetből, ahol kényszer-
gyógykezelés alatt állt. Itt nőtt fel. Más szóval könnyen le-
het, hogy visszajött ide, és most az erdőben csatangol.

- De agyon tudna ütni valakit?

- Nem teljesen normális.

- Meséljen róla! Milyen ez a fickó?

- Fiatalember, nagyjából egyidős magával. Valtimóban
született, Finnországban. A szüleivel és a hűgával nőtt föl.
Mindig különös volt. Nem tudom pontosan, mit állapítottak
meg nála, de teljesen megközelíthetetlen. Már hosszú évek
óta.

- Veszélyes lehet?

- Ezt nem tudjuk. Sokfélét beszélnek róla, és azt hiszem,
a pletykák többsége nem igaz. Tudja, Errki majdnem mi-
tikus figura, olyasvalaki, akivel a gyerekeket rémisztgetik
esténcént, ha nem akarnak ágyba bújni. Én magam is ezt
teszem.

- De kényszergyógykezelés alatt állt. Ez azt jelenti, hogy
veszélyesnek tekintették?

- Leginkább önmagára veszélyes. Az a helyzet, hogy ami-
kor valami baj történik a faluban, mindig Errkire fogják.
Ez állandóan így megy, már gyerekkora óta. Ha közvetlenül
nincs hozzá köze, akkor is úgy tűnik, mintha törekedne rá,
hogy legyen. Valamit el akar érni ezzel. És magában beszél.

- Tehát őrült?

- Fogadni mernék rá. Elég jellemző, hogy épp Errki buk-
kan fel Halldis tanyájánál, aznap, amikor megölik szegényt.
Történt már hasonló eset. Persze közvetlenül sosem lehe-
tett összefüggésbe hozni egyik üggyel sem. Úgy jár-
kel errefelé, mint valami rossz szellem. Mint a fekete halálmadár,
aminek a hangja halált jósló ómen. Elnézést a nem túl szak-
mai jellemzésért - sóhajtott Gurvin -, csak megpróbálok
körülírni úgy, ahogy az itteniek tennék.

- Mióta beteg? - Skarre belehamuzott a rendőrfőnök
csészealjába.

- Nem tudom pontosan, de régóta annak tűnt. Mindig is más volt. Különös és szégyenlős. Sosem voltak barátai. Azt hiszem, nem is akart barátokat. Nyolcéves korában meghalt az anyja, nyilván akkor kezdődhetett. A haláleset után az apja magával vitte őt és a húgát az Államokba, és hét évig New Yorkban laktak. Azt beszélik, hogy Errki ott tanonckodott egy mágus mellett.

- Mágus? - Skarre elmosolyodott. - Úgy érti, egy bűvész mellett?

- Nem tudom pontosan. Inkább valami gonosz varázslóra gondolok. És amikor visszatértek Norvégiába, elkezdődött a szóbeszéd, hogy Errki mindenfélét képes előidézni. Tudja, az akarataival.

- Ugyan már - Skarre kétkedve rázta meg a fejét.

- Nyugodtan mosolyoghat, de ismerek olyanokat, akik sokkal okosabbak, mint maga vagy én, és nagyon különös dolgokat mesélnek Errki Johrmáról. Thorvald Horn azt állította például, hogy a kutyája mindig lefeküdt, fejét a földhöz lapította, és morgott, ha Errki a közelben tartózkodott. Már rövidebbel azelőtt, hogy felbukkant volna a fiú... messziről megérezte a közeledését. Persze rendszerint elég rossz szagot áraszt a srác, mert nem mosakszik. Meséltek lovokról, amelyek megbokrosodtak, ha feléjük közeledett. Az órák állítólag megálltak, villanykörték robbantak szét, ajtók csapódtak be a környezetében. Olyan, mint egy hirtelen és váratlan szélroham, amely megtépázza a lombokat. Elnézést - mondta Gurvin hirtelen. - Nem beszélek túl szépen róla, de nehéz enyhítő körülményeket találni. Sötét, rémisztő és antipatikus minden szempontból.

- Nem kiálthatjuk ki gyilkosnak, bár valószínűleg tehetséges illuzionista, vagy van érzéke a hatásokhoz, esetleg tényleg beteg - felelte Skarre. - Felvesszük a kapcsolatot a kórházzal, és beszélünk a kezelőorvosával. Biztosan lesz mit mesélnie. Ettől függetlenül úgyis meg kell találnunk a fickót, és tisztáznunk kell, mit keresett odafent. A kapán nem voltak használható ujjlenyomatok?

- Két elmosódott ujjlenyomatot találtunk rajta, Halldisé mellett. Elég furcsa. A kapának műanyag nyele van, és Halldis ujjlenyomatai nagyon jól látszanak. A gyilkos nem törölte le az ujjlenyomatait anélkül, hogy ne törölte volna le a többit is. De sok ujjlenyomatot találtunk a házban, több véres cipőnyomot a lépcsőn, néhányat a folyosón és a konyhában. Talán edzőcipőtől származhatnak. Elég jól ki-vehető a talp mintázata, ez segíthet. A helyszínelők fekete-fehér képeket is készítettek róluk. De a gyilkosság az előszobában történt. Halldis háttal állt a lépcsőnek, a gyilkos pedig bentről jött. Talán eredetileg az asszony fogta a kapát, a támadó pedig kicsavarta a kezéből. Rendes ujjlenyomatokat kellett volna hátrahagynia. Egyébként azt gondolom, nem lett volna szükség megölnie. Ha megszerezte a pénzt, egyszerűen eltehetette volna. Halldis nem tudott volna utánafutni... Bár ismertem az asszonyt, makacs volt. Fogadni mernék, hogy ott állt az ajtóban, és eszébe sem jutott elmenekülni. - Aztán halkán hozzátette: - Szinte látom magam előtt a feldühödött Halldist.

- Lehet, hogy azért ölték meg, mert ismerte a támadót?

- Igen - felelte Gurvin elgondolkodva. - És Errkit kétségtelenül ismerte. A srác kényszergyógykezelésről szökött meg, feltételezhetjük, hogy nem volt pénze.

Skarre bólintott.

- De nem szerezhett túl nagy zsákmányt - folytatta a rendőrfőnök. - Halldis biztosan nem tartott túl sok pénzt a házban. Egyedül élt.

- Igen, de távol az emberektől. Valószínűleg nemigen félt attól, hogy kirabolják. Történt már vele ilyesmi?

- Nem. Ráadásul bátor volt. Nem csodálkoznék, ha szabályosan nekiesett volna a kapával a támadójának.

- Ebben az esetben elméletileg megsérülhetett.

- Látott képeket a halottról?

- Igen.

- Nem túl szép látvány, ugye?

Skarre egy pillanatra elgyengült, mikor a reggeli megbeszélésen látott képekre gondolt. – Hol lakik Errki Johrma apja?

– Visszament az Államokba.

– És a húga?

– Ő is.

– Nem tartják a kapcsolatot?

– Nem. Ők szívesen tartanák, de Errki nem akarja látni őket.

– Vajon miért?

– Följük helyezi magát.

– Igen?

– Mindenki fölé helyezi magát. A saját világában él, a saját törvényei szerint. És abban a világban ő az uralkodó. Nem könnyű elmagyarázni. Ismernie kellene, hogy megértse.

– De nyilván elkeseredett, nem? Ha súlyos a betegsége...

– Elkeseredett?

Gurvin ízlelgette a szót, mintha még sosem jutott volna eszébe a gondolat. – Ebben az esetben jól leplezi.

Skarre az út felé intett a fejével. – Elrendeltük a körözését. Felvinne a házhoz? Szeretnék körülnézni.

Gurvin levette a székről a kabátját. Egy pillanatra megállt. – A Subaruval menjünk – mondta halkán. – Nagyon rossz az út.

*

A tanya körüli erdő sűrűbbnek tűnt, mint egyébként. Mintha a fák tiszteletteljesen összébb húzódtak volna, miután elvesztették asszonyukat. És bár eddig sem hevert soha semmi a tisztáson, se szerszám, se talicska, se egy ruha, a hely most teljesen elhagyatottnak tűnt. Már nem lélegzett. A virágok a konyhaablakban lekonyultak, mindössze huszonnégy óra alatt kiszívta belőlük az életet a tűző nap. A lépcsőt lemosták, de még mindig látszott egy sötét folt. Skarre fölpillantott az erdőre.

- Mit kerestett idefönt a gyerek?
- Varjakra lövöldözött íjjal.
- Megengedték neki?
- Természetesen nem. Azt csinál, amit akar. A Guttebakkenban lakik.

Az utolsó mondat mindent megmagyarázott. Skarre megértette. - És tudta, kicsoda Errki?

- Tudta. Könnyű felismerni. Tényleg együtt érzek a sráccal. Előbb megtalálta a halott Halldist, aztán megpillantotta a fák közt Errkit. A tüdeje majd szétszakadt, amikor betoppant az irodába. Biztosan azt gondolta, ő lesz a következő áldozat.

- Errki észrevette, hogy meglátták?
- A fiú ezt gondolja.
- De nem tett semmit, hogy megállítsa?
- Láthatóan nem. Eltűnt a fák között.
- Menjünk be.

Gurvin előrement. Kinyitotta az ajtót, majd a folyosón át a kicsi konyhába lépett. Halldis Horn elkezdett alakot ölteni Jacob Skarre előtt, mikor belépett a házba, és tekintetével végigpásztázta a tiszta konyhát. Fényesre pucolt rézedények, régimódi mosogató zöld gumiperemmel, régi Evalet hűtőgép. És az előző napi újság, összehajtogatva az ablakpárkányon. A helyiség pedánsan tiszta volt. Skarre a kenyértartó zárjára nézett.

- Hol találtak ujjlenyomatokat?

- A kilincseken és az ajtókon a konyháig. A kenyértartón csak Halldis ujjlenyomata volt. Ha a lenyomatok a gyilkostól származnak, a kapán miért nem találtunk használhatókat? És miért nem hagyott nyomot a kenyértartón? Hogyan vihetette el a pénztárcát anélkül, hogy nyomot hagyott volna, miközben más dolgokat is megfogott a házban? Nem értem.

Skarre összevonta a szemöldökét. - De néha mások is bejöttek ide, nem?

- Szinte soha. Találtunk még egy levelet - tette hozzá Gurvin -, amit ezen a héten adtak fel Oslóban. „Valamelyik nap benézek hozzád. Üdv, Kristoffer.”

- Egy rokona?

- Még nem tudjuk. De azt hiszem, olyan ölte meg, aki ismerte. Legalábbis a statisztikák szerint. Természetesen a gyilkosság után pánikba esett.

- Mi, emberek olyan törékenyek vagyunk.

Skarre visszament a nappaliba. Ott állt a nő hintaszéke egy puha takaróval. Főlemelte a takarót, és óvatosan megszagolta. Érezte a szappan és a kámfor illatát. Egy ezüstszürke hajszálra lett figyelmes. Két ujjá közé fogta. Nagyjából fél méter hosszú lehetett.

- Ilyen hosszú haja volt? - kérdezte meglepődve.

Gurvin bólintott. - Fiatalkorában igazi szépség volt. Mi, gyerekek ezt nem tudtuk, egyszerűen vaskosnak és kedvesnek láttuk. Ott van az esküvői képe.

Skarre a képhez lépett. Halldis Horn menyasszonyként valóban lélegzetelállítóan nézett ki.

- A ruha ejtőernyőselyemből készült, a fátyol pedig egy régi angol csipkefüggöny volt. Ezt ő mesélte nekünk, mi pedig udvariasan hallgattunk, ahogy a gyerekek szoktak, hiszen csinálnunk kellett valamit a málnáért és a rebarbaráért cserébe. - Hirtelen megfordult, és kiment a konyhába.

- Hol van a hálószoza? - kiáltott utána Skarre.

- A zöld függöny mögött.

Elhúzta a függönyt, és kinyitotta az ajtót. A szoba kicsi volt, és keskeny. A magas lábú ágyon, Thorvald oldalán makulátlanul rendezték el a takarót. A hálószoza ablakából kilátott az erdőre és a pajta hátuljára. Az ágy felett bekeregetett vers lógott.

*Látták őt a sólymok között,
Délről jön és lángol,
Mindent kivisz, semmit sem hagy hátra,
A legkisebb szúnyogért is
Felelni fogsz nála.*

A vers alá valaki, talán maga Halldis a következőt írta kék tollal: *Ilyen giccseset!*

Elmosolyodott. Láta, hogy a rendőrfőnök már kiment. Ő is kisietett, majd egy darabig keresgélt a fűben, egy-két új nyomot remélve, ami fölött esetleg átsiklottak a többiek. Egy csikket, egy gyufát, bármit. Újra a ház felé nézett. A konyhaablak alatt sérülés látszott a fában, amit kijavítottak ugyan, de észrevehető maradt.

- Az Thorvald halálának napján keletkezett - mutatja Gurvin. - Halldis a konyhában állt. Thorvald a traktoron ült. Halldis integetett neki. Azt akarta mondani, hogy nemsokára kész az ebéd. Úgy tűnt neki, hogy Thorvald szokatlanul gyorsan hajt, mintha öregségére megpróbált volna felválni előtte. A traktor hangos zúgással hajtott át az úton. A következő pillanatban egyenesen beleütközött a házfalba. Halldis az ablaknál állt, és benézett a vezetőfülkébe. Azt látta, hogy Thorvald a kormányra dőlve ül. Azonnal meghalt.

Skarre újra felpillantott az erdő felé. - Mit gondol, merre keressük Errkit?

Gurvin a napba hunyorgott. - Biztosan a környéken kószál. Itt-ott megalszik. A lakásába nem ment vissza, legalábbis eddig. Talán még mindig az erdőben lehet.

- És itt a környéken csak erdő van?

- Gyakorlatilag igen. Négyszázharminc négyzetkilométer erdő. A hegy túloldalán van pár kunyhó és néhány romos ház, amit egykor a finnek építettek. Néhányban laknak. A többbit a vadászok használják ősszel, vagy a gyümölcszedők pihennek meg bennük. Errki fáradhatatlanul képes gyalogolni. Az a gond, hogy reménytelen az egész erdőt átkutatni utána. Az is lehet, hogy a kórház pincéjében rejtőzik, vagy talán stoppol valahol. Vagy visszamegy Finnországba. Ő az a fajta, aki mindig úton van.

- Ha olyan különös fickó, ahogy mondja, elég feltűnő lehet.

- És mégsem az. Mindig lopakodik. Hirtelen ott terem, mégsem hallotta senki, hogy jön.

- Kiváló keresőkutyáink vannak - felelte Skarre bizakodva. - Szed valamilyen gyógyszert?

- Megkérdezzük a kórházban. Ez miért fontos?

Skarre megvonta a vállát. - Csak azon gondolkoztam, mi történhet, ha hirtelen abbahagyja a szedését.

- Lehet, hogy a belső hangok veszik át az irányítást.

- Azt hiszem, mindannyiunknak megvan a maga belső hangja - mosolyodott el Skarre.

- Valóban - bólintott Gurvin. - De nem az vezet minket.

*

Gurvin óvatosan hajtott keresztül az erdőn. Egész avarfelhőt vert fel a kocsi.

- Ahol Errki felbukkan, ott valami baj történik - állapította meg szigorúan. - Az anyja nyolcéves korában halt meg, említettem már?

Skarre bólintott. - Hogyan halt meg?

- Valószínűleg leesett a lépcsőn, és abba halt bele. Errki magát hibáztatta a dologért.

- Magát hibáztatta?

- Ezzel rémisztgette a többi fiút. Féltek tőle, és távol tartották magukat a sráctól. Azt hiszem, ő akarta így. Néhány évvel később megtalálták egy idősebb farmer holttestét fent a templomnál. A hivatalos jelentés szerint leesett egy létráról. De látták Errkit elfutni a helyszínről. Most már érti, ugye, hogy akár van köze Halldis halálához, akár nincs, a falu már meghozta az ítéletet az ügyben. És ha engem kérdez, én is hajlok arra, hogy igazat adjak nekik. Nézzen körül! Ez a hely teljesen kihalt. Az emberek nem keverednek csak úgy ide, ha nem ismerik a környéket. Errki ismeri, hiszen itt nőtt fel.

- De az a helyzet - mondta Skarre lassan és vigyázva, nehogy kioktatónak hasson -, hogy a pszichiátriai betegekről és az erőszakosságukról szóló történetek túloznak. Előítéletekről van szó. Félelemről és tudatlanságról. Meg kell próbálnia tiszta fejjel gondolkozni, mivel maga is benne

van az ügyben, és mivel ismerte Halldist és Errkit. Ha az újságok meghallják ezt a történetet, rögtön szörnyet fognak faragni belőle.

Gurvin ránézett. - Ez a bonyolult az egészben. Mivel annyira visszahúzódó, kerüli az embereket, és szinte sosem beszél senkivel, nem tudunk semmit arról, ki is ő valójában. *Mi is ő.*

- Beteg - felelte Skarre.

- Azt mondják. De tulajdonképpen nem értem, miről van szó. - Ingatta a fejét. - Nem értem, hogy képesek idegen hangok behatolni az ember fejébe, és rávenni arra, hogy megtegyen mindenfélét, amire később nem is emlékszik.

- Nem tudjuk, hogy ő tette-e.

- Vannak ujjlenyomataink és több lábnyomunk. Olyan boldond lehet, amilyen csak akar, és elfelejthet mindent egyik másodpercről a másikra, de a helyszínen talált bizonyítékok elől nem menekülhet. Most vannak ilyen bizonyítékaink.

- Nagyon szeretné elkapni, ugye?

Skarre hangja ártatlanul csengett. Gurvin nem látott át rajta. - Jó lenne. Akkor is jó volt mindenkinek, amikor végre bezárták az elmeegógyintézetbe. Végre tudtuk, hol van. Most valahol odakint mászkál, és magában beszél. Ne adja az ég, hogy a gyerekeimnek egyedül kelljen hazajönniük esténként, amíg az a fickó szabadon kószál.

- Lehet, hogy Errki jobban fél, mint a gyerekei - mondta Skarre halkán.

Gurvin összeszorította a száját, és gázt adott. - Maga nem idevalósi. Nem ismeri őt.

- Nem - mosolygott Skarre -, de be kell vallanom, hogy fölkelte a kíváncsiságomat.

- Jó, hogy így hisz az emberi jóságban - felelte Gurvin -, de ne felejtse el, hogy Halldis meghalt. Valaki megölte. Valaki ott volt, fölemelte a kapát, és egyenesen belevágta a szemébe. Hogy Errki volt-e, vagy valaki más, mindegy, de elborzaszt, hogy annak, aki ezt tette, joga van a védelemhez. Egy olyan tettért, amelyet nem lehet megvédeni.

- Nem a tettet védik, csak a tettest - javította ki Skarre. - És arról nem tudunk semmit, hogy miért halt meg. Rágyújthatok?

Gurvin bólintott, és elkezdett a cigarettája után kotorászni. - Milyen a főnöke? Meséljen róla!

Skarre elmosolyodott. Önkéntelenül is ezt tette, ha valaki megemlítette Sejert. - Szigorú és szürke. Kicsit öntörvényű. Zárkózott. Okos. Az esze úgy vág, akár a borotva. Alapos, türelmes, szívós és kitartó. Szereti a gyerekeket és az idős hölgyeket.

- És a kettő közöttieket?

- Özvegyember. - Skarre kibámult az ablakon. - Az egyetlen eskü, amit valaha letett, az volt, hogy kitart a felesége mellett, amíg a halál el nem választja őket. És nyilván úgy gondolja, ez a saját halálára vonatkozott.

*

Sejer meredten bámulta a szürke képernyőt.

A bankfiók. A pénztárpult. A tér felé nyíló ablakok, amelyekben besütött a nap, és az erős napfénytől alig látszott az autó. Ott volt az egész, az elejétől a végéig. De a rossz felvételen nehezen lehetett beazonosítani bármit. A kocsi eltűnt. Lezártak minden utat, de egyetlen kis, fehér autó sem bukkant fel. Talán már rég leparkolt vele, talán áthajtott az egyik hídon, és továbbment délnek, aztán belevezett a városközpont forgatagába. Legbelül azt remélte, hogy a túszt már elengedte, de ebben nem lehetett biztos. Hátradőlt a széken, és kinyújtotta hosszú lábát. Alaposan kihallgatták a pénztárost, a fiókvezetőt és egy sor tanút; mindenkit, aki odakint állt, amikor a rabló kirohant a bankból. Ő maga is feljegyezte a látottakat. Újra meg újra végiggondolta az eseményeket, hogy a lehető legtöbb részlet jusson eszébe. A rajzoló meghallgatta, bólogatott, és kiváló fantomképet készített. Ő is nagyon jónak tartotta az

eredményt. Legalábbis először. Azóta elkezdett kételkedni. Összeszedte magát, rendesen ült, mert kopogtattak. Skarre lépett be Gurvinnal.

Gurvin érdeklődve pillantott Sejerre. – Hallom, van egy túszejtésük. – Egy darabig matatott a napszemüvegével, és leült egy üres székre. A szerepek felcserélődtek. Most ő ült bent a kapitányságon, ahol a fővárosi nyomozók voltak ott-hon.

– Igen, épp a rablásról készült felvételt nézem – felelte Sejer sötéten. – Borzasztó a minősége.

– Megnézhetjük? – kérdezte Skarre kíváncsian.

– Természetesen. Akinek kell, vegye fel a szemüvegét.

Újra elindította a videót, és várta a képeket. Ott voltak a pénztárpultok. Először a fiatal lány jött be a képbe a térre nyíló bejárat felől. Kicsit bizonytalanul körbenézett, aztán a brosrúákhoz lépett. Legfeljebb tizenöt másodperc múlva feltűnt a rabló. Majdnem visszafordult, amikor megpillantotta a már bent lévő ügyfelet. Hirtelen azonban magához vett egy úrlapot, és elkezdte kitölteni. Aztán harmadszorra is kinyílt az ajtó, és érkezett a felkiáltás, amire várt.

– A mindentit! – kiáltotta Skarre. – Ez nem te vagy, Konrad?

Meglepetten pillantott a főnökére. Sejer úgy döntött, nyugodtan fogadja a dolgot. Elkezdett nevetni. Gurvin zavartan nézte őket.

– Hát persze hogy én vagyok. Éppen jöttem be reggel a kapitányságra, és hirtelen észrevettem, hogy egy szembejövő járókelő akár bankrabló is lehet. Így aztán megfordultam, és utánamentem. Aztán betért a bankba, én meg utána.

– Igen? És?

– Ahogy a filmen is láthattad. Benéztem a bankfiókba, láttam a fiatal lányt, semmi gyanúsat nem vettem észre, így kimentem. – Fáradtan nézte őket. – Egyszerűen kimentem.

Skarre hangosan nevetni kezdett. Gurvin a lelke mélyén visszavágyott a nagyvárosba, vissza a kollégáihoz.

– Amint kiléptem a bankból, lecsapott. Most figyel!

A rabló átment a helyiségen, megragadta a túszt. Nem sokkal később eldőrdült a lövés. Gurvin halkán felkiáltott, sűrűn pislogott, és hitetlenkedve meredt rájuk.

- Meg kell találnunk a lányt - jelentette ki Sejer. - Ha nem tudjuk épségben kiszabadítani, kockáztatjuk, hogy egyre több és több túszzedés fog történni. A felvétel alapján szinte lehetetlen azonosítani a lányt, hacsak valaki be nem jelenti az eltűnését. Azonban - tekerte vissza a felvételt, hogy újra megnézzék - van itt pár dolog, ami valahogy nem stimmel.

- Micsoda? - kérdezte Skarre.

- A lány reakciója, pontosabban a reakció hiánya. Nem kiabál, nem hadonászik. Úgy tűnik, mintha transzban lenne. Vagy másképpen fogalmazva: nem lepődik meg. Mint ha várta volna a támadást. Lehet, hogy összejátszottak. - Skarre csodálkozva nézett rá. - Lehetséges, hogy színjáték az egész, és valójában együtt dolgoznak, a lány meg egyszerűen a barátnője.

- Kétlem, hogy a barátnője lenne - mormolta Gurvin halkán. Meredten nézte a villódzó képernyőt. - A tús egy férfi. Errki Johrmának hívják.

*

Egyszer csak beléhasított a felismerés. Olyan érzése támadt, mintha felpofozták volna. Egy őrültet ejtett túszul!

Annyira gyorsan vezetett, amennyire csak feltűnés nélkül tudott. Egész idő alatt a forgalmat figyelte a visszapillantó tükörből. Továbbra is hevesen vert a szíve, teste pedig merev és feszült volt. Óvatosan, mélyen lélegzett. A mély levegővételtől szinte elszédült. A mellette ülőre pillantott. - Újra megkérdezem, mit kerestél a bankban ilyen korán reggel?

Errki éles dobolást hallott. Teljes összevisszaságban szóaltak meg a hangszerek. Nem válaszolt. Kinyitotta, majd újra összezárta a tenyerét, és a kocsipadlóját bámulta,

mintha keresne valamit. A szavak szertefoszlottak a dobok lármájában. Ne mozdulj, ne mondj semmit! Előre-hátra dülöngélt az ülésen, és behunyta a szemét.

- Azt kérdeztem, mi a fenét kerestél a bankban ilyen korán reggel?!

Errki most már hallotta a dühös hangot. A fickó félt. Ezt elraktározta az emlékezetében, és elkezdett gondolkodni a válaszon. Nestor hallgatta a gondolatait, neki jóvá kell hagynia a feleletet, mielőtt kimondja. Ezért eltartott egy darabig. Nestor alapos volt. Nestor...

- Süket vagy, ember?

Süket vagyok?, tette fel magának a kérdést Errki. Ez egy újabb gondolat volt, amire választ kellett találnia. Az első kérdést félretette, és elkezdett dolgozni a másodikon. Nestor továbbra is figyelt. A Kabát továbbra is hallgatott. Nem, gondolta, jól hallok. Érzékelem a pulzálást az ereiben, mert most épp túl magas a vérnyomása, és hihetetlenül sok energiát fektet egy olyan egyszerű dologba, mint a kapcsolatfelvétel. De tényleg megelégedne egy végiggondolatlan válasszal? Nem éppen azzal mutatjuk ki a tiszteletünket, ha hosszan rágódunk a válaszon? Másrészt viszont - kiérdemelte-e bármivel a tiszteletet?

Pénzt elvenni egy fiatal nőtől, az nem teljesítmény, legalábbis Errki így gondolta. Ráadásul volt fegyvere is. De a férfi láthatóan el volt telve saját magával. Arcát felfújta, csak úgy feszült a bőre, majd kifújta a levegőt.

- Válaszolnál végre?

A kellemes tenor hangot elnyomták a dobok. Összekeverték a szavakat, és dühös jelentést adtak nekik. Kár, gondolta Errki. Az emberek más dolgokkal foglalkoznak, nem a hangjukkal. Az izmaikkal. A hajjukkal. A megfelelő farmer kiválasztásával. Ilyen szánalmas dolgokkal. Errki fölfedezte, hogy képes szinte az örületbe kergetni egy felnőtt embert anélkül, hogy különösebben megerőltetné magát. Egyszerűen a hallgatásával. Az embereket bosszantotta, ha nem kapnak választ. Ha nem tudják meg, ki vagy. Mi vagy. Errki hallgatott.

Mellette a rabló nagyokat sóhajtott. Kócos haja az izzadságtól még csapzottabbnak tűnt. Belenézett a tükörbe, lefékezett, bekanyarodott és megállt. A motor járt. Gyors pillantást vetett Errkire, és a foga közt odasúgta: – Át fogok öltözni. Meg ne próbálj lelépni!

Errki nem is gondolt rá, hogy megszökjön. A pisztoly zavarta. Testére irányított szűrős sugárnak érezte. De a rabló most letette a fegyvert a műszerfalra, a kormány fölé. Küszködött, hogy kezén kesztyűvel levegye magáról a pulóverét, majd a kordnadrágját. Az autó kicsi lévén, nem volt könnyű dolga. Köhögött, káromkodott, küszködött a nadrágjával, de végül elkészült, és még jobban izzadt. Most olyan ruhában ült ott, ami Errki szerint valamilyen álca lehetett. Nestor halkán vihogott a Pincében. A fickó gyümölcsökkel és pálmákkal díszített színes bermudát viselt, kék pólóján pedig Donald kacsa virított. Hirtelen átnyúlt Errki előtt, és kinyitotta a kesztyűtartót. Előszedett egy nap szemüveget, és fölvette. Tökéletes volt az öltözéke. Errki nem tudta levenni róla a tekintetét. Az izmos férfi nagyon furcsán festett a színes rövidnadrágban. Próbált uralkodni a hangján.

– Nem érthetsz semmit, úgyhogy tartsd a szád, amíg nem kérdezlek!

Errki egy szót sem szólt. A bőrkabát és a fekete nadrág ellenére sem izzadt. Megpróbált teljesen nyugodtan ülni, mozdulatlanul, szinte láthatatlanul.

– Hú, de büdös vagy!

A rabló prüszkölt egyet, hogy kifejezze undorát, és még jobban lehúzta az ablakot. Errki azon tűnődött, vajon választ vár-e a kitörésére, vagy csak le akarja vezetni a feszültségét. A biztonság kedvéért továbbra is hallgatott. Ráadásul Nestor egy szép zsoltárt énekelt éppen, és mikor végre jó kedve kerekedett, azt ki kellett élvezni. Nem gondolkozott azon, vajon hová mennek, vagy mi fog történni. Minden erejével arra törekedett, hogy bezárkózzon, és mindenki mást kint tartson. Ezt az embert. Ezt a pillanatot. A

pisztolyt. De nem volt képes féken tartani a kezét. A tenyere egész idő alatt kinyílt és összecsucódott, egyre gyorsabb ütemben.

- Hagyd már abba ezt a kezedd! - ordított rá a rabló dühösen. - Beteges dolog. A fenébe is, rosszul vagyok tőle!

Errki erre hintázni kezdett. Nem tudott láthatatlanná válni, vihar dúlt a mellette lévő ülésen, ami csak nem akart csillapodni. Megpróbált elfordulni tőle. Kinézett az ablakon. A dobolás sértette a fülét. Aprót legyintett a kezével, hogy abbamaradjon végre.

- Téged talán nem is érdekel a pénz - mondta a rabló kicsit megnyugodva. - Tudod egyáltalán, mire való?

Errki figyelt. A rabló hangja megnyugodott. Most hirtelen teljesen jelen volt. *Érdekel a pénz.* Egyelőre igen. De már volt pár korona a belső zsebében. A válasz tehát bizonyos szempontból igen és nem. Válaszolja ezt?

- Szerintem úgy festesz, mint aki épp most szökött meg valamelyik diliházból. Nehéz dolog az élet. Sokan megszöknének. Aztán a lábuk közé húzott farokkal iszkolnak vissza. Veled mi a helyzet? *Te is közülük való vagy?*

Te is közülük való vagy? A kérdés rá vonatkozó érdeklődést tükrözött. Errki ismét behunyta a szemét. A város lassan eltűnt mögöttük. Rossz szándékú vagy sem? Borsó, hús és szalonna, gondolta. Vér, verejtek és könnyek. Nyugtalanító volt.

Az út emelkedni kezdett. Messzebb, egy balra fekvő hegytetőn kilátó állt. Kiismerte magát, rájött, hol vannak. Sokéves bóklászása során járt már erre. Először áthajtottak egy alagúton; teljes sötétség borult a kocsira. A rabló ideges lett, mintha hirtelen támadástól tartott volna. Jobb kezében tartotta a pisztolyt, úgy vezetett, s levette a napszemüvegét. Aztán kiértek az alagútból. Errki pislogott. Már csak egy kilométerre lehettek az autópályakapuktól. Mivel nem volt külön sáv a bérleteseknek, a rablónak vagy meg kell állnia és fizetnie, vagy át kell törnie a sorompón. Persze az mindössze egy piros-fehér festésű deszka volt. Láthatóan ugyanez jutott eszébe a sofőrnek is. Lassítani kezdett.

- Ne próbálkozz semmivel! - dörrent rá.

Errkinek eszébe sem jutott ilyesmi. Egyetlen dologgal próbálkozott: mozdulatlanul ülni, láthatatlanná válni, de a teste bizonyos szempontból önálló életet élt, és nem akart engedelmeskedni.

A fickó döntött: beletaposott a fékbe, hirtelen balra kanyarodott, és elindult a kilátó felé. Errki nem volt benne biztos, mit akar majd tenni odafent. A környéken csend honolt, biztosan senki sem jár a kilátó felé. A sofőr erősen szorította a pisztolyt, és kezével letörölte verejtékező homlokát. A kocsikavicsokat vert fel, és porfelhőt húzott maga után, ahogy száguldottak felfelé a hegyoldalon. Már messzire jártak a főúttól, az autók a távolban apró, színes játékoknak tűntek. Még egy éles kanyar, és a kocsi már be is fordult a kilátóhoz vezető útra. Innen le lehet látni az autópályakapukhoz. Egyszerre vették észre a két rendőrautót a fizetőkapu mindkét oldalán. A rabló felkiáltott, majd hosszan fújta ki a levegőt a fogai között. Hátramenetbe kapcsolt, és tolatni kezdett. Újra megállt. Dobolni kezdett a pisztollyal a kormányon. Errki érzékelte a rabló fejében zakatoló zűrzavart. Elkezdte felfújni az arcát, a homlokáról szinte fröcskölt a verejték, a szíve pedig olyan hevesen dobogott, hogy még éppen kibírta. Egyetlen apró szúrás a nyaki ütőerébe, és a vér vörös sugárként ömlene egészen az autópályakapukig.

- Rendben, bajtárs. Mit javasolsz?

Bajtárs. Szánalmas. Szegény teljesen tanácstalan volt, ez szinte kibírhatatlannak tűnt. Errki el akart menni. Óvatosan elfordította a fejét, és az erdő felé pillantott, ahol egy út kanyarodott befelé. Gyorsan és majdnem észrevehetetlenül csinálta, de a rabló mégis felfigyelt rá. Odanézett. Agya ismét működni kezdett. Megfordult az autóval, és behajtott egy erdei útra. Az út az elején elég széles volt, majd tizenöt-húsz méterrel később összeszűkül. Itt, a fák között a kocsit nem lehetett észrevenni. A rabló hátrafordult, és megragadta a táskát a hátsó ülésen.

- Kiszállunk és megyünk.

Errki csak ült. A rabló kinyitotta az ajtót, körbement az autó körül, és hadonászott a fegyverrel.

- Menj előre ezen a szép kis ösvényen. Itt meghúzzuk magunkat, amíg besötétedik. Az útlezárás nem tarthat túl sokáig, a rendőröknek nincs erre elég emberük. Gyerünk! Indulj már!

Ne mozdulj, ne mondj semmit! A távolból hallotta, hogy a Kabát felébredt, és integetni kezdett, amint Nestor tájékoztatta őt az utóbbi időszak történéseiről. Nevetésük úgy visszhangzott benne, hogy egész teste remegett tőle. Egyik kezét a mellkasára tette, hogy enyhítse a nyomást.

- Mi bajod van? Nem kell eljátszanod, hogy rosszul vagy, engem nem versz át. Szállj ki végre a kocsiból!

Errki kikászálódott. A rabló az autó hátuljához ment, kinyitotta a csomagtartót, és belenézett. Errki egy pillanatra megrémült, hogy bezárja a csomagtartóba, ahol meg sem tud moccanni, és nem lát semmit. Ehelyett a fickó kotorászott, és előszedett valamit: egy műanyag táskát. Kinyitotta, és elővett belőle egy ponyvát. Felnézett a zöld lombokra. A ponyva is zöld volt. Errkire pillantott.

- Takard le ezzel a kocsit! Alul kampókkal kell rögzíteni. Majdnem láthatatlan lesz. Minél tovább tart megtalálniuk, annál jobb.

Odadobta neki a ponyvát. Errki állt a zöld anyaggal a kezében. A ponyva nejlonból készült, vékony, sima és hatalmas volt. Kicsúszott a keze közül, és leesett a földre.

- Vedd már föl! Előbb rendesen szét kell hajtogatnod, aztán rá kell tenned a kocsira.

Errki a földön hagyta a zöld anyagot, és elkezdte szétteríteni. Minden sarkában volt egy kis zsinór, fémkampóval a végén. Aztán fölemelte az egyik végénél, és megpróbálta fölhelyezni a motorháztetőre. Azonnal lecsúszott. Még sosem volt ilyen undorító dolog a keze között, mint ez a sima, zöld anyag. Gusztustalannak találta.

- A fenébe is, teljesen használhatatlan vagy!

Errki újra megpróbálta. Egész idő alatt úgy érezte, mint-ha szúrná a pisztoly csöve az oldalakat. Végül sikerült feltennie a ponyvát az autó tetejére, de amikor megpróbálta az oldalán is eligazítani, ismét lecsúszott az egész. A rabló izzadt, és káromkodott ilyen fokú bénaság láttán. A pisztolyt becsúsztatta a derekához, kivette Errki kezéből a ponyvát, és pár pillanat alatt letakarta vele az autót. Aztán újra a kezébe vette a fegyvert.

- Téged biztosan nagyon gyorsan visszavisznek majd az intézetbe. Fel tudsz egyáltalán öltözni egyedül? Vagy állandóan ebben a ruhában jársz? Mert úgy nézel ki. Gyere, mostantól gyalog megyünk.

Végre, végre, Errki gyalogolhatott. Akár órákon át is képes volt gyalogolni. Egyenletes ritmust vett fel, ami megnyugtatta, és így, dülöngélve kapaszkodott fel a hegyoldal. Mögötte haladt a rabló, felemelt pisztollyal, és vállára vetett táskával. Abban volt a pénz. Az ösvény összeszűkült, s az erdő csendesen bezárult körülöttük. Csak egészen kevés fény hatolt át a lombokon. A rabló megnyugodott. Nagyobb biztonságban érezte magát távol az emberektől. Itt senki sem láthatja őket, korábban is eszébe juthatott volna ez. Nem fogják őket az erdőben keresni, csak az utakat és az autókat ellenőrzik majd.

És betartotta az ígéretét. Nála volt a pénz.

Errki ment elöl, a rabló utána. Meleg volt, a táská pedig nem volt könnyű. Egy rádiót tett bele, cigit, egy üveg whiskyt az ünnepléshez, töltényeket és a pénzt.

- Lassíts egy kicsit, nem üldöz minket senki.

De Errki csak ment. Hallotta maga mögött a rabló erőlködését, aki minden erejét összeszedte, hogy lépést tartson vele. Pár száz méter után aztán elkezdett lihegni, ahogy egyre meredekebb és nehezebb terepre értek.

- Hé, te, én vagyok a főnök!

Három dob szólt teljes összeviesszaságban. Errki hallotta, hogy Nestor felköhög egy kis slejmet, ez volt a rabló helyzetéhez fűzött megjegyzése. Továbbment, nem lassított. Errki csak két sebességet ismert: vagy ment, vagy lefeküdt, és pi-

hent. Ettől függetlenül egyre lassabban haladt, mert mind meredekebb lett a hegyoldal. A hegytetőről láthatják, hogy még mindig ott vannak-e a rendőrök. Vékony testét egyik oldalról a másikra lendítve kapaszkodott felfelé, a rabló pedig kemény léptekkel próbált haladni. Izmosabb volt Errkinél, ám kevésbé kitartó. Egy idő után azonban ő is felvette a ritmust. Izmai is bemelegedtek. És ott volt a táska, tele pénzzel. A hangulata jobb lett, és úgy döntött, megosztja az örömét a bolonddal. Hangosan megköszörülte a torkát.

- Hogy hívnak? - kiáltotta.

Hangja majdnem barátságosan csengett. A kérdés után nagy csend következett, mintha Errki meg sem hallotta volna. Nem felelt, csak kaptatott tovább. Ez elég veszélytelennek tűnt, de sosem lehet biztosan tudni. Nestor odalent ült a félhomályban, és őt bámulta. Szemében a tűz halvány, kék fényvel égett.

- Ilyesmiket elmondhatsz nekem! - fűzte hozzá a rabló, és sértődötten felhorkantott. - Ha nem válaszolsz, azt fogom hinni, hogy tényleg néma vagy, vagy valami. Vagy talán külföldi? Úgy nézel ki, mint egy külföldi. Tatár, például. Vagy cigány. De lehet, hogy az ugyanaz. Válaszolj már, a fene eszen beléd!

Errki balra fordult, mert egy hatalmas nyárfa feküdt előtte keresztben az ösvényen. Keresztültört a bokrokon, az aljnövényzeten, vékony karjával söpörte félre az útból az ágakat. A férfi mögötte még jobban szenvedett, mert egyik kezében ott volt a táska, a másikban a pisztoly. Egy pillanatra sem jutott eszébe, hogy a táskát a hosszú fülénél fogva akár a hátára is vethetné, s hátizsákként vihetné. Visszatértek az ösvényre. Ahogy feljebb értek, a fény mind jobban áthatolt a fák között, s világosabb lett az erdőben.

- Mivel te átkozottul szófukar vagy, kénytelen vagyok én beszélni. - Errki hallotta, hogy a rabló megáll mögötte. - Engem Morgannak hívnak.

Errki figyelt. A „Morgan”-t éles mássalhangzókkal ejtette, mintha már régóta szerette volna, ha így hívják. Mindenesetre nem így nevezték. Nestor kuncogott. Úgy

festett, mint amikor valaki kedvtelve ízlelget egy drága bort. Mindenki mondhat Nestorról, amit akar, de stílusa, az van. Errki fáradhatatlanul ment tovább, és hallotta, hogy a másik, aki annyira szerette volna, ha Morgannak hívják, utánakiált: - Most megállunk pihenni! Nem sietünk sehová!

Errki csak ment.

- Állj meg, vagy lövök!

Menj csak. Nem fog lőni.

Errki megfordult. Morgan ránézett az arcára, és egy gránitdarab jutott róla eszébe. Nem mosolygott, nem remegett, teljesen élettelen volt az arckifejezése, még csak nem is pislogott. Borzasztó rossz érzés kerítette hatalmába. Ez a hallgatag, sziklaszerű ember, aki úgy lépked, mint egy gép. Ki a fene lehet ez?

- Állj meg ott a sziklánál. Pihenünk.

Tedd, amit mond. Betegség, halál és szenvedés.

Nestor füttyörészett keskeny ajkai között. Errki engedelmeskedett. Elindult a húsz-harminc méterre fekvő szikla felé.

Morgan fáradt volt. Nem tartotta annyira ellenőrzése alatt a helyzetet, mint ahogy azt a fegyvere miatt remélte. Le kellett szednie magáról néhány csalánt.

- Bocs, hogy ezt mondom, de úgy jársz, mint valami vén-asszony!

Errki hirtelen megállt. Eszébe ötlött egy gondolat.

Ne dühítsd fel a krokodilt, amíg át nem értél a folyón.

*

Sejer bénultan meredt Gurvinra. - Ezt megismételné?

- Persze. De jól hallotta.

- Azt állítja, hogy a tús ugyanaz az ember, aki megszökött a Varden Elmegyógyintézetből, és akit Haldis Horn meggyilkolása miatt keresünk?

Gurvin széttárta a karját. - Biztos vagyok benne. A rablót várja egy apró meglepetés.

Sejnernek ki kellett pillantania az ablakon, hogy meggyőződjön, nem álmodik-e. Micsoda helyzet ez? Gurvinra meredt. – Veszélyes lehet?

– Nem tudjuk biztosan.

– Tulajdonképpen mikor szökött meg?

– Tegnapelőtt éjjel.

Sejer újraindította a videót, és megállította a szalagot, amikor jól látható volt a tús. – Azt hittem, egy lány az – mormolta.

– Megértem – felelte Gurvin. – Van valami nőies a fejartásában és a járásában. Meg a haja is hosszú.

– Régóta tart a betegsége?

– Amióta csak ismerem.

– Skizofrén?

– Állítólag.

Sejer felállt, és tett néhány lépést, hogy megeméssze a híreket. – Igen, a rablót várja egy hatalmas meglepetés. Tehát van két körözött személyünk, az egyikük komoly pszichiátriai problémákkal küzd, lehetséges, hogy gyilkos, a másik egy elkeseredett rabló, élesre töltött fegyverrel. Micsoda páros! Talán összeverekednek.

– Errkivel senki sem verekszik.

Sejer komolyan nézett rá. – Varden Elmegyógyintézet? Beszél az orvosával?

– Csak az ápolónővel, aki megerősítette, hogy megszökött. Később beszélek az orvosával.

– És a fiú, aki megtalálta a halottat, és látta Errkit a helyszínen... mennyire megbízható?

– Feltehetően általában nem az. A Guttebakken Gyermekekotthonban lakik. Most mégis bízom benne. Be kell vallanom, hogy kételkedtem a szavaiban, mikor megjelent az irodámban. Eléggé zavarodottnak tűnt, de igaza volt. Ami Errkit illeti, nincs kétségem. A fiú jól tudja, kicsoda ő.

– Mit keresett a bankban ilyen korán reggel? Csekket akart beváltani?

- Nem tudom. Számíthat rá, hogy a rabló is ezt kérdegeti tőle, de nem kap értelmes választ. Nagyon szeretném tudni, mit csinálnak most ezek ketten. Beindult a fantáziám - ismerte be Gurvin.

- Ha még együtt vannak. Lehet, hogy ijedtében elengedte Johrmát.

- Nem lepne meg.

- És persze nem fog idejönni és jelentkezni, ha már szabad. Mi a fenéhez kezdjünk most? - Kinyitotta az íróasztalán heverő mappát, és hangosan olvasni kezdett: - Frydenlundból jelentették egy vadonatúj, fehér Renault Mégane eltűnését. Ma éjjel lopták el. Egy hasonló autóban menekültek el, ez lehet az. De azóta cserélhettek járművet. Talán elengedte Errkit. Reménykedjünk benne.

A többiek hallgattak. A rablók sokfélék lehettek. Ritkán váltak életveszélyessé, persze sohasem tudni.

- Ki lehet egyáltalán hallgatni Johrmát?

Gurvin megvonta a vállát. - Azt gondolnám, orvos jelenlétében igen. De alig hiszem, hogy választ kapnánk a kérdéseinkre, vagy legalábbis érthető választ. És ha tényleg ő ölte meg az asszonyt, valószínűleg nem ítélik el.

- Valószínűleg nem. - Sejer erősen megdörzsölte a szemét. - Kényszergyógykezelésen volt?

- Igen.

- Tehát veszélyes?

- Erről nem tudok túl sokat. Könnyen meglehet, hogy elsősorban saját magára nézve az.

- Öngyilkossági kísérlet?

- Nem tudok róla. Beszélnie kell az orvosával. Hónapok óta kórházban kezelték, úgyhogy nyilván megtudtak róla valamit. Bár én magam kétlem, hogy bárki bármit megtudhatna róla. Nekem reménytelen esetnek tűnt. Már kiskorában is különbözött a többiektől.

- Élnek a szülei?

- Csak az apja és a húga. Az Államokban laknak.

- Volt saját lakása?

- Egy önkormányzati lakásban él. Már ellenőrizték. Fölvettem a kapcsolatot az egyik szomszédoddal, aki megígérte, hogy hívni fog, ha felbukkanna, de egyelőre nem járt ott.

- Finn?

- Az apja. Errki Valtimóban született, négyéves volt, amikor Norvégiába jöttek.

- Kábítószeres?

- Nem tudok róla.

- Erős fizikuma van?

- Egyáltalán nem. Az ereje máshol rejlik. - Gurvin a homlokára mutatott.

Skarre a képernyőt bámulta. Megpróbálta felfedezni Errki szemét a fekete haj alatt, de hiába.

- Bizonyos szempontból most már jobban értem, hogy látom a filmet - mondta. - Nem úgy viselkedik, mint ahogy elvárnánk valakitől, akit megtámadnak egy bankban, és túsul ejtik. Semmi ellenállást nem tanúsít. Egy szót sem szól. Mit gondol, mi mehet végbe a fejében? - Skarre a rendőr-főnökre pillantott, majd a képernyőre mutatott.

- Figyel valamire.

- A belső hangokra?

- Úgy néz ki. Én magam is többször láttam, ahogy séta közben bólogat, mintha feszülten figyelne valami belső párbeszédet.

- De egyáltalán nem beszél?

- Nagyon ritkán. Különös, ünnepélyes módon beszél, általában nem érthető, mit akar. És ez a fickó se nagyon értheti, hogy mit mond, ha egyáltalán beszélnek egymással.

- Jól ismeri a környéket?

- Nagyon jól. Állandóan kóborol. Nagy ritkán stoppol, de kevesen merik fölvenni. Szeret buszon meg vonaton utazni. Ide-oda. Mozgásban lenni. Ott alszik, ahol éppen ráesteledik. Egy padon a parkban, az erdőben, a buszállomáson.

- Egyáltalán nincs barátja?

- Nem akar barátokat.

- Megkérdezte tőle? - vágott közbe Sejer.

- Errkit nem kérdezi meg az ember semmiről. Inkább távol tartja magát tőle - felelte Gurvin egyszerűen.

Sejer ült és gondolkodott. A nap megcsillant rövidre nyírt őszes haján. Gurvint a görög gondolkodókra emlékeztette, csak a babérkoszorú hiányzott a felügyelő fejéről. Sokáig ült így, s közben vakargatta a könyökét. - Azt hittem, csak öregek vannak Vardenben - szólalt meg végül.

- Régebben úgy volt - válaszolta Gurvin. - Most fiatalokat kezelnek. Negyvenen vannak, négy osztályon, s ezek közül az egyik osztály teljesen elszigetelt. Vagy zártosztály, ahogy mi mondanánk. Az ottaniak Szigetnek hívják. Egyszer voltam ott egy guttebakkeni sráccal.

- Ki kell írítani, ki Errki orvosa, és beszélni kell vele. Miért olyan nehéz megmondani, hogy veszélyes-e vagy sem?

- Annyi a szóbeszéd vele kapcsolatban. - Gurvin a felügyelőre nézett. - Errki az a fajta, akit mindenért hibáztatnak. Én mindenesetre egyetlen alkalomról sem tudok, amikor bármilyen bűncselekménybe keveredett volna, azt leszámítva, hogy bliccelt a vonaton, és lopott a boltban. Persze most már nem vagyok mindebben olyan biztos.

- Mit lop?

- Csokoládét.

- Nincs kapcsolata a családjával?

- Errki nem akarta látni őket, és segíteni sem tudnak neki. Az apja reménytelen esetnek tartja, és lemondott róla. Ezért ne ítélje el. Errki számára egyszerűen nincs remény.

- Azt hiszem, jobb, hogy az orvosa most nem hallotta magát - mondta Sejer halkan.

- Lehetséges. De szinte egész életében beteg volt. Legalábbis amióta tizenhat évvel ezelőtt meghalt az anyja. Ez azért sokatmondó.

Sejer felállt, és betolta a székét az asztal alá. - Igyunk egy kávét! Meséljen el mindent, amit tud!

*

Kannick úgy ült az ágyán, mint egy túlméretezett Buddha. Hallgatósága már azon is csodálkozott, hogy a fiú tekintélyes hasa ellenére képes törökülésben elhelyezkedni. Először senki sem hitt neki. Hogy is hihették volna el, hogy talált odafent az erdőben egy halottat, akit ráadásul egy kapával ütöttek agyon. Legalábbis ő ezt állította. Különösen Karstennek lehetett nehéz, aki a legidősebb volt, és ebből fakadóan bizonyos előjogokkal rendelkezett. Kannick még mindig maga előtt látta az arc kifejezését, amikor meghallotta, hogy Margunn megerősíti a történetét. Ez volt az egyik nagy győzelme. Most mindannyian hallani akarták egyenesen az ő szájából az összes részletet. Mindnyájan elég régóta bent voltak már az intézetben ahhoz, hogy tudják: az életben semmi sem jár ingyen. Az ajándékok Kannick lába előtt heverték az ágytakarón: egy tábla csokoládé, egy rózsaszín Hubba Bubba, egy csomag sós-borsos chips és egy doboz kávé bonbon. Ezeken kívül tíz szál cigaretta meg egy eldobható öngyújtó. Mind csillogó szemmel vártak, és Kannick számára világossá vált, hogy nem lehet őket száraz, pontos leírással lerázni. Vért akartak, minél többet. Ráadásul ismerték Halldist. Itt nem egy újsághírről volt szó, hanem egy élő emberről, vagy legalábbis egy nemrég még élő emberről.

Kannicknak megtiltották, hogy túl sokat beszéljen a gyilkosságról. Margunn nem akarta, hogy a fiúk idegeskedjenek. Amúgy is eleget veszekedtek, és éppen csak sikerült a színes társaságot úgy-ahogy összekovácsolni.

Kannick lehunyta sötétkéék szemét. Úgy döntött, hogy először Simonnak szegezi a mondandóját, és Karstennel fejezi be. Simon csak nyolcéves volt, és félig megolvadt csokoládéégerre emlékeztetett. Ugyanolyan édes, barna és puha volt. – Kint sétáltam az erdőben, kezemben az íjjammal – kezdte Kannick, és Simon barna szemébe fúrta a tekintetét.

- Épp lelőttem egy dagadt varjút a második nyilammal. Van elrejtve a bőröndben két vadásznyíl, amiket Dániából rendeltem. Ezt ne mondjátok el senkinek se! Norvégiában illegálisak - tette hozzá fontoskodva.

Karsten arca olyan szenvedő kifejezést öltött, amire rajta kívül más nem volt képes.

- A madár leesett, akár egy cukroszacskó, és pontosan a lábam előtt landolt. Egy lelket sem lehetett látni az erdőben, de volt egy olyan érzésem, hogy nem vagyok egyedül. Ismertek. Tudjátok, hogy állandóan az erdőt járom. Megérezem, ha valami készül. Talán azért, mert annyit vagyok az állatok közelében.

Mélyet sóhajtott, és egészen elégedettnek érezte magát e drámai nyitás után. Simon csak úgy csüngött rajta. Senki sem mert megmukkanni, mert féltek, hogy megzavarják.

- Otthagytam a varjút, és elindultam a hegyoldalban Halldis tanyája felé. - Most a tizenegy éves, szeplős, hosszú hajú Sivert felé fordult. - Különös csönd volt odalent. Halldis mindig korán kel, ezért benéztem hozzá. Arra gondoltam, kapok tőle egy pohár üdítőt vagy valamit. De a függönyök el voltak húzva, így azt hittem, az újság és a kávé mellett ül, ahogy szokott. - Jan Farstad, becenevén Jaffa, egyenesen Kannick szemébe nézett, és feszülten várt, Kannick pedig folytatta: - És akkor eszembe jutott, hogy talán kaphatok egy kis sajtot friss kenyérrel. Egyszer, amikor Halldisnál voltam, nyolc szelet sajtos kenyeret ettem meg, de aztán nem adott többet.

Pislogni kezdett a megrázó emlék hatására.

- Térj a lényegre! - kiáltott közbe Karsten, és meredten nézte a kávébont, amivel ő fizetett a történet elmeséléseért.

- Akkor láttam meg, mikor megkerültem a kutat. És én mondom nektek - itt nagyot sóhajtott -, hogy a látvány egész életemben üldözni fog.

- A fenébe is, *mit* láttál?

Karsten hangja egészen magas lett. Ő volt az egyetlen a fiúk közül, akinek már kiserkent a bajsza, és az orra környékén pattanások virítottak.

- Halldis Horn holttestét! - felelte Kannick, és mély lélegzetet vett, mert időközben elfelejtett levegőt venni. - A hátán feküdt a küszöbön. Egy kapa állt ki a szeméből. A lyukból pedig folyt ki az agyveleje. Olyan volt, mint a tész-taleves. - A fiú tekintete a távolba révedt.

- Mi az az agyvelő? - kérdezte Simon halkán.

- Hát az agya - válaszolta Kannick fáradtan.

- De az agy nem tud folyani, vagy igen?

- Dehogynem. Folyik, mint a víz. Nem tudtad, mi, hogy ami a fejedben van, folyékony, mint a leves?

Simon elkezdett kihúzni egy szövetszálat az ingéből, és nem hagyta abba, amíg ki nem húzta teljesen.

- Egyszer láttam agyat egy üvegben. Az egyáltalán nem volt folyékony. - Hangja egyszerre volt dühös és kicsit féltős, hogy ellenkezni merészelt a nagyfiúkból álló társaságban. Ha valaki a legkisebb, akkor az a legkisebb.

- Persze hogy nem folyt, te amatőr, mert fixálva volt. Akkor olyan lesz, mint a gomba, és vékony szeletekre lehet vágni. Láttam a tévében.

- Mi az a fixálás? - kérdezett közbe ismét Simon.

- Száritás - felelte Karsten. - Öntenek rá valamit, amitől kiszárad. De ezt Kannick agyával nem kell megtenni, az már rég kiszáradt.

- Most már hagyd abba! Hadd fejezze be Kannick.

Ez alkalommal Philip szólt közbe. Ha ezek ketten elkezdnek veszekedni, talán sosem hallják a történet végét. Margunn bármikor beléphetett. Mert persze nem hitte el komolyan, hogy betartják a tiltást, hiszen annál jobban ismerte őket. Az volt a kérdés, mennyi idejük van, hány részletet hallhatnak.

Kannick egy pap türelmével várt, miközben szemügyre vette az ágyra helyezett dolgokat. Magában úgy döntött, a kávék bonbonokat eszi meg először.

- A teste már elkezdett rohadni - folytatta, különösen hangsúlyozva a *rohadást*.

- Hogy *micsoda*? - Karsten fújta egyet. - Na, ezt most hagyd abba! Több napba telik, mire egy holttest rohadni kezd. Ha Errkinek még elmenekülnie sem sikerült onnan, akkor ne akard bemesélni, hogy...

- Tudod, milyen meleg volt odafent az erdőben?

Kannick előredőlt az ágyon, és a hangja remegett a sér-tődöttségtől. - Percek alatt megindul a rohadás ebben a hő-ségben.

- Fogalmad sincs az egésze-ről. Majd megkérdezem a zsa-rukat, ha idejönnek. De annyira nem vagy fontos tanú, Kan-nick, különben már rég kijöttek volna.

- A rendőrfőnök azt mondta, biztosan ki fognak jönni.

- Azt majd meglátjuk. De hagyd ezt a rohadást, mert nem vesszük be. Ráadásul az igazságért fizettem.

- Jól van! Átugorhatom a legrosszabb részeket, végül is vannak itt kicsik is. De térjünk vissza a kapához...

- Milyen kapa volt? - ismét Philip szólt közbe.

- Olyan, amivel a földet szokták kapálni, hogy kiszedjék a krumplit meg a gazt. Úgy nézett ki, mint egy balta, de hosszabb volt a nyele. Alapvetően lehetett volna balta is, mert nagyon kevés hiányzott ahhoz, hogy a feje ketté legyen vágva. A szeme pedig kiesett, és az álla alatt lógott, csak egy idegszál tartotta, és...

Karsten a szemét forgatta. - Túl sok filmet nézel. Mesélj inkább Errkiről! - kérte.

- Ki az az Errki? - kérdezett közbe Simon. Ő máshonnan került ide, és nem túl régóta lakott az intézetben.

- Az erdő réme - mormogta Karsten. Megvakarta az egyik pattanását.

- Biztosan megússza ezt is. Mindent meg szokott úszni. Ráadásul teljesen bolond, és a bolondokat sosem ítélik el. Ott vannak egy intézetben, gyógyszereket kapnak, aztán kiszöknek, és tovább gyilkolnak. Ha kényszerzubbonyt adnának a fickóra, akkor a fogaival ölne.

- Újra ki fog szökni? - kérdezte Simon aggodalmasan.

- Kint van, te hülye. Eddig még nem találták meg.
- Hol van kint?
- Itt az erdőben.

Simon ijedt pillantást vetett az ablakon át a fákra.

- Errki elmebeteg. De az elmebetegség nem egyenlő a hülyeséggel - mondta Kannick elmésen. - Látta, hogy észrevettem. Lehet, hogy utánam jön. Tulajdonképpen rendőri védelemre lenne szükségem.

Aggodalmas pillantást vetett rájuk, mintegy ellenőrizve, hogy a kijelentése megtette-e a kívánt hatást. Hogy felfogták-e, mit jelent egy ilyen fenyegetéssel együtt élni. Egy lihegő őrült jár a nyomában, rosszabb már nem is lehetne.

- Hm. Már biztosan messze jár. Ahogy mondtad, nem hülye. Hogy nézett ki? - érdeklődött Karsten. - Véres volt?

- Egy fa mögött állt - válaszolta Kannick halkán. - Valahogy furcsán állt, a karját egyenesen az oldalához szorítva, és szúrós tekintettel bámult. Nagyon különös a szeme. A nagybátyámnak vannak grönlandi szánhúzó kutyái, és Errki szeme ugyanolyan, mint azoké a dögöké. Valahogy fehér, mint a döglött hal szeme.

Arra a végzetes pillanatra gondolt, amikor hevesen dobogó szívvel ott állt a Halldis háza előtti tisztáson, és ijedten pillantott fel az erdőre, a fekete fákra, majd hirtelen meglátott valami különöset a lombok között. Először nem moccant, de aztán valami fekete meglebbent, ahogy előre hajolt. Kannick csak ekkor vette észre, hogy egy arc az. Fehér arc, szúrós tekintetű szemmel. Senki sem rémíthette volna meg jobban a fiút. Úgy futott lefelé az úton, akár a nyúl, el akarta dobni a táskát az íjjal, de aztán csak rohant tovább, hátra sem nézve.

- Megölt már valakit korábban is? - kérdezte Jaffa. Közben Kannick kiszabadította magát a törökülésből, és elkezdte masszírozni elzsibbadt lábát.

- Először az anyját, aztán egy öregembert a templomnál
- mondta Kannick magabiztosan. - És még mindig szabadon mászkál. Örültség egy ilyen helyet - körbepillantott a szobán -, ami tele van kiskorúakkal, egy olyan faluba telepíteni, ahol egy tömeggyilkos él.

- Te hülye - felelte Karsten nyomatékosan. - Előbb az otthon volt itt, Errki csak aztán örült meg.

- De akkor miért nem zárták be? - kérdezte Simon félve.

- Bezárták, de megszökött. Biztosan leütötte az éjjeliőrt, és ellopta a kulcsokat.

Simonnak ez már túl sok volt. Kicsi volt még ő ahhoz, hogy ilyeneket halljon. Észrevétlenül közelebb húzódott Karstenhez.

- Nyugi, Simon. Vannak záruk az ajtókon - nyugtatgatta az idősebb fiú.

- Ráadásul Errki az a fajta, aki sosem marad meg egy helyen, mindig úton van. Most biztosan a város felé tart, hogy ott öljön meg valakit.

- De kit? - nyögött fel Simon.

- Teljesen véletlenszerűen bárkit. Neki nem kell gyűlölnie ahhoz, hogy öljön.

- De akkor *mi a fenéért* gyilkol mégis?

- Kényszeresen. Belső késztetést érez rá.

Simon a „belső késztetés”-re is rá akart kérdezni, de inába szállt a bátorsága. Kannick megfogta a kávé bonbonos dobozt, leszedte róla a papírtetőt, és nagylelkűen körbekínálta. Új helyzete megváltoztatta. Még sosem ültek körülötte ennyien csak azért, hogy meghallgassák a szavait. A fiúk rávetették magukat az édességre, és amíg mindenki megette a maga bonbonját, teljes csend honolt a szobában.

Karsten elkeseredett. Nem tudott túllépni azon, hogy nem ő találta meg a holttestet, hogy a hülye Kannick volt az, aki látott egy holttestet, holott két évvel fiatalabb nála, ráadásul dagadt. Senki más nem látott még halottat közülük.

- Nyitva volt a szeme? - kérdezte kimérten.

Kannick elgondolkodott. – Tágra volt nyílvá. Az, amelyik még megvolt.

Philip hirtelen közbevágott. – Hallottam egyszer egy lányról, akinek volt egy babája, amelyik egy éjszaka életre kelt. Elkezdtek nőni a körmei. Reggel fölébredt a lány, és vak volt. A baba kikaparta mindkét szemét.

– Most nem egy filmről beszélünk! – kiáltotta Kannick dühösen. – Ez a valóság. Az a baj veled, hogy nem tudsz különbséget tenni a valóság és a képzelet között. Ezért vagy itt, de ezzel eddig nyilván nem voltál tisztában. – Behunyta a szemét, hogy jobban tudjon koncentrálni. – A szemében olyan rémült kifejezés ült, mintha magát az ördögöt látta volna.

– Ez talán nem is járt messze az igazságtól – vetette közbe Karsten szárazon. – Azon gondolkozom, vajon mondott-e neki valamit, mielőtt végzett az öregasszonnyal, vagy csak egyszerűen odarohant, és fejbe vágta. A küszöbön feküdt a nő?

– Igen.

– De a lépcsőn volt a feje, vagy bent a házban?

– Kint a lépcsőn.

– Akkor Errki bent lehetett a házban – vontá le a következtetést Karsten. – Nyilván csokoládét keresett.

– Ha kért volna, biztosan kapott volna.

– Errki nem kér semmit, csak elveszi, amit akar. Ezt mindenki tudja.

Hirtelen mindenki elhallgatott. Kinyílt az ajtó, és megjelent Margunn.

– Milyen jól elvagytok itt!

Végigmérte a gyanús csendben csokoládét majszólo fiúk csoportját. Senki sem jöhet azzal, hogy nem tudnak kelles körülményeket biztosítani nekik még ezen a kietlen helyen is. Tudta jól, mi folyik a szobában, mégis büszke volt rájuk.

– Ki a mesemondó? – kérdezte ártatlanul.

Mindenki a padlót bámulta, épphogy csak szárnyak nem nőttek rájuk, egyedül Karsten pillantott fel.

- Hozok be nektek kólát. - Ezzel újra kiment.

Kannick is a belső késztetésen gondolkodott, miközben a vércukra lassan elfogadható szintre emelkedett, és az a kellemes bizsergés áradt szét a tagjaiban, amit kizárólag az édesség tudott előidézni. Jólesően fáradttá tette, és egy kicsit lelassította, mint egy enyhe mámor. A mámorban nyugalmat talált. Nem tudta pontosan, miért, de sosem bírt betelni vele.

- Nyilván csak light kólát kapunk - sóhajtotta, és feltepte a rágógumis csomagot. Épp jutott mindenkinek egy darab rágó. A nagyvonalúsága ma határtalan volt. Halldis meggyilkolása eddig nem látott módon összehozta a fiúkat. Általában kisebb klikkek feszültek egymásnak, s mindenki ütötte-verte a másikat, és saját szánalmas pozíciójáért harcolt a kitaszítottak társaságában. Ezek a gyerekek nem álmodoztak semmilyen jövőről, Simont kivéve, akinek állítólag volt egy gazdag nagybátyja. Célozgatott rá, hogy Simon menjen és lakjon vele a tanyáján, ahol harminc lovat tart. De előbb még Simonnak le kellett töltenie a négyhónapos büntetést. Addig nem akarta magához venni a fiút, amíg az le nem tölti büntetését a nevelőintézetben, ahogy mondta. Együtt új életet kezdenek, és addigra minden akadályt elhárít az útból.

Margunn újra bejött egy üveg cukormentes kólával és egy tálcányi pohárral.

- Ki ne öntsétek a padlóra, fiúk!

Meleg pillantást vetett Kannickra. Margunn nem tudta leszidni őket. Mégiscsak az ő fiai voltak, és szerette őket. A fegyelmezés bármilyen formája kipukkadt lufiként hullott a földre. A fiúk pedig egyként vizsontszerették, mert életükben ő volt az egyetlen, aki törődött velük. Igaz ugyan, hogy többen dolgoztak az intézetben, például Thorleif, Inga és Richard, s mind rendes emberek voltak, akik megtették, ami tőlük tellett, de fiatalok voltak, és tovább akartak lépni. Számukra a fiúk járhatatlan terepnek számítottak, s a lehető leggyorsabban menekülni akartak e reménytelen közezből. Margunn velük ellentétben visszatért ide. Majdnem

hatvanéves volt, és nem tudott hová menni. Ide került, ebbe a ronda épületbe, amelyet szürke palalapok borítottak, és ahol minden szoba penészszagot árasztott. És szerette ezt, ahogy az emberek szeretni szokták a rendetlen szobát a pince legmélyén, mert sosem adják fel a reményt, hogy egy nap talán találnak valamilyen elfelejtett értéket benne. Az ilyesmit a fiúk könnyen észrevették. Csak Simon nem bírta levonni a következtetéseket. Ő megkérdezte a többieket, és elhitte a válaszokat.

Karsten elosztotta a kólát, és körbeadta a poharakat. Mindenki szorgosan rágta a rágóját. Kannick lepillantott az ágytakaróra, és azon morfondírozott, elosztogasson-e még valamit, vagy tegye el a maradékot rosszabb napokra. Ez győzedelmes pillanat volt, és lehet, hogy sokára lesz újra ilyen az életben.

- Hol van most Halldis? - kérdezte Pálte, miután Margunn kiment. Valójában Pál Theodornak hívták, és igazából félreértésből volt itt. Csak ezt senki sem tudta. Valahol felnőttkorában ott várja a milliárdossá váló felemelkedés. Ez az egyetlen dolog tartotta benne a lelket.

- A hullaházban, gondolom - felelte Kannick, és belekortyolt a kólájába. - Egy fagyasztókamrában.

- Hűtőkamrában - javította ki Karsten. - A holttestet természetesen fel fogják boncolni, és nem lehet felvágni, ha meg van fagyva.

- Felvágni?

Simon tekintete elhomályosult a rémülettől.

Karsten a vállára tette a kezét. - Ha valaki meghal, utána felboncolják, hogy megtudják a halál okát.

- A fejébe vágott kapa volt az oka - jegyezte meg Philip, és halkan böffentett.

- Tudniuk kell, hogy pontosan hol sérült meg. Nem találgathatnak.

- Pont a szeme közepébe ment.

- Igen. De írniuk kell egy halotti bizonyítványt. Senkit sem temethetnek el halotti bizonyítvány nélkül. Azon gondolkodom, miért használta a kapát - folytatta Karsten. - Biztosan meg tudta volna ölni pusztá kézzel is.

- Lehet, hogy épp nem volt hozzá kedve - felelte Kannick, és csücsörített. Aztán a rágóból hatalmas lufit fúj, amely eltakarta a fél arcát. Aztán mielőtt kipukkadt volna és be-terítette volna az orrát és a száját, összegyúrta koszos ujjával, és tovább rágta.

- De a rendőrség most keresi, nem igaz? - Simon egyre csak rágta és rágta a fülüket, hogy végre megnyugodjon.

- Biztosan. Nyilván élesre töltött fegyverrel és golyóálló mellényben járóröznök. Biztosan el fogják kapni.

Karsten fáradtan kapta fel a fejét. - Az a legrosszabb az egészben, hogy élve és egészségesen kell elkapniuk. - Végigmérte a többieket, s így folytatta: - Amerikában ezt jobban megoldják: a zsaruk azonnal lelövik őket. Sokkal jobb mindenkinek. Én a halálbüntetésre szavazok! - jelentette ki fellengzősen.

Ezzel a megjegyzéssel fel is oszlott a társaság.

*

A férfi, aki Morgannak nevezte magát, letelepedett a sziklának dőlve, fegyvere mellette feküdt a fűben. Errki lopva vetett egy-egy pillantást a pálmás-gyümölcsös bermudanadrágra. Morgan megpróbált kiutat találni a helyzetből. A rablás mehetett volna rosszabbul is. Kijutott a bankból, meg a városból is. És nála volt a pénz, ahogy megígérte. Az autót jól elrejtette, így akár napokba is telhet, amíg megtalálják. A kocsiban nem hagyott ujjlenyomatot. Nem vette le a kesztyűt. Azon tűnődött, vajon felismerték-e a túszt. Lehetséges, hogy a bankban készült videofelvételek rossz minőségűek.

- Hallgass ide! - mondta halkán.

Errki úgy érezte, a zaj egyre csendesedik a férfi fejében, tehát egyre nagyobb rend van benne.

- Erre az egy kérdésre igazán válaszolhatsz. - Felpillantott Errkire, aki egy fatönkөн ült, összezárt térdel. - Elszöktél valahonnan? Egy otthonból vagy valami hasonlóból? Vagy boldogulsz egyedül, és van egy lakásod? Vagy az anyáddal laksz? Kíváncsi vagyok. Az csak nem baj, ha megkérdezem?

Várt, miközben kiszedett egy csomag dohányt a táskájából. Errki nem válaszolt. Nestor épp elkezdte fölvenni azt a helyzetet, amikor leülve a térdére teszi az állát, és a kezével átfonja a lábát. Ez volt *az a helyzet*. Mikor így ült, Errki tudott beszélni.

- Úgy értem, elszöktél egy kórházból vagy intézetből? Keresnek téged valaki? Keresnek?

Errki a kérdés hatására többször is fölemelte a fejét.

- Állapodjunk meg valamiben - javasolta Morgan. - Fölteszek egy kérdést, és ha válaszolsz, föltehetsz nekem egy kérdést, amire nekem kell válaszolnom, hogy föltehessem neked a következő kérdést. Rendben van?

Nagyon büszke volt erre a javaslatára, és végigmérte a tűszát. A fekete bőrkabát és a sötét nadrág ellenére sem izzadt. Ezt különösnek találta. Ő maga csurom víz volt, a pólójának pedig sötétlett a hónalja.

- Csak hogy megtudjam, ki vagy - tette hozzá. - Ezt nem olyan könnyű kikövetkeztetni.

- Nem látni mindent ott, ahol az ördög tartja a gyertyát - felelte Errki halkán. Hangja fáradtnak tűnt, mintha túl nagy erőfeszítést jelentene neki egy olyan szerencsétlenre vesztegetni a szavait, mint Morgan.

Errki hallatán Morgan hátán végigfutott a hideg. Magas és szép hangja volt, és szavai nagyon komolyan csengtek. Errki oldalra döntötte a fejét, és figyelmesen hallgatta Nestor suttogását. A javaslat hasonlított valamire, amit ismert. Egy játékra, amit az intézetben játszottak a csoportterápia során.

- Én kezdem - szólalt meg újra.

Morgan elmosolyodott a teljesen normális reakció hallatán. – De akkor te is ugyanúgy válaszolsz, ugye? Ha én őszintén válaszolok, akkor jogom van kérdezni és rendes választ kapni.

Errki összehúzta magát, mikor rápillantott. – *Most mihez fogsz kezdeni?* – kérdezte, és azonnal hallotta Nestor harsogó nevetését odalentről.

Morgan összeráncolta a homlokát. A fekete alakra pillantott, és megnyalta a szája szélét. *Most mihez fogsz kezdeni?* Ez váratlan kérdés volt. Erre bármit mondhat, mert ez az őrült ügysem megy semmire a válasszal. De nem szabad hazudni. Szinte lehetetlennek tűnt belehazudni a csillogó szempárba. Bizonyos szempontból rettenetesen egyedül érezte magát. Még jobban elkezdett izzadni. *Most mihez fogsz kezdeni?* Fogalma sem volt róla. Itt ült egy táska pénzzel és egy őrüttel, akit nem értett. Habozott, aztán megvonta a vállát.

– Megvárom, amíg besötétedik.

Megvárom, amíg besötétedik. Nestor ajka mosolyra húzódott. *Mondd meg neki, Errki! Nyisd fel a fickó szemét.*

– Nem fog besötétedni – felelte Errki. – Nyár közepe van.

– Nem vagyok hülye – mordult rá a rabló.

Óh, dehogynem, vihogott Nestor, és elkezdett előre-hátra dülöngélni, mint egy öreg, erőszakos banya.

– Éjfél és hajnali kettő között errefelé azért némileg besötétedik. Akkor majd meglátjuk, mihez kezdünk.

A hangja újra fenyegetően csengett, és a dobok összevissza szóltak.

– Most én következem. Mi bajod van?

Errki kinyújtotta az ujjait. Morgan épp ezért undorodott tőle. Ha nem nyújtogatta volna az ujjait, és nem rángatja a fejét, ki lehetett volna bírni.

Őszinte választ vár, gondolta Errki. Mi bajom van? A huzat felkavarta a Pince szürke porát. Nestor halkan morgott. Mi bajom van? Lenézett. A fűben egy vérvörös folt látszott, pontosan a lábánál. Lassan növekedni kezdett. Ha egy centivel odébb teszi a lábát, véres lesz az edzőcipője.

- Na? Válaszolsz? - Morgan dühösen nézte. - Megállapodtunk valamiben. Mi bajod van? Mondd el őszintén! Rajta!

Errki dermedten ült, és a lábára meredt.

- Most nagyon kedves leszek veled - folytatta Morgan -, mert elég különös vagy. Kapsz egy másik kérdést. De ha arra sem válaszolsz rendesen, komolyan feldühítesz. - Szigorúan Errkire nézett, hogy hangsúlyozza a helyzet komolyságát. - Olyan borzasztó gyorsan mentél fel itt a hegyen, amelyet még nem láttam. Ismered ezt a környéket?

- Igen - válaszolta, és fölemelte a fejét. Arra figyelt, hogy meg ne mozdítsa a lábát.

Morgan felélénkült. - Nagyon jól ismered? Talán ismersz is egy helyet, ahol tábort üthetünk, és megvárhatjuk az estét? Építhetnénk egy kunyhót?

Most Errki két újabb kérdést kapott. Morgolódott, mert zavarta a másik pontatlansága. *Nagyon jól ismered? Kunyhó?*

- Igen - mondta, miközben ellenőrizte a vérfoltot. Néhány bogarat máris odavonzott, amik egymással is harcoltak, és tülekedtek körülötte.

- Igen, nagyon jól ismered a környéket, és igen, építünk egy kunyhót - mondta Morgan elégedetten. - Rendben. Te építed a kunyhót, én fogom a pisztolyt. Különben sem tudom elviselni ezt a sok csalánt.

Lustán odébb taszította az egyik növényt. Errki a fegyvert bámulta, ami harminc centire feküdt a lábától a fűben.

- Egyébként szeretném hallani - folytatta Morgan -, hogy mennyire figyelsz a részletekre. Ha mondjuk azonosítanod kellene engem a zsaruknak, bár ilyen nem lesz, de a vicc kedvéért gondold végig, hogyan írnál le engem?

- Most én jövök - suttogta Errki.

- Igen, igazad van. Kérdezz! - Megnyálazta a papírt, és a szájába tette a cigarettát. Az öngyújtóját kereste.

- *Neked* mi bajod van? - kérdezte Errki.

Morgan dühösen nézett rá. Bizalmatlanul hunyorgott. Nestor vihogott. A Kabát a sarokban kalimpált a karjaival. Mindig olyan lusta és erőtlen volt. Errki néha arra gondolt, hogy csak blöff az egész. Egyszerűen egy átkozott blöff.

- Az égvilágon semmi bajom sincs - felelt Morgan szigorúan. - És egyelőre a hajad szála sem görbült. Hogy ez továbbra is így lesz-e, az csakis tőled függ.

Kellemetlenül érezte magát. Nehéz volt valamit megtudni az őrültekről, olyan kiszámíthatatlanok. De van egyfajta logikájuk, ezt tudta. Csak meg kellett fejteni. - Mondok neked valamit - folytatta. - Nem vagyok teljesen járatlan a pszichológiában. A polgári szolgálatot egy elmeegógyintézetben töltöttem. Nem gondoltad volna, mi? Megtagadtam a katonai szolgálatot, pacifista alapon.

A fűben heverő fegyverre pillantott, és harsány nevetésben tört ki. - Emlékszem egy fickóra, aki állandóan mászkált, és a trikóját szagolgatta. Ezenkívül semmi más nem csinált. És veled mi újság? Te is a trikódat szagolgotod séta közben?

Errki számára kiábrándító volt a felismerés, hogy valójában mennyire gyerekes is ez a férfi. Ellenőrizte a vér-foltot. Még mindig ott volt.

- Amíg el nem felejttem - szólalt meg Morgan -, újra én kérdezek. Milyen személyleírást adsz majd rólam a rendőrségnek, ha kikérdeznék? Gyerünk, halljuk, mit tudsz.

Gonosz férfi, gondolta Errki. Szétszórt bohóc, rettenetes rövidnadrágban. Az idő legnagyobb részében fél. Ha elveszti a pisztolyát, tehetetlenné válik. Az intézetben biztosan azt mondanák, hogy gyermekkorában nem foglalkoztak vele eleget.

Errki tekintete annyira égette, hogy Morgan valósággal beleremegett.

Magasság: Nagyjából százhetven centiméter, semmiképpen sem több.

Morgan hallgatott és várt.

Súly: Húsz kilóval több, mint én. Kor: Talán huszonkettő. Sűrű, kócos, homokszínű haj. Egyenes, szürkés szemöldök. Szürkés-kék szemek. Kicsi száj, telt ajak.

Morgan beleszívott a cigarettába, és türelmetlenül felsőhajtott.

Kicsi fül, húsos cimpa. Rövid, virsliszerű ujjak, kerek comb és láb. Kicsit felpuffedt. Ruházat: borzalmas. Intelligencia: normális, de a legalacsonyabb tartományban.

Fenyegető volt a csend. Még a madarak is elhallgattak. Csak Errki hallotta a Pincéből felszűrődő gurgulázó nevetést. Morgan hirtelen felpattant, és megragadta a pisztolyt.

- Lehetsz olyan titokzatos, amilyen csak akarsz. Állj fel, megyünk tovább! - Az a kellemetlen érzése volt, hogy hülyének nézik, anélkül, hogy tudná, miért.

- Te csak egy kép vagy - bökte ki Errki.

- Azt mondtam, hallgass!

- Egy olyan kép, amit senki sem akart megfordítani, hogy elolvassa a hátoldalán lévő szöveget.

- Indulj már!

- Gondolkoztál már ezen? - kérdezte Errki elmélyülten.

- Senki sem tudja, ki vagy. Ez elég átkozott dolog, Morgan!

Morgan csodálkozva nézett rá. Errki szándékos lassúsággal kelt fel, tett egy nagy lépést, hogy ne kelljen belelépnie az alvadó vérbe, és elindult lefelé, a kilátó irányába, ahol az autót hagyták. Onnan lehet látni a hideg, kék tengert és az utat a kocsikkal.

- Nem, a fenébe is! Megyünk tovább felfelé! Te teljesen hülye vagy!

- Mit fogsz tenni, ha arra megyek, amerre akarok? - kérdezte Errki halkán.

- A szemed közé lövök, aztán eláslak valahol. Gyerünk, indulj!

És Errki elindult. Gyorsabban ment, mint eddig. Kipihente magát, és kellemesebb volt, ha gyalogolt.

- Na, ez a tempó elég lesz! Ha tényleg ismered a környéket, és nem blöffölsz, akkor keress egy régi, elhagyatott házat vagy akármit, ahol meghúzhatjuk magunkat.

Egy régi házat. Több is volt belőlük. Legtöbbjük a hegygerinc túloldalán, pár kilométernyire. Az út kemény terepen vezetett, és rekkenő volt a hőség. Errki szomjas lett. Nem mondott semmit, de úgy gondolta, Morgan is hasonlóan szomjas lehet. Hallotta maga mögött, ahogy fújtatott, majd kisvártatva a hangját, ami most nyugodtabban csengett.

- Ha látsz egy patakot vagy valamit, szólj. Pokolian szomjas vagyok.

Errki továbbment. Hosszú, fekete haja egyik oldalról a másikra libbent, csakúgy, mint a nadrája és a kabátja. Morgan zavarodottan bámulta. Ez a fickó felfoghatatlanul különbözött mindenki másától. Miért nem engedem el?, gondolta. Miért mászkálok ezzel a feltűnő, fekete alakkal? Ott hagyhattam volna a kocsiban. Csak a személyleírástól félttem, amit a rendőrségnek adhat? Vagy valami más is volt? Eszébe jutott, hogy a srác talán nem is beszélne, ha a rendőrök kezébe kerülne. Az órájára pillantott. Egy félóra múlva híreket mondanak a rádióban, akkor megállnak és meghallgatják, mire jutottak eddig. Kipihente magát, amennyire csak tudta, miközben egyre szomjasabb lett. Volt nála whisky, de tudta, hogy még várnia kell az ivással. Az elmebetegsége veszélyesek lehetnek. Bár a túsza testileg nem volt túl erős, tisztában volt azzal, hogy az őrület és a gátlások hiánya hatalmas energiákat képes felszabadítani. Talán az a legbiztonságosabb, ha békén hagyja, ha nem provokálja. Hiszen ők nem ellenségek, az őrület csak hirtelen elhatározásból hozta magával, azért, hogy mikor kilép a bankból, legyen előtte egy pajzs, és elmenekülhessen. Nyugodj meg, mondta magában. Csak egy kicsit különös a fickó. Gondolj arra az évre, amikor az intézetben dolgoztál. Ott láttad, mennyire félnek.

Errki megállt, és a kabátzsebére ütött. Előbb az egyikre, aztán a másikra. Az egyik kezét bedugta a nadrágzsebébe, megfordult, és a füvet kezdte bámulni.

- Mi történt? - Morgan ránézett. - Elvesztettél valamit? Mármint a józan eszedet kívül?

Errki újra végigtapogatta az összes zsebét.

- Kaphatsz tőlem cigarettát, ha azt keresel.

- Az üveg - mormolta Errki, és körbenézett.

- Milyen üveg?

- A gyógyszerem.

- Gyógyszert szedsz? Hol hagytad el? - Errki nem válaszolt. Az erdőt fürkészte, a feje pedig többször megrándult. - Pszichózis ellen szedsz valamilyen gyógyszert? Jól van, ha elvesztetted, nem baj, nélküle is boldogulsz. Úgy értem, emiatt nem leszel nagyon kötözködő, ugye?

Kötözködő. Nestor újra dúdolgatott, ami szinte áramütésszerűen hatott. *Még a szó jelentését sem érti.* Errki újra elindult.

- Az ilyen vegyszerek szart sem érnek - mormolta Morgan, és azon tűnődött, milyen gondot okozhat ez a jövőben. - Csak megnyugtатnak. Helyette kapsz tőlem egy kis whiskyt - döntötte el.

Errki ismét megállt, s Morganra pillantott.

- Errkinek hívnak.

- Errkinek?

- Csak látogatóba jöttem. Azt a kezét, amit nem tudunk elérni, meg kell csókolnunk.

Errki továbbment. Morgan továbbra is a gazok között állt, és bámulta. Hirtelen eszébe jutott, hogy ő, az ő, úgy fut a foglya után, mint egy kutya. Errki gyorsan gyalogolt, sokkal gyorsabban, mint ő, és jóval könnyedebben. A szerepek felcserélődtek. Itt ő vonszolta magát úgy, mint egy öregasszony. Senki sem tudta, hol vannak, senki sem siethetett a segítségükre, ha valami történik. Megmarkolta a pisztolyt. Elég egy lövés, ha történne valami. Valójában semmi baj sem történhetett. Majd éjszaka egyedül megy tovább. Talán megkötözi Errkit, hogy előnyre tegyen szert. Mászt nem csinál vele. A fickó furcsa volt. A szeme, a különös szavai, a belőle sugárzó ünnepélyesség - mintha egy másik világból érkezett volna. Ezen a megállapításán maga is meglepődött. Talán briliáns elme lehet, egy zseni. Úgy

emlékezett, egyszer hallotta, hogy akik érthetetlenek a hétköznapi ember számára, azok a legélesebb elmék. Talán éppen ez a probléma. Túl sokat tud. Valami mégiscsak ragadt rá az egyéves polgári szolgálat alatt. Hirtelen észrevette, hogy nagyon eltávolodtak egymástól. Rákapcsolt, hogy behozta a lemaradását. Egy idő után aztán nyugtalanság fogta el. Hova mennek tulajdonképpen, hol fognak kilyukadni?

- Megállunk. Híreket mondanak!

Fölöslegesen hangosan kiabált, hogy megerősítse a helyzetét, amelyben mintha elkezdett volna kételkedni. Ettől megrémült. Errki csak ment tovább. Dülöngélt és ment, egyáltalán nem figyelt rá.

- Hé! Errki!

A dobok ismét hangosak voltak. Errki megállt, és megfordult. A mögötte jövőről ömlött az izzadtság. Nincs annál visszataszítóbb, mint amikor egy férfi elveszíti az önuralmát, gondolta.

- Nem kell minden alkalommal ellenkezni velem. Itt én vagyok a főnök.

Nem igaz. Pusztán nála van a fegyver. Errki összeszorította a száját.

- Ül le, meg akarom hallgatni a híreket.

Majdnem felértek egy széles hegygerincre, a messzi távolban ködpárába burkolózó újabb zöld hegygerinc körvonalait lehetett kivenni. Morgan megkereste a rádiót a táskában, s egy darabig matatott az antennával. Errki a hátára feküdt a fűben, és lehunyta a szemét.

- Úgy nézel ki, mint egy szellem, ha így fekszel. - Morgan megpróbálta kiismerni. Valódi csodálattal vizsgálta Errkit. - Hogy a fenébe maradsz ilyen fehér, ha állandóan a napon mászkálsz? - Kuncogott egy kicsit. - De te egy másik világban élsz, ahol állati sötét van, mi?

A rádión befogott egy helyi adót. Türelmetlenül dobolt az ujjával, amíg a zeneszám abba nem maradt.

- *Híreket mondunk.*

Papírzörgés hallatszott. – *Egy húszas éveinek elején járó férfi körülbelül százezer koronával menekült el, miután ma reggel kirabolta a Fokus Bankot. A rablás röviddel nyitás után történt. A rabló egy ügyfelet túszként magával vitt a helyszínről. Lövés is dördült, de senki sem sérült meg. Egyelőre nincs nyoma sem a túsznak, sem a rablónak, de a rendőrség különösen alapos személyleírással rendelkezik.*

Morgan ráncolta a homlokát. – Különösen alapos személyleírással?

– *Egy kis, fehér autón hagyták el a várost. Az útlezárások egyelőre nem hoztak eredményt.*

– Miről beszélnek? Nem vettem le a sapkám, amíg el nem tűntünk a környékről! – Odébb tette a rádiót a fűben.
– Blöffölnek!

Dühösen szedte elő a dohányt a zsebéből, és sodort magának egy cigarettát. Errki az arca előtt röpködő legyet figyelte.

– *A rendőrségi nyomozás egyelőre nem jutott előrébb a tegnapi reggel meggyilkolt, hetvenhat éves Halldis Horn halálával kapcsolatban. Az asszonyt egy éles tárggyal ütötték agyon. Holttestére saját otthonában talált rá egy környékbeli kisfiú. Az áldozat pénztárcája eltűnt a házból.*

Morgan tekintete a távolba révedt. – Tessék, szerintem ez az igazi gonoszság. Érted a különbséget? A pénzt, amit én elloptam, senki sem fogja hiányolni. A bank biztosítva van. Senkinek sem esett baja. A kocsin sincs egy karcolás sem. És ott vannak azok, akik gyilkolnak egy nyomorult pénztárcáért.

Errki továbbra is a legyeket figyelte. Biztosan tudta, hogy a másik akar tőle valamit. Ennek a sok igyekezetnek biztosan van valami oka. Idegesítően sokat beszélt a fickó, és biztosan nem értette, hogy néha jobb hallgatni, és elég a fontos pillanatokban beszélni.

– Egy ilyen öregasszonyt! Ezt nem tudom megérteni. Biztosan örült lehetett. – Az utolsó szavaknál Errkire bámult.
– Azt mondtad, jól tudsz kunyhót építeni? Cserkész voltál?

Errki kinyitotta az egyik szemét, és ránézett. Morgannak egy vékony függöny mögött égő lámpa jutott eszébe, amely alig pislákolva világít.

- Mindenesetre vizet kell találnunk. Van erre patak vagy tó?

Nestor előre-hátra hintázott, és mint általában, összekuporodva ült, állát a térdének támasztva. Errkit mindig lenyűgözte, hogy így tud ülni órákon át anélkül, hogy elfáradna. A Kabát - amely nem tudott felállni, sőt ülni sem tudott, mert semmi nem volt benne, pár megjegyzést leszámítva - integetett az egyik ujjával. Csak hogy megmutassa, még mindig ott van, és továbbra is ott akar maradni, amíg valaki ki nem viszi, minthogy nem tud menni.

- Szereted a whiskyt? Long John Silver, olyan hűvös, amilyen csak lehet.

Morgan újra beleszívott a cigarettába, és körbenézett. Megvakarta a lábszárát, mert egy növény vagy bogár még mindig zavarta. A bogár üldözésétől izzadni kezdett, és egy másodpercre bizalmatlanul a másokra pillantott, aki mozdulatlanul feküdt a fűben. - Hogy a fenébe tudsz így feküdni? - kérdezte dühösen. - Egy csomó bogár röpköd az arcod fölött.

Ledobta a cigarettáját a fűbe. Hirtelen felállt, és a tűsz felé indult. Lehajolt, megragadta a vállát, és megrázta.

Errki összerezzent. - Ne érj hozzám!

- Szóval nem tetszett, hogy hozzád értem? Félsz, hogy megfertőzlek, vagy mi? A hozzád hasonlók mindig félnek a bacilusoktól meg mindenféletől, ugye? De nekem semmi bajom, és tegnap zuhanyoztam, ami rólad nem mondható el.

Egy hirtelen szélroham megremegettette a Kabátot, és átgörgette a padlón. Errki összerándult, és fölemelte a kezét.

- Valami bajod van? - Morgan Errkit figyelte. - Rosszul vagy? Gyógyszert nem tudok adni, de őszintén szólva, ha tudnék, adnék. Nem vagyok önző. És ez a rablás - nagyot sóhajtott. - Te ezt nem érted, ez egy baráti szívesség volt.

A szavak teljesen őszintének tűntek. Errki összezavardott. A férfi az egyik pillanatban mérges volt, mint a pulyka, a következőben pedig olyan kedves, mint valami pap. Megfordult, és újra elindult. Nagyon gyorsan ment, és messze járt, mikorra Morgan összeszedte magát.

- Csak nyugi, megyek én is.

De Errki előrement, és félig eltűnt a bokor között. Morgan hallotta a száraz ágak recsegését. - Ott várj meg! Nekem van poggyászom is!

Errki csak ment és ment. Azok ketten a Pincéből őt figyelték. Nestor alig láthatóan megmozdította a fejét. Talán egy apró jelet adott a Kabátnak, ami lóbálta az ujjait. Úgy tűnt, mintha terveznének valamit, vagy megállapodtak volna valami fontosban. Gyorsabban ment. Ezt akarták... hogy megnézzék, mi fog történni. Hallotta maga mögött Morgan lépteit és ahogy zihálva levegő után kapkod. A pisztolyra gondolt, hogy az mire képes. Minden hatalom égen és földön.

- Errki, a fenébe is! Lőni fogok!

Morgan futni kezdett Errki után. Rájött, hogy a sűrű erdőben a másik bármikor eltűnhet, elég ha lekuporodik egy bokor mögé, és csöndben marad, amíg ő elhalad mellette. Hiszen ő nem ismerte a környéket. Visszatalálna az országúthoz?

- Lőni fogok, Errki, van elég golyó a pisztolyban. Tudod, mit csinál egy golyó, ha eltalálja a lábadat? Teljesen szétroncsolja!

A lába? Errkinek koncentrálnia kellett, hogy eszébe jusson, melyik testrésze is az. Sosem látta még, mindig mögötte volt. Így aztán ment tovább, egészen addig, amíg egy dörrenést nem hallott, aztán érzékelte, hogy a füle magasságában valami elhúz mellette. A golyó apró légörvényt kavart, s a következő pillanatban belefűrődött egy fatörzsbe, éppen előtte. A fehér forgács úgy állt ki a fából, mint a kócos haj. Errki megtorpant.

- Jól van! Megértetted. Rögtön gondoltam.

Morgan lihegett, akár egy kutya. – Legközelebb téged veszlek célba. Most pedig lassíts! Nemsokára megállunk pihenni, mert nem bírom a hegymászást. Mindjárt dél van. Későre jár.

Errki keményen az ajkába harapott. Egész közel járnak. Érezte, hogy közeledik valamihez, és itt áll, szinte felkészületlenül. Körbenézett. Pontosan tudta, hol vannak. A másik viszont nem. Lassabban ment. Igyekezett nem idegesíteni Morgant. Megnézte a fa sérülését. Ugyanez a lövés szétrobbanthatta volna a beleit, darabokra vihette volna a fejét, sugárban ömlene a vére, s egész egyszerűen átugrana az örökkévalóságba.

Oda vágyott. De próbálta elodázni a megfelelő napra, a megfelelő órára, mikorra felkészül. Nemsokára eljön. Érezte. Annyi dolog történt. Talán a mögötte jövő férfit segítségként küldték. Így képzelte el: ki fog röppenni a végtelen univerzumba, egy olyan úton, ami csak az övé, ami mellett mások jobbról és balról repülnek el, összevissza, mint az atmoszféra gyenge rezdülései. Talán az anyja is így lebeg, oldalra nyújtott karral, s a haja kristályként veri vissza a csillagok fényét. A szavai után pedig a sötét sípoló hang következik. A másik lehetőség: hogy folytassa, ahogy eddig, mindig valamit kergetve. *Fáradt vagyok, gondolta. Ki ösztönöz minket erre az egész futásra, ki ül a célvonalnál, és vár? És milyen hosszú az egész átkozott út, amit meg kell tennünk? Vér, verejtek és könnyek. Fájdalom, bánat és elkeseredés.*

A fák hirtelen eltűntek, és egy kis tisztás vált láthatóvá. Morgan végre utolérte. A táská egy puffanással kiesett a kezéből, s a szeme felcsillant.

– Nézzenek oda! Egy ház, ami csak ránk várt. Itt játszhatunk papás-mamást. – Őszintén elégedettnek tűnt. – Ez igazán remek.

Elment Errki mellett, és odalépett az ajtóhoz. Errki látta a kövön a sötét foltot, ahol alig egy napja a belsősegei heverték. Morgan nem törődött vele, inkább megfogta a megfeketedett ajtó kilincsét, és kinyitotta. Benézett a házba.

– Sötét és hűvös – állapította meg. – Gyere be!

Errki továbbra is kint állt a tisztáson. Megpróbált erre-arra emlékezni, de mintha gumifalakba ütközött volna. Évek óta zavarta, hogy ilyen furák a gondolatai.

- Kellemes idebent. Nyugodtan bejöhetsz.

Belökdöste Errkit abba a helyiségbe, amely nappaliként szolgált abban az időben, amikor még pásztorok laktak itt. Azonnal az ablakhoz lépett.

- Egy kis tó. Tökéletes. Biztosan lehet fürödni.

Kidugta a fejét az ablakon, és bólintott. Errki hirtelen rettetetes fáradtságot érzett. Kíváncsiságból elindult az egyik szoba felé.

- Hova akarsz menni?

Morgan ránézett. Errki kinyitotta az ajtót, és a csíkos matracra pillantott. Levette a kabátját és a pólóját, és lefeküdt.

- Hú! Egy ágy! - Morgan elmosolyodott. - Rendben van. Feküdj csak le. Így legalább tudom, hol vagy.

Errki nem válaszolt. Arra gondolt, hogy az a legjobb, ha elalszik, mert a nyomában csak halál és nyomorúság jár, és aki alszik, az nem árt. Egyenletesen, mélyen lélegzett.

- Nagyon jó vezető voltál. Majd később beszélgetünk.

A biztonság kedvéért ellenőrizte az ablakot, hogy azon át esetleg kimenekülhetne-e. Az üveg ugyan be volt törve, de néhány szilánk még a keretben maradt, s magát az ablakot nem lehetett kinyitni. Megvetemedett a fája, beszorult a keretbe. Ha megpróbálná kifeszegetni, az nagy zajjal járna. Kiment. Mikor végül eltávolodtak a léptei, Errki kinyitotta a szemét. Valami éles, kemény tárgyon feküdt: ott volt a pisztoly.

*

A kórház erőszakosan tört a magasba a fák között. A látványtól egy pillanatra elakadt Sejer lélegzete. Letért az útról, fékezett, és kiszállt a kocsiból. Egy darabig állt, és nézte az épületet, érezte, ahogy leülepszik benne a látvány. Az épületről szinte ordított: EZ KOMOLY DOLOG!

A környék legmagasabb pontján feküdt. Így kell kinéznie egy intézetnek, és így kell megmutatni a világnak, milyen rögös az ép elméhez vezető út. Ha korábban nem tudták volna, akkor itt megérthetik azok, akik elkeseredésükben idejöttek, és akiket fölvettek ebbe az intézetbe.

Az út rossz volt, régi és kátyús. Azt gondolta, hogy amióta évekkel ezelőtt itt járt, már biztosan kiszélesítették, de tévedett. Emlékezett, hogy egyszer fiatal nyomozóként felhözött ide egy lányt, akit egy autóbusz-állomás végéjébe zárva meztelenül találtak. Betörték az ajtót. A lány arca eltorzult a félelemtől. A kezében egy guriga vécepapírt tartott, amit azonnal elkezdett megenni, mintha létfontosságú, titkos információ lett volna rajta, amit az élete árán is meg kell védenie. A lány úgy meredt Sejer kezére, mintha karmok lettek volna rajta. Egy takarót tartott, amit a lány vállára akart teríteni. Egész idő alatt halkán beszélt a lányhoz, és annak ellenére, hogy a lány figyelt rá, úgy tűnt, mintha valamilyen fülsiketítő zajban kellene megértenie a szavait. De az arckifejezése egyértelmű volt. Attól tartott, hogy Sejer valamilyen borzalmas büntetést jött kiróni rá. A szavai, a nyugtatgatás, a kedves hang leperegtek a lányról. Ezután azt kellett tennie, amihez a legkevesebb kedve volt: erőszakkal kivonszolni a lányt a végéből. Még mindig emlékezett a kiabálására és vékony, csontos vállára.

Varden pompás épület volt, bár közelebbről nézve már közel sem hatott olyan méltóságteljesnek. A vörös téglák koszosak voltak, és elkezdték fölvenni az aszfalt szürke színet. Az egész lassan lesüllyedt az örökkévalóságba. Mégis szép volt, persze napsütésben minden jobban mutat. Sejernek nem esett nehezebbre elképzelni, hogy ősszel, amikor a

fák ágai csupaszkok, és eső veri az ablakokat, inkább Drakula kastélyához hasonlít. Impozáns tornyát patinás réz burkolta. A homlokzatnak több szép, kiugró része is volt, de a keskeny és magas ablakok valahogy nem álltak összhangban az épület stílusával. A gyönyörű főbejáráthoz gondosan kialakított lépcsősor vezetett. A lépcső alján hagyományos, széles üvegajtókkal ellátott kórházi bejárat helyezkedett el, amelyhez odaállhatott a mentőautó, és be lehetett tolni az épületbe a hordágyat.

Belépett. Anélkül hogy észrevette volna, elment a szinte láthatatlan recepció mellett.

- Elnézést! Hova igyekszik? - Egy fiatal nő kiáltott utána.

- Bocsánat. Rendőrség. Doktor Struellal kell beszélnem.

- Igazolta magát.

- Menjen fel a másodikra, ott útbaigazítják.

Megköszönte, és továbbment. A második emeleten újra kérdezősködni kellett, és egy, az erdőre és a tengerre néző váróba irányították. A locsolási tilalom láthatóan nem vonatkozott az önkormányzatokra, mert a kert harsányzölden virult. Talán másra kellene költeniük. Nem tudta elképzelni, hogy a gyepterminőség komolyan számítana a bentlakóknak. Erre gondolt, majd megfordult, mert az a furcsa érzése támadt, hogy valaki nézi.

Egy nő állt a nyitott ajtóban. - Doktor Struel vagyok - mutatkozott be.

Sejér megrázta a kinyújtott kezét.

- Jöjjön az irodámba!

Követte a folyosón egy tágas irodába. A doktornő hellyel kínálta egy kanapén. Odasütött a nap, és pillanatokon belül izzadni kezdett. A nő az ablakhoz ment. Egy darabig háttal állt a felügyelőnek, és a kertet bámulta. Egy elszáradt, láthatóan menthetetlen növényt tapogatott.

- Tehát - kezdte, és végre megfordult - maga keresi az én Errkimet?

Az én Errkimet. Volt valami megrendítő abban, ahogy ezt mondta. Minden irónia nélkül.

- Tényleg így tekint rá?

- Senki másnak nem kellett - felelte egyszerűen. - Igen, ő az enyém. Az én felelősségem, az én feladatom. Akár megölte azt az asszonyt, akár nem, akkor is az.

- Kivel beszélt?

- Gurvin felhívott. De nehezemre esik elhinni, amit mondott - tette hozzá. - Azért mondom ezt el magának, hogy tudja, kinek az oldalán állok. Hagyják kint egy ideig, aztán magától vissza fog jönni.

- Nem hiszem, hogy magától visszajönne. Legalábbis egyelőre nem.

Lehetett valami a hangjában, valami komolyság, amitől a doktornő megérezte a bajt. - Miről beszél? Történt valami?

- Mennyit árult el magának a rendőrfőnök?

- Elmonda a finnemarki gyilkosságot. Hogy látták Errkit a ház közelében, ahogy ő mondta, a kérdéses időben.

- Nem a közelében. Az udvaron látták. És így biztosan megérti, hogy meg kell keresnünk Errkit. Nagyon kihalt vidék.

- Errkire vall, hogy kimegy az erdőbe. Kerüli az embereket, és jó okkal.

Szűkszavúan fogalmazott. Sejer érezte, mennyire ideges.

- Bocsásson meg - válaszolta kimérten -, de kénytelen vagyok figyelembe venni ezt a lehetőséget. Súlyos és érthetetlen bűncselekmény történt, mivel úgy tűnik, csak a pénztárcáját vitték el, amelyben mindössze pár korona lehetett. A tettes szabadon kószál, a környékbeliek meg félnek.

- Mindig Errki a bűnös - felelte a nő halkán.

- Az a helyzet, hogy látták a háznál, és az áldozat tényleg igen elhagyatott helyen lakott. Nem nagyon jár arrafelé senki sem. És mivel Errki beteg, nem tekinthetünk el attól, hogy esetleg köze lehet a halálesethez.

- Úgy érti, hogy gyanúsabb, mint mások, azért, mert beteg?

- Én csak...

- Téved. Megelégszik azzal, hogy lopkod. Csokoládét meg hasonlókat.

- Elég sok a szóbeszéd róla.
- Pontosan, szóbeszéd.
- Úgy gondolja, nincsen semmi alapjuk? - A nő nem válaszolt, így Sejer folytatta: - De ez csak a történet egyik fele. Ma reggel fegyveres rablás történt a városközpontban. Kirabolták a Fokus Bankot.

A doktornóból kitört a nevetés. - Őszintén szólva Errki nem tud annyira koncentrálni, hogy végrehajtsa egy rablást. Ezzel az utolsó csepp szavahihetőségét is elvesztette.

- Még nem fejeztem be - válaszolta Sejer röviden. Nem tetszett neki az utolsó mondat, a szavahihetőségéről. - A bankot egy fiatalember rabolta ki, talán kicsivel fiatalabb Errkinél. Sötét ruhát viselt, maszkot, és eddig még nem tudtuk azonosítani. De az a legnagyobb baj, hogy túszt ejtett, egy ügyfelet a bankból. A pisztolyával a kocsijába kényszerítette, aztán eltűnt. A túszt Errki Johrmaként azonosítottuk.

Feszült csend állt be. Érezte, mennyire zavarba jött a nő.

- Errkit? - dadogta az asszony. - Túsztul ejtették? - Felállt. - És fogalmuk sincs, hol lehetnek?

- Sajnos nincs. Lezártunk minden kivezető utat, és tudjuk, hogy valószínűleg egy fehér Mégane-nal menekülnek, amit ma reggelre virradóra loptak el. Feltehetőleg rég leparkoltak vele, de még nem találtuk meg. Arról sem tudunk semmit, milyen ember a rabló, és mennyire veszélyes. De egyszer elsütötte a fegyverét a bankban, valószínűleg azért, hogy megrémítse a személyzetet. Ráadásul eléggé elkese-redtnek tűnt.

A nő visszaült a székébe. Fölvett valamit az asztalról. - Miben segíthetek? - kérdezte halkán.

- Tudnom kell, miféle ember Errki.

- Akkor estig itt fogunk ülni.

- Annyi időm nincs. Visszautasítja azt a lehetőséget, hogy ő ölhetné meg az idős asszonyt. Mióta volt a maga betege?

- Négy hónapja tartózkodott nálunk, de az élete nagy részét különböző intézetekben töltötte. Végtelen mennyiségű akta és jelentés készült róla.

- Mutatott valaha hajlandóságot erőszakos cselekményekre?

- Tudja - válaszolta a nő -, az az igazság, hogy hihetetlenül defenzív. Csak ha tényleg rettenetesen sarokba szorítják, akkor kezd el védekezni: akkor harap. És nem hiszem, hogy egy idős asszony annyira meg tudta volna rémíteni, vagy annyira provokálta volna, hogy tényleg megölje.

- Nem tudjuk, mi történt odafent, vagy mit tett az asszony. Egy biztos: a pénztárcája eltűnt.

- Akkor semmi esetre sem lehetett Errki. Ő csak csokoládét meg hasonlókat visz el, pénzt soha.

Sejer halkan felsóhajtott. - Nagyszerű, hogy ennyire bízik benne. Valószínűleg nagyobb szüksége van rá, mint a legtöbbünknek. És ha jól sejtem, más nem áll az ő pártján, nem igaz?

- Figyeljen ide! - A nő a felügyelő szemébe nézett. - Teljesen biztos nem vagyok benne. Ki nem állhatom a teljes bizonyosságot. Lassan kötelességemnek tekintem, hogy azt higgyem, ártatlan. Előbb vagy utóbb ugyanis felelnem kell neki erre a kérdésre. Amikor azon a kanapén fog ülni, ahol most maga, és azt fogja kérdezni: Elhiszi, hogy én tettem?

Dr. Struel a negyvenes évei közepén járt. Rövid, világos haja volt, hosszú frufruval. Arca meglepően nőies volt erőteljes, szögletes alkatához képest. Bőrén apró pihék látszottak az erős napfényben. Farmert és fehér blúzt viselt, amelynek hónalja átázott az izzadságtól. Egyik kezével végigsimított a haján, hogy elrendezze, de egy tincs azonnal újra a szemébe hullott, mint valami szőke hullám.

Sejer kiegyenesedett a kanapén. - Szeretném megnézni Errki szobáját.

- Az első emeleten van, megmutatom. De most kérem, árulja el... hogyan ölték meg az asszonyt.

- Agyonütötték egy kapával.

A nő grimaszolt. - Ez nem nagyon illik Errkihez és a zárkózottságához.

- Mindenki ezt mondaná, aki hisz benne, és felelősséget érez iránta.

Sejer felállt, és letörölte az izzadtságot a homlokáról. - Elnézést, túl erős itt a napfény. Átülhetnék máshová?

A doktornő bólintott, Sejer pedig odament az íróasztalához, ahol egy karosszék állt. Akkor látta meg a békát. Egy papírhalom mögött ült, és mintha tőprengő arc kifejezése lett volna. Nagy volt és kövér, felül szürkésbarna, alul meg kicsit világosabb. Nem mozdult, mivel természetesen nem élt, de annyira élethűnek tűnt, hogy Sejer nem csodálkozott volna, ha hirtelen ugrik egyet. Kíváncsian fel emelte. A nő a szemével követte a mozdulatait, és elmosolyodott, amikor a kezébe vette. A béka a forróság ellenére hűvös volt. A felügyelő tétovázva megfogta, és ekkor érezte meg, hogy a belsejében zselészerű anyag van, ami miatt át lehetett alakítani. Meg is tette, nagyon óvatosan. Át lehetett préselni a test anyagát a vékony lábakba. Egy pillanat alatt teljesen megváltozott a külseje, és már ebihalra hasonlított. Tovább szorította. Érezte, hogy lassan átmelegszik a keze között.

A béka őt nézte. Szeme világoszöld volt fekete csíkkal, a háta egyenetlen és rücskös, a hasa viszont simább. Elkezdte a béka fenekét nyomni, s az egész tartalmát a felső részébe préselte. A béka ekkor nagyon izmosnak tűnt, hatalmas vállal és dagadó mellel. Aztán mással próbálkozott. A béka hasában a zselét a legaljára nyomta le, így a feje oldalra billent, mint egy bőrcafát. Végül letette az asztalra. A zselé nem csúszott magától vissza a helyére, mint ahogy gondolta. Ezért újra a kezébe vette, és amennyire tudta, elkezdte visszanyomkodni eredeti formájára. Mikor úgy gondolta, eléggé hasonlít egy békára, újra letette.

- Ügyes - mondta halkan.

- Hasznos - felelte dr. Struel, és egy ujjal végigsimította a béka hátát.

- Mire használja?

- Arra, hogy az emberek megfogják, akárcsak maga az előbb. És ahogy ezt csinálják, sokat elmond nekem arról, milyenek is valójában.

Sejer ingatta a fejét. - Ezt nem hiszem.

A nő majdnem anyaian mosolygott. - De, teljesen így van. Elárulja, hogyan állnak a dolgokhoz. Például maga.

Sejer kételkedően hallgatott, de rabul ejtette a nő hangja.

- Nagyon óvatosan emelte fel, és meggondolta, mielőtt elkezdte szorítani. Mikor látta, hogy változtatja a formáját, minden változatot kipróbált. Sokan úgy gondolják, undorító, de maga nem. Ahogy félrehajtotta a fejét, mikor a szemébe nézett, az arról árulkodott, hogy az élet különös dolgaival szemben nyitott és megértő. Óvatosan szorította, majdnem gyengéden, mintha félne, hogy szétdurranhat. De az lehetetlen. Legalábbis a gyártó garanciát vállalt rá. Már mint ha valakinek nincsenek szokatlanul hosszú körmei - tette hozzá. - De elég gyorsan abbahagyta, mintha azt hinné, veszélyessé válhat, ha folytatja. És végül, de nem utolsósorban: gondosan visszaalakította az eredeti formájára, mielőtt letette. - Kis szünetet tartott, és hosszasan nézte Sejert. - Ez elárulja, hogy óvatos ember, de van magában kíváncsiság. Egy kicsit régimódi is, és fél az új, szokatlan formáktól. Szereti, ha a dolgok úgy néznek ki, ahogy kell, ha olyanok maradnak, amilyenek ismeri őket, amiket felismer.

Sejer bizonytalanul felnevetett. A nő hangjától különös módon ellágyult. Kicsit zselészerűnek érezte magát.

- Ennek a békának a segítségével és ezer más aprósággal, játékokkal, feladatokkal majdnem többet megtudhatok magáról, mint amennyit maga tud. Persze mindezekelőtt rengeteg idő is kell hozzá.

Magának aztán van önbizalma.

- Errki látta ezt? - kérdezte hangosan.

- Természetesen. Mindig itt van.

- És mit csinált vele?

- Azt mondta: Tüntesse el ezt a ronda, visszataszító állapotot, mielőtt leharapom a fejét, és kifröcskölöm a tartalmát az asztalra.

- Hitt neki?

- Sosem hazudott.

- De azt mondja, hogy nem erőszakos?

A nő hirtelen megragadta a békát, és teljes erőből elkezdte húzni mind a négy lábát. Úgy nyúltak, mint a gumi, Sejer szinte undorodott a látványtól. Végül összekötötte előbb a mellső, aztán a hátsó lábát. Végül a hátára fektetve az asztalra tette. Fájdalmas volt látni tehetetlenségében. Mikor észrevette Sejer arckifejezését, szívből felnevetett. - Jöjjön, megmutatom a szobáját.

- Nem akarja kikötözni? - kérdezte elgondolkodva.

- Nem - mosolygott a nő kihívóan.

Sejerben vihar dúlt. Maga is csodálkozott rajta.

Benézték Errki szobájába. Egyszerű helyiség volt, ággyal, komóddal, mosdóval és tükörrel. A tükör előtt egy újság lógott. Talán nem akarta látni magát, mikor elment előtte. Az ablak magas volt, keskeny, és nyitva állt. A szoba teljesen kopárnak tűnt, semmi sem volt a falakon vagy a padlón.

- Ez nagyjából olyan, mint amit mi tudunk felkínálni - jegyezte meg Sejer elgondolkodva. - Ez egy cella.

- Mi nem zárjuk be az ajtókat.

Sejer belépett a szobába, és a falnak dőlve megállt. - Miért lett pszichológus?

Ugyanebben a pillanatban elolvasta a nő kitűzőjét. Dr. S. Struel, és magában azon morfondírozott, mi lehet az S. Talán Solveig vagy például Sylvia.

- Azért - felelte a nő, és lehunyta a szemét -, azért, mert a normális emberek - a „normális”-at nyomatékkal mondta, lekicsinylően -, úgy értem, a sikeres emberek, akik tehetségesek, céltudatosak, minden szabályt követnek, akik gond nélkül elérik a céljaikat, akiknek tökéletes szociális

érzékük van, akik a legnagyobb magabiztossággal mennek előre, és akik el is jutnak oda, ahová akarnak, megszerzik, amit akarnak... van bennük bármi érdekes?

Különös kérdés volt. Sejer nem tudta palástolni mosolyát.

- Az egyetlen érdekes dolog a világon a vesztesek világa - folytatta a nő. - Vagyis azoké, akiket mi így hívunk. Minden eltérésben egyfajta lázadás rejlik. És sosem tudtam megérteni a lázadás hiányát.

- És mi van magával? - kérdezte Sejer hirtelen. - Maga nem egy a sikeres, céltudatos emberek közül? Maga lázad?

- Nem - ismerte el a nő. - És ezt nem is értem, mert alapvetően rettenetesen el vagyok keseredve.

- Rettenetesen el van keseredve? - kérdezte Sejer aggodva.

- Maga nem? - Hosszan nézte a rendőrt. - Nem lehet valaki felvilágosult, intelligens, cselekvő ember ezen a világon anélkül, hogy ne lenne egyszerre elkeseredett is. Egyszerűen nem megy.

Rettenetesen el vagyok keseredve?, tűnődött Sejer.

- Ráadásul az erős személyiségek boldogulnak a legjobban ebben a társadalomban - folytatta. - Az egészséges, magabiztos, konzekvens emberek. Tudja... az erős karakterek. - Sejer képtelen volt elfojtani a nevetését. - Idebent van helyünk lázadni, és nem félünk a lármától. Nem félünk, hogy elveszítenénk valamit. - Újra hátrasimította a tincset. - Azt hiszem, nem is tudnék másfajta közösségben létezni, mint az itteni.

Sejert lenyűgözte, hogy a nő hangosan gondolkodik, és bepillantást enged neki a gondolataiba, bár idegen számára. Ugyanakkor nem érezte magát idegennek.

- És mi a helyzet maguknál? - kérdezte aztán.

- Nálunk? - Elgondolkozott. - Nálunk rend van, rendszer és egy csomó visszatásztó, szilárd személyiség. - Játszott a hangjával, és egyre élettelibb lett. - Kevés a hely az improvizációnak meg a fantáziának. A munka nagyobb része abból áll, hogy egészen apró tárgyakat keresünk, mint

a haj, a vérnyom vagy az ujjlenyomat. Cipő- vagy keréknyomokat ellenőrzünk. Azután egy filozofikus rész következik, és bár ez sosem kap túl sok teret a jelentésekben, mindig ott van. És természetesen ez a munka egyetlen igazán érdekes része. Ha ez nem lenne, valami mással foglalkoznánk.

- És mi van azokkal, akiket elkap, és kalickába zár?

Megbotránkozva nézett a nőre. - Mi nem egészen így nevezük.

Most provokál, gondolta, talán érzi, hogy nem kell követnie a szokásos udvariassági formulákat. Annyira el van foglalva a lázadással.

- Szívesen küldeném őket máshová - felelte nyugodtan.

Annyira felkeltette az érdeklődését ez a nő, széles, nyílt arcával és sötét szemével, amelyben világos karikák táncoltak, hogy szinte ideges lett, mit is válaszoljon neki. Ő, aki sosem lepte meg magát. - Ha lenne más hely - tette hozzá. De lelki szegénységünkben nem jutottunk tovább, mint ez a... kalicka.

- Törődik velük? - kérdezte a nő hirtelen. Sejernek fel kellett pillantania, hogy lássa, milyen kifejezés ül az arcán. Mintha ravaszságot vett volna észre rajta.

- Igen, törődöm. Persze nincs túl sok időm az ilyesmire, különben sem vagyok börtönőr. De tudom, hogy a börtönőrök törődnek velük.

- Igaz. - A nő megvonta a vállát. - Végtére is nekünk vannak a világon a leghumánusabb börtöneink.

- Humánus? - Sejer nem tudta elkerülni, hogy élesé váljon a hangja. - Drogoznak, megszöknek, kiugranak az ablakon, eltörrik a lábukat, vagy néha kitörrik a nyakukat, megőrülnek, erőszakoskodnak egymással, összeverik egymást, és öngyilkosok lesznek. Ennyire humánus! - Mély levegőt vett.

- Maga tényleg törődik velük - mosolygott a nő.

- Hiszen mondtam.

- Meg kellett bizonyosodnom.

Újra csönd lett. Sejer elcsodálkozott ezen a különös beszélgetésen. Olyan volt, mintha a nőből hiányozna a szokásos tisztelet a felügyelő által képviselt hatalom iránt. Pedig az emberek általában épp emiatt beszéltek Sejerrel tisztelettudóan. Hát most aztán itt van egy kivétel, akivel megküzdhet.

- Errki - szólalt meg végül. - Meséljen Errkiról!

- Csak ha tényleg érdekl.

- Persze hogy érdekel.

A nő kiment a szobából. - Menjünk le a büfébe, és igyunk valamit! Megszomjaztam.

Azon kapta magát, hogy megy a nő mögött, miközben megpróbál úrrá lenni a fejében kavargó káoszon. Persze lehet, hogy a zúrzavar a mellkasában, vagy a gyomrában, vagy valahol másutt volt. Már semmiben sem lehetett biztos.

- Mit gondol, merre indult Errki?

- Az erdő felé. - Balra mutatott az ablakon át. - Van arra egy kis tó, a Brønnen-tó, ott már kerestük. Ha átvágott az erdőn, az országúthoz jutott, oda, ahol az átmegy az autópálya alatt. És ha Finnemarkban látták, akkor nagyjából stimmel az irány.

Mikor kicsivel később a büfében ültek, és a nő citromot csepegtetett a kólájába, Sejer kíváncsian megkérdezte: - El tudja magyarázni egy teljesen hétköznapi embernek, mi is az a pszichózis?

Feltűnt neki, hogy a kóla lassan világosabb színű lesz a citromtól.

- Maga teljesen hétköznapi ember lenne?

Volt valami kihívó a hangjában. Sejer nem tudta, hogy bóknak szánta-e, vagy valami másnak. Zavarában elkezdte az övén lógó telefont babrálni.

- Bizonyos szempontból teljesen lehetetlen, mert annyira absztrakt - kezdett bele halkán. - De én egyfajta bűvőhelynek tekintem. Arról van szó, hogy nincs más védelem.

Be lehet hatolni egyenesen a lelkébe. Bárki és bármi be-mehet. Még a legártalmatlanabb közeledést is ellenséges támadásnak tekinti. Errki talált magának egy búvóhelyet. Kialakított magának egy belső túlélési stratégiát. Egyfajta korrigáló hatalmat, amely lassan teljesen uralma alá vonja, és amely korlátozza a szabadságát és a döntési lehetőségeit. Érti?

A doktornő ivott a kólából, és megtörölte a száját.

Sejer bólintott. – Ki akar ebből törni?

– Valószínűleg nem, és ez a probléma. Végül is minden betegségnek van haszna. Tudja, mikor valaki gondolja az embert, amikor lázasan fekszik az ágyban, az nagyon jó.

Maga mondhatja, gondolta Sejer fájdalmasan.

– És Errki mennyire beteg?

– Sok baj van vele, de legalább felkelt az ágyból. Eszik, és szedi a gyógyszert. Más szóval most már együttműködik.

– És... a skizofrénia? Az micsoda?

– Csak azért hívjuk így, mert kell néhány kategória, ahová berakhatjuk az eseteket... ha a pszichózis komolyan tart egy ideje. Mondjuk pár hónapja.

– Errki régóta beteg?

– Ő az egyik olyan eset, akiről bizonyos szempontból sokan lemondtak. Egyik helyről a másikra küldték, ami persze a rendszer egyfajta szegénységi bizonyítványa. – Mélyet sóhajtott. – Ha tényleg ő ölte meg azt az asszonyt, attól tartok, már nincs számára remény. Akkor nem kap több segítséget. Olyat nem, amelyet én adhattam volna.

Sejer a nőre pillantott, és fölemelte a poharát. – De mit tud Errki betegségének az okáról?

– Nem sokat, de vannak elképzeléseim.

– Mesélne erről valamit?

– Néha azon tűnődöm, nem lehet-e köze az anyja halálához.

– A szóbeszéd szerint Errki ölte meg – vágta rá Sejer gyorsan. Kicsit túl gyorsan.

– Igen, ezt én is hallottam. Ő maga terjesztette.

– De miért?

- Mert azt hiszi, ez az igazság.
- És maga nem hiszi ezt?
- Én inkább nyitva hagyom a kérdést. Mindenkinek szüksége van egy esélyre - tette hozzá szilárdan.

Igen, gondolta Sejer. Nekem is szükségem van egy esélyre. De én akkor sem ragadnám meg, ha az ölembe hullana. Nincs rajta gyűrű, de ez semmit sem jelent. Régebben ez biztos jel volt. Könnyen ki lehetett szűrni az egyedülállókat. Ahogy ő is észrevette Elisét. Hosszú ujjak, karikagyűrű sehol. Mi a fenéért ülök itt, és gondolkodom ezen?, futott át az agyán.

- Hogyan halt meg az anyja? - kérdezte a felügyelő.
- Leesett a lépcsőn.
- Nem ő lökte le?
- Csak nyolcéves volt.
- A nyolcévesek állandóan lökdösődnek. Például unalmukban vagy játék közben. Errki a házban volt, ugye?

- Látta az esetet.
- Senki más nem tartózkodott ott?
- Nem.
- Pontosan mit tud erről?

- Szinte semmit. A lépcsőn ült, amikor megérkezett a segítség. Feltehetőleg régóta ott ült már, és képtelen volt megmozdulni. - Benyúlt a blúza zsebébe, ahol egy csomag Prince Mildot tartott. - Nagyon rég történt - tette hozzá.

- Még valami. Gurvin rendőrfőnök azt mondta, hogy Errki egy ideig az Államokban élt.

- Hét évig New Yorkban lakott az apjával meg a húgával. Időnként hazajöttek Norvégiába, karácsonyra meg egyéb ünnepekre.

- És... igaz az, hogy egy elég különös fickóval volt kapcsolatban?

A nő hirtelen elmosolyodott. - Ezt nem tudtam ellenőrizni. Beszéltem az apjával, aki elismerte, nem nagyon törődött vele, mit csinál Errki a szabadidejében. Inkább a húgával foglalkozott. Errkivel ellentétben ő mindenben sikeres. De maga a varázslóra gondol, igaz?

- Talán tőle is kapott pár új hangot a fejébe.

- Akkor már volt neki elég, de nyilván nem javított a helyzeten. Az a legrosszabb... - Hirtelen elhallgatott, és a kóláját bámulta. Egyértelmű volt, hogy meggondolja, folytassa-e a mondandóját. - Az a legrosszabb - ismételte meg -, hogy néha elgondolkoztam, tényleg vannak-e különleges képességei. Hogy tényleg többet lát-e, mint mások, és tényleg van-e hatalma a történések felett. Mármost koncentráción keresztül. Amit nem lehet másképp elmagyarázni, mint hogy az akaratával indít be dolgokat.

Így. Most kimondta.

Sejer összeráncolta a homlokát. Elszomorító volt megtudni, most, amikor már éppen kezdte megkedvelni, hogy ő sem teljesen normális. Nem olyan józan, intelligens nő, mint amilyennek először gondolta. Milyen kár!

- Meséljen erről! - kérte.

A nő egy kinti szobrot bámult, egy meztelen, guggoló lányt, aki a kerítésen túli világot nézte.

- Elmesélem, mi történt a legelső beszélgetésen, amikor Errkivel találkoztam. Minden betegnek van egy állandó terapeutája, és mivel csoportterápián is részt vesznek, egyben csoporttagok is. Eljött az első alkalom. Ültem az irodámban, és vártam. Kíváncsi voltam, pontosan érkezik-e, miután egyszer megmutattam neki, hova kell jönnie. Pontosan érkezett. Az ablaknál álló kanapé felé biccentettem, ő pedig leült. Kényelmesen elhelyezkedett, és hallgatott. Nem láttam a szemét. A szobában teljes csend honolt. Van valami különleges ebben a pillanatban. Az első óra, az első szavak.

Halkan, és nagyon lassan beszélt. Sejer érezte, hogyan vonja be a nő a gondolataiba, és szinte maga is a szobában volt velük.

- Pontosan egy óránk van, kezdtem. Ma te döntheted el, miről beszéljünk. Nem válaszolt. Hagytam csöndben ülni, nem félek a csendtől, és elég gyakori, hogy az első alkalommal alig mondanak valamit a betegek, vagy egyáltalán meg sem szólalnak, sőt néha még a másodikon

sem. Így nem csodálkoztam a dolgon. Kényelmesen és lazán ült, mintha pihent volna. Nem volt ideges vagy kényszerezett. Egy idő után úgy döntöttem, magamról fogok beszélni, halkan és nyugodtan.

- Miről beszélt? Egyáltalán elmondhat bármit saját magáról?

- Természetesen, bizonyos határok között. - A hangja monotonná vált. - Személyesnek kell lennünk, anélkül hogy túlzottan belebonyolódnánk a magánügyekbe, elkötelezettek, anélkül hogy tolaodóak lennének. Határozottnak, anélkül hogy bántóak lennének, vagy túlhangsúlyoznánk a tekintélyünket. Résztételjesnek, anélkül hogy szentimentálisak lennének. És így tovább, és így tovább. Azt mondtam Errkinek, hogy neki meg nekem ki kell találnunk egy közös nyelvet, amit csak mi ketten értünk meg. Amit senki más nem tud felfogni. A „más” alatt a belső hangjait értettem, amik parancsolgatnak neki, és megkeserítik az életét. Azt mondtam, kitalálhatunk egy módot a kommunikációra, és ez olyan, mintha lenne egy közös titkunk. Egy kód. És ha van bármi, amit közölni szeretne velem, nyugodtan használja ezt a kódot. És hogy meg fogom érteni, amit mondani szeretne, ha ad nekem egy kis időt, és hogy csak az én dolgom megfejteni a kódot. - Megállt, hogy mély lélegzetet vegyen. - De úgy ült ott, mint korábban, az idő pedig csak telt, én pedig csak vártam és vártam valamilyen jelre. Végül szinte félálomba merültem. A lénye megnyugtató volt. Úgy ült ott, mintha övé lenne a szoba. Mikor végül felállt, összerendeztem. Anélkül, hogy rám nézett volna, odalépett az ajtóhoz. Ez szabályellenes, így megállítottam. De csak megfordult, és a bal kezére mutatott, ahol nem is volt óra. Vége a beszélgetésnek. Ott nincs óra a falon. Mégis igaza volt, pontosan hatvan perc telt el.

- Mit csinált? - kérdezte Sejer kíváncsian.

A nő halkan fölnevetett. - Megpróbálkoztam egy régi trükkkel. Azt mondtam, van még hátra öt perc. De mosolyogva. Akkor mondta ki az első szavakat. Az első hozzám intézett szava ez volt: *Hazug*.

Sejer kinézett a kázinó ablakán a pázsitra. Eszébe jutott, hogy késő van, és nemsokára vissza kell mennie a kapitányságra. Még a telefonját sem vette fel, amióta itt volt. Lehet, hogy mindkettőjüket megtalálták már. Közben ő itt ült, és a pszichiátriáról meg annak titkairól álmodozott... vagy a nőről. Bármi megeshetett. Egy másnyilván jövő, mint amit addig elképzelt magának.

- Ezután - mondta a nő - azt írtam be a naplómba: egy-null Errkinek.

- Mit gondolsz, hogyan fog reagálni, ha fenyegetve érzi magát?

A nő Sejerre pillantott, és aggodalom tükröződött az arcán, mikor arra gondolt, hol lehet most a betege. - A végéskig visszahúzódnak, és védekező viselkedést tanúsít. Nagyon defenzív.

- De ha nem tud már tovább visszahúzódnak? Ha eléggé megijesztik vagy felbosszantják, akkor mit csinál?

- Megpróbáltam már elmondani, de nem értette. Egyszerűen harapni fog.

- Harapni? De hol?

- Ahol csak tud.

*

Errki aludt. Morgan az ajtóban állt és nézte. Vörös, egyenetlen szélű forradás húzódnak a nyakától a köldökéig. Nagyon csúnya seb volt. Gondolkodott egy darabig. Nem talált semmilyen magyarázatot arra, honnan származhatott a forradás. Ezért állva maradt és bámulta, annak ellenére, hogy fölkelteni jött be. Sokáig ült kint egyedül a régi kanapén, és nézett a semmibe. Hallgatta a rádiót. Nem voltak újabb hírek róluk. Százezer korona, azt mondták. Megszámolta, és igazuk volt.

Morgan néma csendben állt. Intim dolognak tűnt így nézni egy alvó embert. Más lenne egy alvó lányt bámulni. Legalábbis így gondolta. Errki halkán lélegzett, a szempillái remegtek, mintha álmodna. A fekete kabát és a póló egy ku-

pacban hevert a padlón. Miért akarom fölkelteni?, gondolta Morgan. Úgy állok itt, mint egy magányos kutya. Egyedül érzem magam? Alhat, ameddig csak akar. Úgysem beszél, mert túlságosan el van foglalva a saját zavart gondolataival ahhoz, hogy meghallgasson. Viszont ha alszik, épp úgy néz ki, mint a többi ember. Azon tűnődött, vajon az őrület alvás közben is jelen van-e. Hogy az álmái is őrütek-e, vagy van valahol mélyen egy apró lyuk, ahol minden rendben van.

Megriadt. Errki váratlanul kinyitotta a szemét. Egyik pillanatról a másikra felébredt. Nem mozgolódott előtte, ahogy az emberek általában szoktak, mielőtt felriadnának. Nem forgolódott, nyögött vagy nyújtózkodott. Csak kinyitotta a szemét. Meglepően nagy volt a szeme, mielőtt Morganra pillantott volna, aztán összeszűkült.

- Mit csináltál a mellkasoddal? - tört ki Morganból. - Úgy néz ki, mint egy félresikerült harakiri.

Errki hallgatott, mert azok ketten a Pincében rendetlenkedtek, és erőlködtek, hogy a helyükre kerüljenek. Néha nagyon lusták tudtak lenni.

- Társaságra van szükségem - magyarázta Morgan. Úgy gondolta, alapvetően jó dolog az őszinteség. - Késő van. Igyunk egy whiskyt!

Errki lassan felkelt a matracról. Semmi sem történt. Morgan pisztolyára pillantott, felvette a pólóját, és utánament a nappaliba. A rabló az egyik ablakpárkányra tette a rádiót, az antennát pedig kidugta a betört ablakon. A régi házban kellemes hőmérséklet uralkodott, de az erdő felett vastag pára ült, s úgy látta, hogy a völgyben lévő tó felett is remeg a levegő a hőségtől.

- Éhes vagyok - mondta Morgan -, ezért iszom egy whiskyt.

Előszedte az üveget a táskából, és lecsavarta a kupakját. Literes üveg volt. Errki várakozva állt, és ahogy általában, most is letről nézett felfelé. Olyan volt, mintha tűnődne valamin.

- A whisky minden ellen jó - jelentette ki Morgan, miközben szüntelenül csodálkozott ezen az átható tekinteten, amely mintha tudott volna valami egészen különlegeset és végzeteset az életről meg a halálról, olyasmit, ami a többi ember elől rejtve maradt. - Segít legyúrni az éhséget és a szomjúságot. A szerelmi bánatot meg az unalmat. Az elkeseredettséget és a félelmet.

Ivott egy nagy kortyot. Arca kigyúlt az erős italtól. - Semmi sincs olyan jó, mint a visszafogott mámor - folytatta. - Tudod, mit értek visszafogott alatt?

Errki tudta. Morgan megtörölte a száját.

- Gyakran iszom, de sohasem reggel vagy vezetés előtt, és soha nem iszom sokat. Mindig megőrzöm az önuralmamat. - Kortyolt még egyet. - És ha most azt gondolod, hogy alaposan be fogok rúgni, aztán megszökhetsz, akkor tévedsz.

Odanyújtotta Errkinek az üveget. Ő csodálkozva nézett rá. Nem érdekelte különösebben az alkohol, de tompának és üresnek érezte magát belülről, ráadásul csak ez volt, tehát nem volt választása. Kizárólag ez az üveg whisky volt. És nem ő kért belőle, hanem szinte ráerőszakolták. Megnézte a címkét, lassan körbeforgatta az üveget, aztán belezagolt.

- Gyerünk, nem méreg.

A szájához tartotta az üveget, és ivott. Még csak könnybe sem lábadt a szeme, miközben az erős ital lecsorgott a torkán. Hirtelen aztán meleg lett a földszinten. Égető forróság öntötte el a száját, amely lejjebb haladt, és megtöltötte a gyomrát. A végén csak az édeskés ízt érezte, akár valami cukorkánál.

- Jó, mi? - Morgan mosolygott. - Tulajdonképp hol laksz? Van lakásod?

Kint a tengernél, gondolta Errki. A parknál, nagyon jó helyen, és a város fizeti. Egy szoba, konyhával és fürdőszobával. Fölöttem egy öregember lakik, aki egész éj-

szaka csak járkal, és néha elkezd sírni. Hallom, de nem törődöm veled. Ha megfogom a kezét, és meghallgatom, reményt adok neki, pedig nincs remény. Senkinek sincs.

- Miért kell ilyen átkozottul titokzatosnak lenned? - folytatta Morgan. Megragadta az üveget.

- Bűdös van - mondta Errki halkán.

Morgan összeresztette a hangja hallatán. - Mi bűdös? A lakásod? Azt elhiszem. Te is bűdös vagy. Talán ideje lenne kimenned a friss levegőre.

- A rothadó hús bűdös. Főleg ebben a melegben.

- Miről hadoválsz?

- Az asztalon fekszik. Minden reggel abból eszem.

Arca teljesen komoly volt. Morgan bizalmatlanul meredt rá. - Most csak hülyéskedsz vagy hallucinálsz? Hülyéskedsz, mi? Nem kétlem, hogy kemény fickó vagy, de nem hiszem, hogy rothadó húst ennél reggelire.

Érezte, hogy a meleg ellenére végigfut a hátán a hideg. Miféle ember áll itt előtte?

- Igyál még egy kis whiskyt! Talán jobb, hogy nem vedted be a gyógyszereidet. Ha engem kérdezel, szerintem a whiskyvel többre mész. - Leült a padlóra, és maga mellé tette a fegyvert. - Te, mondd csak, mikor érezted, hogy kezdesz megőrülni?

Errki hosszan és laposan nézett rá.

- Úgy volt, ahogy a könyvekben írják, hogy egyik reggel fölkeltem, és rosszul érezted magad, odamentél a tükörhöz, és megrettenve láttad, hogy a szemüregedből piros giliszták folynak ki? - Vihogott, és visszacsavarta a kupakot az üvegre.

Errki behunyta a szemét. A Pincéből figyelmeztetésként halk dobogás hallatszott. - Nem giliszták voltak - felelte magas, halk hangon. - Bogarak voltak. Fényes, fekete páncéllal. Úgy csillogtak az ablakon besütő fényben, mint az olaj.

Morgan zavartan pislogott. - Most hülyéskedsz, ugye? Nem így megy. Lehet, hogy te idióta vagy, de engem nem kell úgy kezelned, mintha az lennék. Azt hiszem - mondta

elgondolkodva -, hogy a legfontosabb megtudni valakiról, miért lett beteg. Csak ezért kérdeztem. Talán öröklődő hajlamod volt? Anyád is őrült volt?

Errki hallgatott és figyelt. A szavakra, amik úgy hullottak ki a szájából, mint a szemét. Mint a nedves papír, a krumplihéj, a kávézacc és az almacsutka.

- És veled mi van? - kérdezte Errki halkán. - *Te* mikor érezted?

- Mit éreztem? - Morgan hunyorgott, és kinézett az ablakon. - Nem könnyű ám veled beszélgetni. Ha van valamilyen téma, ami megfelel, akkor beszéljünk arról. Te döntheted el. - Nagyon sóhajtott. - Hosszú még az idő estig.

Újabb szünet. Errki maga alá húzott lábbal ült a kanapén.

- A világban sokfelé háború dúl - jelentette ki végül Errki.

- Tényleg? Jól van így. Nem akarsz az intézetről mesélni? - kérdezte Morgan. Majdnem kérdésnek hangzott.

Gond nélkül beszélhetne róla, ha lenne hozzá kedve. Mesélhetett volna például Ragnéről, aki sosem tudott kibékülni azzal, hogy lánynak született. Akit mindig összevagdosta találtak meg az ágyában vagy a zuhany alatt, egy vértócsa közepén, mert megpróbálta levágni magáról a nemi szerveit. Nem könnyű, ha valaki lánynak születik. Üdítő, tea és kávé, gondolta Errki, sör, bor és pálinka. Elmesélni ezt ennek a hülye tökfeknek? Soha.

- Ha nem, hát nem - mondta Morgan megadóan. - Te zseni vagy? Csillogó, briliáns elme? Nem ugratlak, komolyan azt hiszem, hogy elég okos vagy, még akkor is, ha nem tűnsz annak.

Errki nem válaszolt. A férfi nemcsak gonosz volt, hanem tényleg visszataszító.

Morgan felsóhajtott. Fáradtnak érezte magát. A másik nem akart beszélgetni. Már nem bírta hallgatni a saját hangját, ráadásul amúgy is összevissza beszélt. Nem tudott aludni. A whiskyből sem ihatott többet. Nem volt ahhoz hozzászokva, hogy ül egy másik emberrel egy szobában, és nem kap választ a kérdéseire. Ettől ideges lett.

- Mire fogod költeni a pénzt? - kérdezte hirtelen Errki szándékosan barátságos hangon.

- A pénzt?

- A pénzt a rablásból. Veszél magadnak egy Nintendót? Minden fiú Nintendót akar.

Morgan felállt, és az ablakhoz lépett. Megállt, és kinézett a tóra. Csillogott, akár az üveg, és mély vörösesbarna színe volt, mint a réznek. Láta a kopár szigetecskét és a ki-dőlt fenyőt. Nemsokára újra híreket mondanak. Aztán eszébe jutott az autó, és hogy vajon mikor találják meg. Akkor tudni fogják, hogy fölmentek az erdőbe.

- Hugyoznom kell - jegyezte meg, és végigment a szobán. Magával vitte a pisztolyt. - Te maradj itt! A lépcsőn leszek.

Kiment, és beszívta a forró levegőt. Most volt a legmelegebb. Sötétségre vágyott, ami nem fog eljönni. Ősz előtt nem. Minden csak bajnak van, gondolta rosszkedvűen.

Errki fölkel a kanapéról, és a padlóra ült, hátát a falnak támasztva. Hallotta, ahogy a vékony sugár a száraz talajra spriccelt, és a cipzár rövid zörgését, ahogy Morgan felhúzta, amikor végzett. A whisky kellemesen melegítette a testét. Akart még belőle.

Morgan visszajött. Kérhetett volna még tőle, de azzal vétett volna egy alapelv ellen, amit nem volt szabad megszegni. Kérni valamit - nem, ez elképzelhetetlen volt. Morgan határozott léptekkel közeledett. Felrúgta a táskáját, megállt háttal neki, és elkezdett a rádióval vacakolni. Az antennát állította be. Errki a pólóját nézte, aztán izmos lábát. Képzeld el, hogy férfi vagy, de közben úgy nézel ki, mintha össze nem illő darabokból raktak volna össze. Csend honolt. Errkinek kérnie kellett valamit. Nem is emlékezett rá, mikor kért valamit utoljára. Évekkel ezelőtt lehetett. Úgy érezte, a szavak egyetlen csomóvá tömörödnek, amit képtelen kiköpní magából.

Ehelyett elkezdte a táskát bámulni. Minden erejét az egyik szemébe összpontosította, és érezte, hogy a tekintete sugárként szeli át a szobát. A táska fekete vásznára vetült, és nem sokkal később vékony füstcsík szállt fel a sötét

anyagból, aztán enyhe égett szagot érzett. Morgan megfordult. Errki a Pincéből olyan zajt hallott, mintha valahonnan hatalmas sziklák szabadultak volna el, és épp feléje gördülnének. A zaj erősödött, és olyanná vált, akár az égzengés. Nestor felélénkült. Kicsivel később Errki felfigyelt valamire a koszos deszkapadlón: vér folyt rajta. Ahogy megnézte, rájött, hogy pár centire van a lábától.

- Mi van veled? - kérdezte Morgan bizonytalanul. - Rosszul vagy?

Errki a táskára meredt.

- Azt hiszem, innod kéne még egy kis whiskyt. Talán az segít. - Morgan hangjából aggodalom tükröződött. - Igyál csak!

De Errki csak ült. A vérre meredt. Kézzelem nem érte volna el a táskát, kellett volna lépnie is egyet, de a lába megcsúszna a meleg, szétfolyó vérben.

- A fenébe is, milyen nehéz veled minden! Talán tegyek rá egy cumit, és fektesselek a karjaimba?

Morgan felkapta a táskát, előszedte az üveget, és oda nyújtotta neki. Errki magához rántotta és ivott. A táskák már nem égtek.

Ez egyszer szerencséd volt. Ne számíts rá, hogy legközelebb is megúszod ennyivel.

- Nem vagyok önző - jelentette ki Morgan hirtelen. - Mondhatsz Morganról, amit csak akarsz, de önzőnek nem nevezheted.

Errkire pillantott, aki továbbra is ivott.

Morgan kiment a konyhába. Errki tudta, hogy ez igaz. A fickó különös volt, de nem lehetett önzőnek mondani. Keresett valamit a fiókokban, aztán Errki hallotta, ahogy kinyitotta az éléskamra ajtaját. Miközben odakint volt, Errki több hatalmas kortyot is lehúzott. Morgan halálán káromkodott, és dühös mozdulatokkal kotorászott. Aztán papírszakadás hangja hallatszott. Zacszkóba csomagolt gyertyákkal babrált, majd bement a szobába. Errki ivott még, és hallotta, hogy Morgan a falakat ütögeti. Aztán meghallotta a hangját, ahogy kiabál.

- A mindenit, ide nézz!

Errki felállt, és utánament. - Hívtál, Uram? - Kezében az üveggel állt. Morgan letette a pisztolyát az ablakpárkányra.

- Nézd, mit találtam!

Fölemelt valamit, és megmutatta Errkinek. Barna, kiszáradt papír volt, amit többször összehajtottak. - A padlón feküdt az ágy alatt. Finnemark térképe. Nézzük meg, hol vagyunk. - Hangosan olvasta: - Finnemark térképe, Állami Térképészeti Hivatal, 1965. Segíts!

Morgan megfogta a pisztolyt, és visszament a nappaliba. Errki követte. - Értesz a térképekhez? Segítened kell. Meg tudod találni, hol van ez a ház?

Kiterítette a térképet, ami majdnem szétfoszlott az ujjai között. Errki a térképre pillantott. Aztán ujját egy kicsi, világoskék foltra tette. - Itt vagyunk - mondta halkán.

- Ilyen egyszerűen? - bámult Morgan. - Honnan tudod ilyen biztosan?

- Nézd meg a tavat odakint - felelte Errki. - Nézd meg a formáját. Hasonlítsd össze a térképpel. Himmerikstjernnek hívják.

- Ember, micsoda szemed van! - Morgan az ablakhoz ment, és kinézett. A tónak pontosan olyan formája volt, mint a térképen. - A fenébe is, ilyen jól ismered a környéket? Nem is mentünk annyit - tette hozzá. - Éjszaka átkelek ezen a hegyen, és ide jutok - mutatott a térképre -, és viccből ruhát cserélek veled.

Magához vette a whiskys üveget. Végre jobban érezte magát. Tudta, hol vannak, többé nem a sötétben tapogatózott. Mindennek volt neve, a hegyeknek, a tavaknak, és körben ott látta az utakat precízen beszámozva.

- Te visszamész arra, amerről jöttünk. Én pedig továbbmegyek... nagyjából északnyugatnak. Kőlcsonvetheted a nadrágomat. Nagyszerűen fogsz festeni rövidnadrágban. Szóval el foglak engedni. Éjfél és éjjel egy óra között. - Elégedettnek tűnt. Volt célja. - A hírek - jutott eszébe, és összerezzenet. Odalépett a rádióhoz, és föltekert.

te a hangerőt. Most egy nő olvasta be a híreket. Errki újra leült a padlóra, és lehunyta a szemét. Ajka érzéketlen volt, és kellemesen zsibbadt a whiskytól.

- *És most a finnemarki gyilkosságról. A hetvenhat éves Halldis Horn meggyilkolását a Fokus Bankban elkövetett rablásal együtt a rendőrség kiemelt ügyként kezeli. A rendőrségtől azt a felvilágosítást kaptuk, hogy találtak egy nyomot, amely elvezethet a tetteshez, de a nyomozásra hivatkozva nem árultak el több információt. A rendőrség kijelentette, hogy bízik a gyilkosság mielőbbi felderítésében.*

Morgan Errkire pillantott. - Hol lakhatott, mit gondolsz? Ismerted? - Megvakarta a fejét. - Lehetséges, hogy a közelben is kutatni fognak? Képes vagy megérteni, mire gondolhatott, aki ilyet csinált?

Errki önkéntelenül ingatta a fejét, haja meglibbent. De nem válaszolt.

*

- Miért utalták be kényszergyógykezelésre? - kérdezte Sejer. - Veszélyeztetett valakit?

Dr. Struel nemet intett. - Abbahagyta az evést. Mikor hozzánk került, erősen alultáplált volt.

- Miért nem evett?

- Nem tudta eldönteni, mit akar enni. Ült az ebédlőasztalnál, és előbb az egyik, aztán a másik étel felé nyúlt.

- Mit tett vele?

- Mikor feladta, és visszament a szobájába, megkentem egy kenyeret májkrémmel, és fölvittem neki. Se tejet, se kávé, csak azt az egy szeletet. Letettem az éjjeliszekrényére. Érintetlenül hagyta.

- Miért?

- Hibát követtem el. Kettévágtam a szeletet, és így nem tudta, melyiket egye meg előbb.

- Azt állítja, éhen halhat valaki azért, mert nem tud dönteni az ételek között?

- Igen.

Sejer ingatta a fejét, miközben megpróbálta megérteni, milyen hihetetlenül nehéz is megoldani az élet problémáit. - És tényleg úgy gondolja, hogy különleges képességei vannak?

A nő tehetetlenül széttárta a karját. - Én csak azt mondtam el, amit láttam. Mások mást mesélnek.

- Megkérdezte, hogyan csinálta?

- Megkérdeztem: Ki tanította ezt neked? Akkor elmosolyodott, és azt válaszolta: The Magician. A New York-i varázsló.

- De ezek inkább véletlenek, nem?

- Nem hiszem. Az életben természetesen történnek néha olyan dolgok, amelyeket egyszerűen nem tudunk megmagyarázni.

- Velem nem - felelte Sejer mosolyogva.

- Nem?

A nő kihívóan nevetni kezdett. - Tehát maga azok közül való, akik mindent megértene?

Sejer úgy érezte, nevetségessé tették. - Nem így gondoltam. Mit csinált még?

- Egyszer ültünk páran a dohányzóban, és kártyáztunk. Errki is ott volt, de nem játszott, mert nem szeretett játszani. Késő este volt, odakint sötét, és égett a lámpa a helyiségben. Errki egyszer csak különös, halk hangon megszólalt: Kellene az asztalra egy gyertya. Igen, gondoltam, hangulatos lenne. Megkérdeztem, nem menne-e le egyért a konyhába, de nem akart. A többiek sem. Azt mondták, útban lenne, nem lehetne kártyázni tőle. Akkor megsajnáltam. Először javasolt valamit, és senki sem hallgatott rá. Ebben a pillanatban elment az áram, teljesen sötét lett a dohányzóban, és az egész épületben. Rengeteg hercehurcával járt, míg megtaláltuk a gyertyákat. Én előre szóltam, jegyezte meg Errki szárazon... De nem minden sikerült ilyen jól. Többek között megpróbált megtanulni repülni, és egyszer kiugrott a harmadikról. Csoda, hogy nem

halt bele. Egy biciklitárolón landolt, és hatalmas vágás keletkezett a mellkasán. Ez akkor történt, amikor New Yorkban élt.

- Szedett LSD-t vagy valamit?

- Nem tudom. És az apja sem tudta. Nem törődött vele annyira.

- Olyan csúnya, mint amilyenek mondják?

- Csúnya? - A nő zavartan nézett rá. - Nem csúnya. Kicsit talán ápolatlan.

- Boldogtalan?

A kérdése először butának tűnt, de a nő nem nevetett rajta. - Természetesen. De ezt nem tudja. Nem ereszkedik le az ilyen érzelmekig.

- Egyáltalán milyen érzelmekig képes leereszkedni?

- Lenézés. Elnézés. Arrogancia.

- Most már nem tűnik olyan kedvesnek.

A nő nagyot sóhajtott. - Ő tulajdonképpen csak egy kicsi fiúcska, aki nagyon igyekszik. Szeretne mindent jól csinálni. És annyira fél a hibáktól, hogy a végén cselekvésképtelenné válik. Az iskolában szóban nehezen boldogult, csak ült, és bámult kifelé az ablakon, úgy mormogott, hogy senki sem értette, mit mond. De írásban kiemelkedő volt.

- Egy idő után aztán tudott vele beszélgetni?

- Most már beszél, ha így hozza a kedve. Néha különösen bőbeszédű, sőt vicces is. Gyilkos humora van.

- Kísérelt meg valaha öngyilkosságot?

- Leszámítva a New York-i ablakból való kiugrást, amit még nem tisztáztam vele, nem hiszem.

- Tehát nincsenek öngyilkos hajlamai?

- Nincsenek. De az én szakmámban soha semmi sem biztos.

- Megértené, ha megtenné ezt a lépést?

- Természetesen. Az embernek joga van véget vetni a saját életének.

- Joga van? Így látja a dolgot?

A nő rápillantott saját kezére. – Nagyon nem szeretem az olyan orvosokat, akik azt mondják a betegüknek, hogy meg kell értenie, a halál nem megoldás. Természetesen annak, akiről szó van, megoldás. Ha valaki a halált választja, az annak a ténynek a logikus és világos következménye, hogy választhatunk, és hogy ezt a megoldást az emberiség mindig is ismerte és gyakorolta.

– De megteszi, amit tud, hogy megakadályozza?

– Én azt mondom: a maga döntése. És nem mindig érzem magam jól a bőrömben, amikor egy egész élet dolgait kell kihúznom belőlük. Vagy amikor elragadok tőlük egy pszichózist, amit minden egyéb ellenére az egyetlen mentsvárként élnek meg.

Éjjel nem tudok majd aludni, gondolta Sejer. Az arca fog előttem lebegni, és ébren tart. A szavai fognak a fülemben csengeni.

Azon kapta magát, hogy a jegygyűrűjére pillant. Azonnal azt gondolta, hogy ha minden gyanúja ellenére a nő érdeklődne is iránta, a gyűrű miatt úgyis visszatáncolna. Talán már nem kellene hordania. Másrészt viszont rég elhatározta, hogy örökre ott marad a kezén, és a sárga követni fogja. Mindenesetre a gyűrű azt sugallta, mintha lenne felesége. Most már ez a nő is látta. Zavarta a gondolat.

– Errki szeret az erdőben és az utak mellett vándorolni. Nem szokott odamenni az emberekhez?

– Nem – ismerte be a nő.

– Mivel most pontosan ezt tette, mivel egészen a város központjáig bement, ráadásul egy bankba, nem gondolja, hogy ez azt jelenti, valami rágja belülről? Hogy azt érezte, segítségre van szüksége? Mert történt valami?

A nő arcán hirtelen aggodalom suhant át. Sejer lelkében vihar dúlt. Kénytelen volt megvizsgálni a szívét: az érzelmi sivatagban hosszú évek után először egy női alak öltött formát...

*

- Történt valami? - Skarre kérdően nézett rá.
- Mire gondolsz?
- Sokáig elmaradtál.

Sejer nem válaszolt. Háttal állt neki a mosdónál. Skarre elbizonytalanodott. A főnöke időnként zárkózott volt, de hátának egyenes íve most azt sugallta, hogy valami készül.

- Kaptam egy csomó hasznos információt - felelte Sejer anélkül, hogy megfordult volna. Kinyitotta a csapot, és vizet fröcskölt felforrósodott arcára. Csak miután alaposan megtörülközött és végigsimított rövid haján, kérdezte meg:
- Megkaptuk a helyszínen készült képeket?

- Még nem, de nemsokára megérkeznek. A labor szerint nagyon jó fekete-fehér képek. Edzőcipőre tippelnek. Edzőcipőre valló cikcakkminta. A nyomok harminckilenc centi hosszúak, ami negyvenhármas méretnek felel meg. Eddig ennyit tudok.

- Struel doktornő nehezen tudja elképzelni, hogy Errki képes lenne bárkit is megölni. Azt állítja, inkább harap, ha provokálják.

- Doktornő? Harap? - Skarre sokáig nézte. - Mondott valamit arról, hogy szerinte túszként hogyan viselkedne?

- Úgy gondolja, bezárkózik. Azt állítja, Errki defenzív. Ám nem tudunk túl sokat erről a rablóról. Nem tudjuk, milyen ember.

- Lehet, hogy nagyon jól szórakoznak.

- Előfordult már. Eszembe jutott valami. Mit gondolsz, mi lenne, ha a rabló megtudná, hogy a túsza a rendőrség számára fontos tanú egy gyilkossági ügyben?

Skarre elmosolyodott. - Talán megijedne, és elengedné.

- Talán. És alapvetően nem lehetetlen, hogy hallgatja a rádiót.

- De a sajtó még semmit sem tud erről, nem? Már mint arról, hogy a túsza azonos azzal, akit Halldis Hornnál láttak.

- Ez csak idő kérdése, nem gondolod? - Sejer a hosszú folyosóra nyíló ajtóra pillantott. Egymás mellett sorakoztak az irodák. - Nagy ez az épület. Nem lesz sok idő, és kiszivárog.

- És az veszélyes lehet, ugye?

Sejer ránézett. - Te mit tennél? Próbálg meg az agyad bűnöző részével gondolkodni.

- Jaj, de az olyan kicsi - mondta Skarre panaszos hangon. - Én félni kezdenék, és elengedném. És mivel elmebeteg, biztosan nem egyszerű vele kijönni. De ha kialakítottak valamilyen kapcsolatot, akkor lehet, hogy kölcsönösen segítik egymást. És miért adná fel egyik a másikat? Mindketten törvénszegők. Ha azonban valamilyen konfliktusba keverednek...

- És az egyik örült, a másiknak meg fegyvere van. Meg kell találnunk őket - vágott közbe Sejer -, mielőtt még megölnék egymást. Azt javaslom, hogy szivárogtassuk ki az információt a rádiónak.

- Azt hiszed, el fogja engedni?

- Talán. Addig menj fel Briggen boltjához, és beszélj a passzal! Ő az egyetlen, aki rendszeresen beszélt Halldisszal. Azaz hetente egyszer, hosszú évek óta. Viszonylag jól ismerték egymást. Meg kell azt is tudnod, ki az a Kristoffer, aki a levelet küldte. Ettől már valamit?

- Igen. És te mire készülsz?

- Én felmegyek a Guttebakkenba, és beszélek azzal a fiúval, aki megtalálta a holttestet. Aztán benézek a központi kórházba.

- Minek?

- Kíváncsi vagyok, talállok-e valamit Errki anyjának haláláról.

- De az tizenhat éve történt!

- Valamire biztosan rábukkanok. De mielőtt elmész! Menj ki a folyosóra, és keress egy felmosófát.

- Milyen felmosófát?

- Amilyennel felmosni szoktak. Egy felmosófát.

- Ma már senki sem használ felmosófát - felelte Skarre magabiztosan. - Felmosórudat használnak, amelynek a nyele egybe van építve a „ronggyal”.

- Akkor hozz egy olyat. Vagy bármi mást, aminek hosszú nyele van.

Skarre kiment, és egy felmosórúddal tért vissza. Hasonlóan Halldis kapájához, ennek is műanyagból készült a nyele.

Sejer megállt a helyiség közepén, és átvette a felmosót. - Én vagyok Halldis Horn - mondta komolyan -, te pedig a gyilkos.

- Rendben - válaszolta Skarre, és lecövekelt vele szemben.

- A lépcsőn állok, és fogom a kapát. Viszont én magasabb vagyok, mint ő, és a nyél is hosszabb. De valószínűleg így fognám, a nyél közepénél.

Skarre bólintott.

- Ekkor jössz te felém, a házból. Megragadod a kapát. Csináld, Jacob!

Skarre egy darabig a nyélre meredt, és mindkét kezével megragadta. Az egyik kezét ösztönösen Sejer egyik keze alá, a másikat föléje tette.

- Maradj így!

Sejer a négy kezet nézte. - Halldis ujjlenyomatai nagyjából így helyezkednek el, a kapa közepénél. Magasan fent találtunk egy másik, kicsi ujjlenyomatot. És ugyanígy lent, a nyél másik végénél. Tehát a gyilkos kitépte a kezéből a kapát, egyetlen mozdulattal megragadta, felemelte és lesújtott. De meg tudnád magyarázni, Jacob, hol van a többi ujjlenyomat?

- Tegyük fel, hogy sietve törölte le őket, és nem sikerült mindet eltüntetni.

- De Halldis ujjlenyomatai ottmaradtak középen? Ez nem túl valószínű.

- Tegyük fel, hogy az ujjai valamilyen okból nem hagynak rendes nyomot.

- Például milyen okból?

- Nem tudom. De ha egyszer megégette az ujjait, a lenyomat sérülhet.

- Azt hiszem, most csak találgatsz.

- Igen - Skarre pislogott. - Én sem tudom.

- Ugyanazok az ujjlenyomatok, amiket a házban találtunk?

- Még mindig a laborban próbálják azonosítani őket.

- Van itt néhány különös dolog - jegyezte meg Sejer.

- Én nem hiszek a különös dolgokban - vetette ellen Skarre. - Azt hiszem, mindenre van logikus magyarázat, ahogy általában. Talán Errki az a fajta, aki rágja az ujjait. Hallottam már ilyenről. Lehet, hogy szétrágta az ujjbegyeit. Hiszen zárkózott figura. Erről nem mondott semmit az orvosa?

- Hogy rágná az ujjait?

- Nézz ide - mondta Skarre, és Sejer elé tartotta az egyik kezét. - Nézd a mutatóujjam begyét. Mit láatsz?

- Nem sokat. Valahogy... sima, nem?

- Pontosan. Ez az ujj nem hagy ujjlenyomatot. Tudod, miért?

- Mert megégetted?

- Nem. Pillantragasztó csöpögött rá. Nagyon régen.

- De ez csak egy a tíz ujjból.

- Csak azt mondom, hogy ez egy logikus magyarázat. Na, igen. A doktornő azt hiszi, hogy a betegek nem tudna ölni? - folytatta.

- Igen.

- Hiszel neki?

- Az vitathatatlan, hogy jól tudja, kicsoda Errki, és elég sok tapasztalattal rendelkezik.

- De te az ilyesmikkel nem szoktál törődni. Szerintem nagyon egyszerű. Azt hiszem, ő volt.

- Túl sokat beszéltél Gurvinnal.

- Csak megpróbálok józanul gondolkodni. Ott nőtt fel, tudta, kicsoda Halldis. Alig járt valaki a háznál, a boltost leszámítva. Errkit látták ott a gyilkosság reggelén. És nagyon beteg.

- Hajlandó vagy fogadni? - kérdezte Sejer mosolyogva.

- Igen, miért ne.

- Akkor én tartom.

- Ha veszítesz, eljössz a Kongens Våpenba, és iszol egy kört mindegyik sörből.

Sejer a gondolattól is összerázkódott. - És ha te veszítesz, ugrasz egyet ejtóernyővel. Rendben?

- Jó, legyen.

- Ezt írásba is adod?

- Nem hiszel egy hívő keresztény szavának?

- Dehogynem.

Sejer megrázta a fejét, és a falnak támasztotta a felmosót. - Most indulj! De egy dolgot jegyezz meg! Nem tudunk mindent logikusan megmagyarázni. - Kihúzta a fiókot, hogy jelezze, véget ért a beszélgetés. - Szerezz be magas szárú bakancsot!

- Miért?

- Az ejtóernyős ugráshoz, hogy el ne törjön a bokád.

Skarre egy pillanatra elsápadt, és kiment. Sejer meg sitelve feljegyzett néhány dolgot, amit dr. S. Strueltől megtudott. Mikor befejezte, kinyitotta a telefonkönyvet az S betűnél. Egyik szemét az ajtóra szegezte, mintha félne, hogy rajtakapják valamin. Gyorsan megtalálta a nevet a Strougal és a Stryken között. Struel, Sara. Orvos.

Sara, gondolta. Romantikus. Egzotikus.

És alatta: Struel, Gerhard. Orvos. Ugyanazzal a telefonszámmal. Nagyot sóhajtott, és becsukta a telefonkönyvet. Sara és Gerhard. Szépen hangzott. Úgy tette el a telefonkönyvet, mint egy csalódott kisfiú.

*

Briggen boltja úgy tele volt hirdetőtáblákkal és reklámokkal, mint valami vidámpark. Harsogó narancssárga, rózsaszín és sárga plakátok mindenfelé. Saját készítésű lazacfasírt, marhamáj fagyasztva.

A ház egyébként szép lehetett volna; kétszintes, piros épület, és Skarre azt gyanította, Briggen lakása valószínűleg a bolt fölött lehet. Megállt a kocsival, és bement. A két pénztár közül az egyikben fiatal lány ült, és egy

hetilapot olvasott. Hullámos haj keretezte az arcát. Felpillantott, meglátta az egyenruhát, s egy mozdulattal az ölébe ejtette a lapot.

Skarre kifejezetten jóképű volt. Minden szempontból annak lehetett tekinteni, barátságos arcával és rengeteg szőke fürtjével. És rendelkezett azzal a különleges képességgel, hogy képes volt őszinte figyelemmel fordulni az emberek felé. Még azok felé is, akik nem érdekelték, mint például ez a lány, aki fekete keretes szemüveget viselt, és legalább tíz kiló felesleget cipelt gömbölyű testén. Skarre kedvesen rámosolygott.

- A főnöke itt van a boltban?

- Oddemann Briggen? A raktárban van, az árut pakolja ki. Menjen el a tejespult mellett, és lépjen be a zöldségeknél lévő ajtón.

Skarre bólintott és elindult. Abban a pillanatban megjelent Briggen egy rekesz fagyasztott halat cipelve. - Rendőrség? Menjünk az irodámba. Jöjjön!

A fiatal nyomozó követte a férfit.

A pénztároslány kinyitotta az újságot, de már nem olvasott. Balra fordította a fejét, hogy megnézze a tükörképét a szomszédos pénztárfülke üvegében. Az arca és a haja lágyabb, kicsit elmosódott volt, és ha levette a szemüvegét, majdnem Shirley Temple idősebb kiadására emlékeztetett. Gyorsan végiggondolta, mit tud Halldis Hornról, mert el sem tudta képzelni, hogy vele ne beszéljen a rendőr. Ezért alaposan felkészült. Két-három perc múlva itt fog állni a pénztárnál, és ha előre betanul néhány választ, kihasználhatja az időt, és megjegyezheti a rendőr minden egyes arcvonását. A fenébe, hogy nem tud semmit, semmi igazán fontosat, amit a rendőrnek mondhatna. „Óh, igen, a kis kerek pénztárosnő Oddemann Briggennél, aki előállt azzal az apró, de fontos információval, amivel megoldottuk az ügyet. *Hogy is hívták?*”

Kár, hogy olyan nehézkes neve volt. Újra a lapra pillantott, Claudia Schiffer képére. Hallotta az irodából kiszűrődő hangokat, de csak titokzatos mormogásként értek el hozzá.

Jacob Skarre elővette zsebéből a jegyzetfüzetét. – Hány éve szállított ki árukat Halldis Hornnak?

Briggen kigombolta piros-zöld köpenyét, mielőtt válaszolt volna. – Lassan már nyolc éve. Azelőtt Thorvald vette meg, amire szükségük volt. Őt is ismertem. Régóta itt laktak.

A frissen leburnult, kipirult arcú, nagydarab boltos úgy ötven-hatvanéves lehetett. Sűrű haját elől rövidre vágatta, hátul pedig lófarokba kötve viselte. Sötét szeme élénken csillogott, s a szája az egyik oldalon legörbült. Rövid végtagjai voltak, s kicsi keze, vastag ujjakkal, amelyeket állandóan mozgatott. Picit talán idegesnek tűnt, mint egy szorgalmas gyerek, aki mindenképp segíteni akar ebben a szomorú ügyben. Körmei egészen a tövükig le voltak rágva, csak apró csonkok maradtak az ujjai végén.

– Miket vásárolt? – érdeklődött Skarre.

– Csak a legszükségesebb dolgokat. Tejet, vaját és kávé. Papírárut és tojást. Nem élt nagy lábon. Nem mintha nem lett volna pénze, mert az akadt. Volt spórolt pénze a bankban. Ahogy ő mondta, nem is olyan kevés. Most nyilván a húga örököl mindent. Hammerfestben lakik. Helga Mai.

– Elmondta magának, hogy van megtakarított pénze?

– Igen, elmondta. Büszke volt rá.

– Mások is tudhattak erről?

– Gondolom, igen.

Skarre arra gondolt, ha valakiről elkezdik pletykálni, hogy van pénze, az gyorsabban terjed, mint ahogy egy gyík fut a forró homokon. Az a tény, hogy bankban tartja, elszikkad a kívánság mellett, hogy megszerezzék. A végén a pletyka teljesen túlnőhet önmagán. Halldisnak van pénze, méghozzá rengeteg! És talán az ágya alatt tartja, vagy valami. Az öregek nem ott szokták tartani a pénzt? Veszélytelennek tűnhetett elmesélni a boltosnak, akit jól ismert. Csak egy apró, titokzatos mosoly, egy kis utalás, és máris lábra kap a hír. Talán az egyik állandó vásárlónak említette. Áh,

tudod, Halldis nem áll olyan rosszul. Talán ezt mondták, mikor a férje meghalt, és valaki aggódott érte. Sokan értesülhettek erről. Briggen mindenesetre tudott róla.

- Tudja - mondta Briggen -, nem voltak gyerekeik. Ezért félre tudtak tenni egy csomó pénzt, magukra nem nagyon költöttek. Thorvald úgy bánt a traktorral, akár egy gyerekkel. Zsírozta, olajozta, tisztogatta, fényesítette. A fene tudja, mihez akartak kezdeni a pénzzel. Már mint ha tényleg annyi volt nekik, amennyire Halldis célozgatott.

Skarre följegyezte: Ellenőrizni Halldis Horn bankszámláját.

- És a húga, aki Hammerfestben él?

- Vele minden rendben van, a férjével, a gyerekeivel meg az unokáival él.

- Tehát ha Halldisnak sok pénze volt, ők húznak hasznot belőle?

- Azt hiszem. Thorvaldnek nem volt családja, csak egy bátyja, aki rég meghalt. A pénz egy részét tőle örökölték.

- Tehát hetente egyszer ment fel Halldishoz? Mindig ugyanazon a napon?

- Nem, mindig telefonált, és aztán mentem. De legtöbbször csütörtökön.

- Mikor volt ott utoljára?

- Szerdán.

- Hányan segítenek a boltban?

- Csak Johnna, aki a pénztárban ül.

- Senki más?

- Most nem.

- De *volt* más?

- Régebben, egy fiatalember, de gyorsan továbbállt.

- Ismerte Halldist?

Briggen az ujjaival babrált. - Igen, biztosan. Néhányszor velem jött kivinni az árukat, de nem érdekelt különösebben a dolog.

Fáradtság és némi elutasítás érződött a hangjában.

- El kell árulnia a nevét.

Úgy tűnt, mintha ezt Briggen inkább megtartotta volna magának. Mocorgott a széken, és a meleg ellenére újra begombolta a köpenyét. – Tommy. Tommy Rein.

– Fiatal?

– Huszonéves. De nem érdekelte senki és semmi a faluból.

– Tudja, hol van most?

– Nem.

– Korábban azt mondta, hogy Halldis mindig a kenyértartóba rejtette a pénztárcáját.

– Pontosan. De abban sosem volt túl sok pénz. Igen, láttam én magam is néha, ahogy kinyitotta, és pénzt vett ki belőle, ha fizetnie kellett. Általában néhány százas volt benne.

Skarre feljegyezte. – És Errki Johrma... tudja, hogy ő kicsoda?

– Természetesen. Gyakran betért a boltba.

– Mit vásárolt?

– Semmit. Egyszerűen elvette, ami kellett neki, és kiment. Ha utánakiabáltam, megfordult az ajtóban, mintha meglepődött volna, hogy rajtakaptam, és fölemelte, amit elvitt. Mintha meg akarta volna mutatni, hogy csak egy csokoládé az. És mivel olyan, amilyen, sosem mentem utána. Nem az a fajta fickó, akivel az ember szívesen vitába keveredne. És persze sosem volt túl nagy érték, amit elvitt, csak apróságok. De néha nagyon feldühödtem. Tesz a szabályokra és a törvényekre.

– Értem – felelte Skarre. – Mit gondol, magán kívül ki tudhatta még, hogy Halldis a kenyértartóba rejtette a pénztárcáját?

– Senki, azt hiszem.

– De Tommy Rein megláthatta, nem igaz?

– Hát, ezt nem tudom biztosan.

– Mi van a házalókkal, árusokkal és hittérítőkkal? Ők betérnek a faluba, nem? Hozzá is benéztek néha? Említett ilyesmit?

- Sosem mennek fel Halldishoz. Nincs hozzá kedvük. Túl messze van, és nagyon rossz az út. Nem, ezt elfelejtheti. Koncentráljanak Errkire. Végül is őt látták arrafelé.

- Tehát hallott róla?

- Mindenki hallott róla.

- A pénztárca - folytatta Skarre - piros volt?

- Élénkpiros, rézcsattal. Thorvald képe is benne volt. Régi kép, még mielőtt kihullott volna a haja. Tudja - folytatta Briggen -, megkönnyebbültem, mikor Errkit végre kórházba vitték. És most remélem, megtalálják, és bízom benne, hogy ő a bűnös.

- Miért?

Briggen karba fonta a kezét. Egyelőre még átérte a hasát. - Akkor végre egyszer s mindenkorra elvinnék innen. Az az ember veszélyes. És ha végre valamiért elítélik, úgy értem, rendesen, bizonyítékok alapján, talán nem tud majd megszökni. Akkor egy ideig nyugtunk lesz. Ki más lehetett volna?

- Halldisnak sosem voltak látogatói?

- Szinte soha.

- És ki a kivétel?

- A húgának, Helgának van egy unokája. Oslóban lakik. Tudom, hogy meg szokta látogatni, de nem túl gyakran.

- Tudja a nevét?

- A családneve mindenképp Mai. Kristian vagy Kristoffer. *Kristoffer*, gondolta Skarre. *Ő írta a levelet.*

- Úgy emlékszem, mintha valamilyen étterem konyháján dolgozna kisegítőként. És nem akarok durvának tűnni, de biztosan nem egy háromcsillagosban.

- Miért nem?

- Láttam egyszer. Nem úgy nézett ki.

Skarre azon kezdett gondolkodni, hogy festhet egy háromcsillagos étterem kisegítője, és mennyiben különbözhet a többi éttermi kisegítőtől.

- Tehát Mai és Tommy Rein. Jártak itt újságírók?

- Az újságoktól meg a helyi rádiótól is. És telefonáltak is.

- És beszélt velük?

- Senki nem mondta, hogy ne tegyem.

Sajnos nem, gondolta Skarre szomorúan. - Jöjjön be a kapitányságra! A legjobb az lenne, ha még a nap folyamán be tudna jönni.

- Menjek be? Miért?

- Be kell azonosítanunk a Halldis házában talált ujjlenyomatokat.

Briggen úgy nézett ki, mint aki alig kap levegőt. - Ujjlenyomatot vesznek tőlem?

- Arra gondoltunk - mosolygott Skarre.

- És miért lenne az ujjlenyomatom a házában?

- Mert nyolc éven keresztül hetente egyszer feljárt oda - felelte Skarre nyugodtan.

- Én csak felvittem neki pár dolgot! - A boltos arcára pánik ült ki.

- Ezzel tisztában vagyunk.

- Akkor minek kellene az ujjlenyomatok?

- Hogy izolálni tudjuk őket.

- *Hogy micsoda?*

Skarre megpróbálta megőrizni a nyugalmát. - A rengeteg ujjlenyomat közül mindegyiknek meg kell találnunk a tulajdonosát. Néhány Halldisé, néhány ezé a Kristofferé, néhány pedig a magáé. Néhány pedig a gyilkosé lehet. Azért kell a magáé, hogy kizárjunk pár, eddig gazdátlan ujjlenyomatot. Ami a végén gazdátlan marad, az nagy eséllyel a gyilkosé.

Briggen visszanyerte eredeti színét. - Remélem, ezt titokban tartják. Még azt fogják gondolni az emberek, hogy valami közöm van a dologhoz.

- Csak azok, akiknek fogalmuk sincs a rendőri munkáról - vigasztalta Skarre.

Megköszönte a boltosnak, és kiment az irodából. A pénztárolslány épp azt tervezgette, hogy kiszedi a szemöldökét, mikor a rendőr hirtelen felbukkant mellette. Az, hogy a szeme szép volt, egy dolog. De ez a száj! A száj volt ugyanis az első, amit megnézett a férfiakon - s a fiatal nyomozó szája egészen elbűvölte. Skarre szája kivételesen érzi

volt, tökéletes formájú, szimmetrikus, széles, telt ajkakkal, de nem túl íves, mert akkor túl nőies lett volna. Ráadásul a fogsora is hibátlanul csillogott. Felsőajka enyhe íve megismétlődött szép formájú szemöldökén.

- Jacob Skarre - mosolyodott el.

Biztosan egyenesen a Bibliából lépett ki, gondolta a lány.

- Csak pár gyors kérdést szeretnék fölteni: Volt valaha fent Halldis házánál?

- Egyszer, Odd-dal.

Skarre bólintott. Egy tincse sem rezdült.

- Egy szombat délután, mert a kocsim lerobbant, és Odd felajánlotta, hogy hazavisz, ha nem bánom, hogy előtte fölmegyünk Halldishoz. Elfogyott a kávéja. Elég régen történt.

- Levette a szemüvegét, és az ölébe tette.

- Tud esetleg másokról, akik fölmentek oda?

Elgondolkodott. - Volt egy pasas, aki egy rövid ideig a boltban dolgozott. Telefonáltak a pártfogói szolgálattól, hogy nincs-e itt hely a számára.

- Milyen pártfogói szolgálattól? - kérdezte Skarre meglepetten.

- A visszailleszkedést segítő pártfogói szolgálattól - magyarázta a lány. - Felvették a kapcsolatot Oddemann-nal, hogy nem tud-e valami munkát adni neki. A volt elítélteknek segítenek, hogy munkát...

- Tudom - vágott közbe Skarre. - Tommy Rein volt az?

- Igen, így hívták.

- Előfordult, hogy ő is fölment Halldishoz?

- Egyszer vagy kétszer. Egy idő után eltűnt, azt mondta, unalmas itt. Még egy rendes kocsmá sincs. Nem tudom, most hol lehet, azóta nem láttam.

- Kedvelte?

Visszagondolt, és megpróbált emlékezni a férfi arcára, de csak a karján lévő kékesfekete tetoválások jutottak eszébe. És a nyugtalanság, ami elfogta, ha a közelében volt, bár sohasem vetett egyetlen pillantást sem rá, legalábbis nem azt a fajtát, amelyben amúgy is oly ritkán volt része.

Most, hogy így visszagondolt rá, rájött, hogy tulajdonképpen bántotta a dolog. Még egy ilyen fickó sem méltatta figyelemre.

- Hogy kedveltem-e? Egyáltalán nem - felelte bosszúszomjasan.

- Briggen nem említette, hogy korábban büntetve volt - mondta óvatosan Skarre, egyúttal bizalmas pillantást vetett a lányra, aminek az nem tudott ellenállni.

- Persze hogy nem. Az unokaöccse, és nyilván szégyelli a dolgot. A srác Oddemann húgának a fia.

- Aha, tehát ezért! - Abbahagyta a jegyzetelést, hogy a lány ne érezze árulkodásnak a beszélgetést. - Tudja, miért csukták le?

- Egyszerű lopásért.

- Briggennek van felesége?

- Özvegyember.

- Értem.

- Tizenegy éve él egyedül.

- Értem. Tizenegy éve. - Skarre türelmesen mosolygott.

- A felesége öngyilkos lett - suttogta a lány ugyanolyan hangon, ahogy az emberek a hűtlenségről szoktak sutyorogni.

Skarre sokatmondón bólintott. Olyan tekintettel nézett a lányra, ami azt tükrözte, milyen jelentős dolognak tekinti a kapott információkat. - Mióta dolgozik itt? - kérdezte barátságosan.

- Nyolc éve. Azelőtt kerültem ide, hogy Halldis férje meghalt.

Megpróbált erőlködni, hogy minél világosabb válaszokat adjon, a lényegtelen dolgokat kihagyva, mert a nyomozó nyilván elfoglalt ember, és ki nem állhatja a túl bőbeszédű tanúkat. De amíg beszélt, a rendőrnek ott kellett maradnia, és vevő amúgy sem tűnt fel.

- Ismeri Errki Johrmát?

- Nem ismerem, de tudom, kicsoda.

- Fél tőle?

- Valójában nem. De ha találkoznék vele a sötétben, biztosan megijednék. Persze akkor bárkitől megijednék.

Téged leszámítva, gondolta. Olyan vagy, mint egy angyal.

- És - mondta végül -, hogy megy a bolt? Tizenhárom hetvenöt egy vekniért elég soknak tűnik, nem? - Skarre a kenyerspulton látható hirdetés felé bólintott.

A lány fáradtan felsóhajtott. - Félek, hogy Odd teljesen elárazza a dolgokat. Kevesen laknak erre, és az itteniek nem is keresnek túl sokat. És most épül egy új bevásárlóközpont innen úgy félórányra. Ezzel valószínűleg befellegzett az üzletnek. - Hirtelen aggodalom suhant át az arcán.

- Bevásárlóközpont? - Skarre bátorítóan mosolygott. - Ott biztosan kap majd állást, ha Briggen bezár.

A gondolat mámorító volt, mert ugyanerről álmodozott ő is, de sosem mertte elmondani senkinek.

- Figyeljen - kezdte Skarre halkán, és közelebb hajolt a lányhoz. - Csak hogy leellenőrizzem. Briggen tegnap végig a boltban tartózkodott?

- Tegnap nem. Csak én voltam itt, ő a vállalkozói szövetséghez ment továbbképzésre.

- És maga egyedül vezeti a boltot, ha a főnök nincs itt?

- Kénytelen vagyok.

Skarre kiegyenesedett. - Ha lát vagy hall valamit, vagy eszébe jut valami, ami fontos lehet, hívjon nyugodtan. Például, ha Errki újra felbukkanna, hogy csokoládét lopjon.

Kacsintott, és elővett a zsebéből egy névjegykártyát. A lány remegő ujjal nyúlt érte. Ez nem fog megtörténni. Az égvilágon semmilyen ok nem merül majd fel, hogy felhív-hassa ezt a férfit. Ahogy a nyomozó kilépett a boltból, véget ért az álmodozás is. Újra fölöttette a szemüvegét, már nem nézegette magát az üvegben. Briggen kiabált, hogy segítsen a halakat elrakni. Bizalmatlanul méregette a lányt.

*

Morgan vágyakozva pillantott ki a betört ablakon. Oda-lent volt a víz, csillogó és hideg. A teste elernyedte a melegtől és a fáradtságtól, s rettenetesen vágyott egy kis lehülésre.

- Egy jéghideg fürdő - mormolta. - Az jó lenne, mi, Errki?

Errki nem válaszolt. A gondolattól is megremegett. A whiskytól lelassult, s félálomba merült. És sohasem fürdött. Még fürdőkádban sem. A teste különösen viselkedett a vízben, s ezt nem szerette.

- Fürdeni fogok, te pedig velem jössz - jelentette ki Morgan.

Határozottan Errkire pillantott. Ez nyugtalanító volt. Errki érezte, hogy megfeszül a teste. Ki nem állhatta a gondolatot, bármi megtörténhet a sötét víz mélyén.

- Te fürödhetsz - mondta halkán. - Addig én fogom a pisztolyt.

- Ne légy ilyen nevetséges! Mindketten fürdeni fogunk, és te méysz előre.

- Én sohasem fürdöm.

- Akkor fürdesz, amikor én azt mondom.

- Nem érted?! Én sosem fürdöm! - Errki arra kényszerült, hogy olyat tegyen, amit nem szeretett: fel kellett emelnie a hangját.

- De az ég szerelmére, szükséged lenne rá! Gyere velem, nem viccelek!

Errki továbbra sem mozdult. Az égvilágon semmi sem kényszerítheti bele a vízbe. Még egy pisztoly sem. Inkább meghal. Még mindig nem volt felkészülve rá, és szívesen hagyta volna el elegánsan a földet... de ha nem megy, hát nem megy.

- Fölkelünk és megyünk!

Morgan eldöntötte a dolgot. Egész teste kifejezte mondandóját: odalépett a kanapéhoz, megragadta Errki pólóját, és maga felé húzta. Errki majdnem elvesztette az egyensúlyát.

- Kelj fel, mozogj! Pár perc az egész. Kitisztítja az ember gondolatait. A tiedet persze nem.

Maga előtt lökdöste Errkit a pisztollyal, ki a tisztásra.

- Balra indulj, akkor azon a kis szigeten fogunk kilyukadni.

Errki a kopár hegyoldalra nézett, és felhúzta a vállát. Soha, soha nem megy be a fekete vízbe! A Pincéből egy hang sem hallatszott. Most senki sem fog segíteni neki. Úgy tűnt, mintha odalent ülnének, és feszülten várnák, mit fog csinálni. A teste viszketni kezdett, ami nyugtalanította. Nem tudott úszni. Nem vetkőzhet le, és mutathatja meg meztelen testét, így nem alázhatják meg. Habozva ment le a száraz hegyoldalon a hanga és a fű között. Volt itt régen egy ösvény, de szinte teljesen benőtték a növények. A tavat bámulta, és arra gondolt, egészen a legmélyéig le fog merülni. Morgan lelkendezve követte. - Fogadok, hogy hideg. Nagyon jól fog esni.

Meglökte Errkit a hegyoldalban. - Vedd le a cuccaidat! Vagy fürödj ruhában, engem nem érdekel, de gyere velem.

Errki mereven állt, akár egy szobor, és a vizet bámulta. Itt a partnál már nem vörösnek tűnt, hanem feketének és mélynek. Nem látta az alját. Csak hosszú, puha növényeket, amelyek a lába köré fognak tekeredni, mint valami undorító ujjak. Talán halak is élnek itt, vagy ami még rosszabb, angolnák.

- Beleugrasz vagy belelökjelek? - Morgan türelmetlen volt. A fürdés szinte a mániájává vált.

- Nem tudok úszni - mormolta Errki. Továbbra is hátat fordított neki. A szája széle vészterhesen rángatózott.

- Az nem számít. Maradhatsz a part közelében. Gyere már, izzadok, mint egy ló. - Errki csak állt. - Mi lesz? Felhúszom a kakast!

Errki éles kattanást hallott a dobok dübörgésén keresztül. Morgannak támadt egy ötlete, és most minden áron meg akarja valósítani. Kerül, amibe kerül. Errki pár lépéssel közelebb ment a vízhez, és érezte hogyan zúg a feje. A víz számára ugyanolyan elképzelhetetlen elem volt, akár a tűz. Máskor sápadt arca most izzott. Óvatosan megfordult.

Már nem látta a pisztolyt, talán Morgan elrejtette a növények között. Lassan közeledett, fenyegető arc kifejezéssel és felemelt kézzel.

- Látni akarom, hogy nézel ki, ha félsz - mondta gonoszul.

Errki nagyot ugrott oldalra, majd előrehajolva megállt, támadásra készen. Morgan habozott, és bizalmatlanul méregette, de azért egyre közeledett. Errki hirtelen rávetette magát, akár egy ragadozó, s fogai a másik orrába mélyedtek. Állkapcsai összecsattantak, mint valami olló, és érezte, ahogy hegyes fogai áthatolnak a bőrön és a porcon, egyenesen a csontig. Morgan megingott, alig tudta megőrizni az egyensúlyát, miközben vadul csapkodott a karjával. Errki azonban szinte önkívületi állapotban volt, továbbra is csak harapott, s beletelt egy kis időbe, míg végre magához tért. Akkor aztán kinyitotta a száját.

Morgan egy hangot sem hallatott. Először nem. Döbben nézte Errkit, és eltelt pár másodperc, mire felfogta, mi történt. Az orra hegye majdnem leesett, olyan volt, mint egy nem teljesen levágott kenyérvég. Aztán megindult a vér, apró lökésekben spriccelt belőle. Morgan ekkor már üvöltött. Felemelte mindkét kezét, megfogta az orrát, érezte, hogy ömlik a vére, érezte az ízét a szájában, aztán fura érzéketlenség következett.

- Te jó ég! - kiabálta, és térdre esett. - Errki! Segíts, vérezem!

Tényleg szárnalmas látványt nyújtott, ahogy ott térdelt a hanga között, a kezével az orrát fogva. Ömlött belőle a vér. Errki csak állt és bámulta. Előre-hátra dülöngélt, egyszerre megrémülve a rengeteg vértől és megnyugodva, hogy harapható. Mostantól minden más lesz. Hallotta a lármát a Pincéből, ahol lelkesedtek a teljesítményéért, és hősként ünnepelték, a tapsnak nem akart vége szakadni.

- Nem kellett volna annyit nyaggatnod. Nem bírom, ha nyaggatnak!

Már megint kiabálsz. Micsoda undorító dolog!

- Be fog gyulladni a seb! - Morgan siránkozott és szipogott. - Felfogtad, mit csináltál? Te teljesen örült vagy, vissza kell keveredned az intézetbe. A fenébe is, ebbe bele is halhatok!

- Próbáltalak figyelmeztetni - mondta Errki halkán -, de nem hallgattál rám.

- Az ég szerelmére, mit csináljak?

- Tehetsz rá mohát - javasolta Errki.

Különös látvány volt Morgan a ronda nadrágjában, leeső orral. - A világban sokfelé háború dúl - fűzte hozzá Errki.

- A fenébe is, semmi sincs nálam, amivel kitisztíthatnám a sebet! Tudod, milyen veszélyes az emberi harapás? Sosem fog begyógyulni! Átkozott örült!

- Megváltozol, ha félsz.

- Pofa be!

- Te is kaptál tetanuszoltást, mint mások, nem?

Morgan nem válaszolt. Errki úgy gondolta, éppen ideje volt. Túl sokat beszélt. Tele volt vele a hócipője.

- Az évekkel ezelőtt volt - nyöszörögte. - Nem biztos, hogy még mindig hat. Néhány óra alatt kialakulhat a vérmérgezés. Fogalmad sincs róla, mit csináltál! Idióta!

- Tisztítsd le whiskyvel - felelte Errki szelíden. - Kötésnek kölcsönadom az alsómat.

- Fogd be, hallod?! A francba, nem bírom tovább!

Hirtelen elkezdett a hangában matatni a pisztoly után, miközben a másik kezével még mindig az orrát fogta. Errki észrevette a sok zöld között megcsillanó fegyvert. Mindketten előreugrottak, de Errki gyorsabb volt. Fölemelte, és méregette. Morgan abban a pillanatban remegni kezdett. Nyögései félelelmről tanúskodtak, és négykézláb, lihegve megpróbált messzebb mászni a hanga között. Errki több fekete fogtömést vett észre Morgan kitátott szájában. Egy rettegő ember nem túl szép látvány, gondolta. A levegőbe emelte a pisztolyt, és minden erejét összeszedve beledobta a tóba. Egy szerény loccsanás hallatszott.

- Te átkozott szemétláda! - Morgan ismét összeesett, megkönnyebbülés és elkeseredettség keveredett benne. - Azonnal le kellett volna lőnom téged, azonnal meg kellett volna tennem. - Remegett a szája. - Hátról kellett volna lelőnom téged. Akár egy óra múlva rosszul lehetek. Orvoshoz kellene jutnom! Mégis mi a fenét gondolsz, ki vagy te?
- Errki Peter Johrma vagyok. Csak látogatóba jöttem.

Morgan még mindig szipogott. Lelki szemei előtt már látta is a rothadást, az elfertőződött húst és a mérgezett vért, ami villámgyorsan terjed az ereiben, és egy dobbanással egyenesen a szívébe jut. Közel járt az ájuláshoz.

- Oda kell tenned a szalmát, ahová eshetsz - jegyezte meg Errki bölcselkedve, majd elindult fölfelé az ösvényen. Üvöltést hallott maga mögött.

- Ne menj!

- Az a légy, amelyik nem repül el a hullától, vele megy a sírba - folytatta Errki. Mégis megállt. Még sosem halott senkit így kiáltani. Tőle nem szoktak segítséget kérni! Morgan és leharapott orrának látványa megrendítette. Már nem volt szánalmas, legalábbis nem visszataszító módon.

- Mondj valamit! Segíts nekem! Többet nem mehetek emberek közé - pityergett Morgan.

- Nem, nem mehetsz. Kiraboltál egy bankot, és a rendőrségnek kiváló személyleírása van rólad.

- Velem jössz a házhoz?

- Veled megyek a házhoz.

- Siess, vérzek.

- Minek ez a sietség? Semmi sem sürget. - Ezt mondta Errki, és elindult. Aztán megfordult. Morgan sietett utána. Köpködött és köhögött, hogy megszabaduljon a vér ízétől.

- Olyan az íz, mint a zsírnak - állapította meg Errki elgondolkodva. - Az undorítóan édes zsírnak. Mint az angol kolbásznak.

- Átkozott kannibál - szipogta Morgan.

*

Lefeküdt a kanapéra. Sápadt volt, de összeszedte magát. Errki odavitte a whiskys üveget. A hüvelykujjával részben lefedte az üveg száját, és apró cseppeket öntött a Long John Silverből Morgan leharapott orrára. Morgan visitott, mint egy kismalac. Errki azt hitte, megreped a koponyája.

- Elég, elég! Még inni is akarok belőle - nyöszörögte. Errki odanyújtotta neki az üveget.

- Figyelj, hogy ne érij hozzá az ujjaddal a sebhez. Gondolom, mindent megfogtál velem. Még a legfurább dolgokat is.

Olyan könnyű volt beszélni. A szavak csak úgy folytak a szájából, és repkedtek, akár a pitypang pihéje.

- Rosszul vagyok - sóhajtotta Morgan, és sokáig ivott. Végül hátradólt a kanapén, s lehunyta a szemét.

- Nem lenne jobb levenni a hegyét? - javasolta Errki. - Úgyis szinte leesik.

- Ki van zárva! Talán az orvosok vissza tudják varrni.

Errki megállt, és végigmérte. Újra együtt voltak ebben a szobában. Nem volt hová mennie. Csend honolt, és mindössze Morgan szabálytalan lélegzését hallotta. Olyan volt, mintha valami leereszkedett volna rájuk fentről. Egy eddig ismeretlen vékony fátyol. A szoba is sötétebb lett, ezért barátságosabbnak tűnt. És már nem Morgan volt a főnök. Furcsa módon úgy nézett ki, mintha megkönnyebbült volna, hogy nem kell ezt játszania. Így a legjobb, hogy egyenrangúak. Most talán kicsit pihenhetnek, esetleg alhatnak. Eseménydús nap állt mögöttük. Errki érezte, hogy pihennie kell, rendezni a gondolatait.

- Kapcsold be a rádiót!

Morgan hangja enyhén remegett, úgy mint általában a betegeké, mikor segítségre szorulnak. Kár azért az orrért, gondolta Errki, előtte is olyan pici volt, most meg szinte semmi sem maradt belőle.

- Nemsokára híreket mondanak. Kapcsold be a rádiót!

Errki egymás után minden gombot megnyomott, mire végre hangok jöttek ki a készülékből. Vacakolt egy darabig a hangerőszabályzóval, mire sikerült beállítania. Azután leült a padlóra, és Morgant bámulta. Olyan volt, mint egy kisbaba a cumijával, ahogy ott feküdt az itallal. A zene után jött a bemozdó, és elkezdte felolvasni a híreket. Ezúttal egy férfi volt.

- A hetvenhat éves Halldis Horn meggyilkolásával kapcsolatban a rendőrség keresi a huszonnégy éves Errki Peter Johrmát, aki tegnapra virradó éjjel szökött meg a Varden Elmegyógyintézetből. A keresett személyt egy gyerek látta a közelben, és állítólag ismerte az elhunytat is. A rendőrség hangsúlyozza, hogy Johrmát elsősorban tanúként keresik az ügyben, és kérnek mindenkit, aki esetleg látta, jelentkezzen. A keresett személy nagyjából százhetven centiméter magas, hosszú, fekete hajú, és fekete ruhát visel. A járása jellegzetesen imbolygó, az övének nagy rézsas látható. A bejelentéseket a legközelebbi rendőrőrsön várják.

A szobában néma csend lett. Morgan lassan felkelt a kanapéról, az orra elkezdett erősen megdagadni, és a pólóját átitatta a vér.

- Te a háza közelében jártál? - Szemében rettegés tükröződött. - Láttál valamit?

Errki ide-oda forgatta a kezét. Újra a tóra pillantott. Örült, hogy megúsza a fürdést. Úgyis meg kell halnia, de nem akart megfulladni. Biztosan van más út is az örökkévalóságba, mint a hideg víz.

- Te ölted meg az öregasszonyt? Te tetted, Errki?

Errki pár lépéssel közelebb ment.

- Menj innen! Ne gyere közelebb! - Morgan felhúzta a térdét, és hátradőlt. - Ha elkapnak, azt fogod mondani, hogy nem emlékszel semmire, mi? Vagy azt, hogy a hangok parancsolták neked, és ezzel megúszod a börtönt. Ül le, nem hallod!? Azt akarom, hogy leülj!

Hangja egészen magas lett. Megpróbálta összeszedni a gondolatait. A bolond nemcsak egyszerűen bolond volt, hanem egy dühöngő őrült, aki megölt egy öreg, tehetetlen asszonyt, és most itt van a szobában! A rémülettől felállt a szőr a hátán. Amikor végül megszólalt, úgy beszélt, mintha Errki hisztériázna, és meg kellene nyugtatnia.

- Jól van, idehallgass! Ül le, és engedd el magad! Csak nyugalom. Én vigyázok rád, te vigyázol rám. Eloszthatjuk a pénzt, van elég kettőnknek. Át kell jutnunk a határon Svédországba.

Öntötte magába az alkoholt, miközben Errkire szegezve tágra nyílt szemét. Morgan azt képzelte, hogy a másik bármelyik pillanatban megölheti, pusztán a fogával.

Errki nem felelt semmit. Morgan elkeseredetten próbálta megemészteni a hírt, és az orra rettenetesen elkezdett fájni. Azt képzelte, hogy a gyulladás már el is kezdődött. Errki visszaült a padlóra, annak a falnak dőlt, amelynek ablaka a tisztásra nézett. Megnyugtató érzés volt, hogy távolabb ült le. Bár tulajdonképpen egész békésnek tűnt, ráadásul régóta együtt voltak, és ha meg akarta volna ölni, már rég megtette volna. Például amikor ott állt a pisztollyal a tónál. Semmi jele nem volt annak, hogy sötétedni kezdene, de a fény jellege megváltozott, valahogy súlyosabb lett. Tulajdonképpen mi történt? Egy olyan tettről volt szó, ami félresiklott, és teljesen kicsúszott az ellenőrzése alól, vagy egy megállíthatatlan folyamatról, amely így teljeseedett ki?

Morgan a padlóra helyezte az üveget. Egyedül volt egy elmebeteg gyilkossal, meg kellett hát őriznie a józanságát. Azonban már nem volt teljesen tiszta a feje, kicsit ködösen látta a dolgokat. Komolyan elkezdett azon gondolkodni, mi a fenének hozta magával ezt az átkozott túszt. Nélküle is boldogult volna.

- Tehát meglátott egy fiú - mondta lassan, és Errkire pilantott. Úgy nézett ki, mintha aludna.

- Egy dagadt gyerek - mormolta. - Olyan volt, mint egy léggömb, akkora mellekkel, mint az anyámé. - Megfordult, és kifürkészhetetlen pillantást vetett Morganra. - A nő agya kifolyt a lépcsőre.

- Pofa be, nem akarom hallani!

A pánik nyers dörgésként festette alá a hangját.

- Te félsz - állapította meg Errki.

- Nem akarlak hallgatni! Csak elmebeteg hülyeségeket mondasz. Beszéljess inkább a hangjaiddal, azok jobban megértenek.

Hosszú csend következett. Csak halk légyzümmögést hallottak az ablakpárkány felől. Morgan azon tűnődött, hogy elszökhetne a nővérehez Oslóba, és elrejtőzhetne nála. Telebeszelné a fejét, de nem adná fel a rendőrségnek. Reménytelenül affektált tyúk, de ő akkor is a kisöccse. Kirabolt egy bankot, de a fenébe is, nem ölt meg soha senkit, főleg nem egy öregasszonyt.

- Nem! - kiáltotta Errki, és felpattant. Az ablaknak dőlt, és kinézett.

- Te meg miért kiabálsz? Csak nem parancsolgatnak neked odabent? Elég a marhaságból, belefáradtam. NINCS ODABENT SENKI!

Errki befogta a fülét.

- Te jó ég, de nehéz veled, ember!

Morgan újra az orrára figyelt. Erősebben kezdett lüktetni. Legszívesebben sírt volna. A fickó rettenetesen gonosz, és talán nem is emlékszik rá, hogy agyonütött egy embert.

- Te - mondta rekedten. - Talán az lesz a legjobb, ha visszamész az intézetbe. Vagy nem? - A hangja vékony volt, és halk. Errki az egyik megfeketedett ablakkeretnek támasztotta a fejét, és érezte, ahogy a kinti illatos forráság megtölti az orrát. A szobában feszült hangulat uralkodott. Ez emlékeztette valamire. Lent a Pincében valaki halkán mormogott.

- Ez egyszerűen nevetséges - mondta Morgan fáradtan. - Itt ülök amputált orral és egy zsák pénzzel, te meg ott állsz, és beszélgetsz magaddal, miközben egy gyilkosság van a

számládon. És mindkettőnket keresnek. Ez hihetetlen! – Behunyta a szemét, és halkan fölnevetett. – Nem érdekel az egész. Nem érdekel, mi fog történni. Úgyis mind meghalunk. Meghalni ugyanúgy lehet ebben a poros romban is.

Visszafeküdt a kanapéra. Úgy érezte, mintha lassan feloldódna, mintha valami szétáradna benne, amitől megkönnyebbült, és szinte szárnyalt. Hirtelen furán egykedvű lett. Talán a józansága kezdett szertefoszlni.

– Alszom egy kicsit.

Errki továbbra is az ablaknál állt. Megpróbált emlékezni a nő ruhájára, de rájött, hogy nem tudja, piros volt-e zöld mintával vagy zöld piros mintával. Nem bírta előhívni az emlékképei közül. De emlékezett a hajára és az öntelt pillantására, ahogy kikapálta a pitypangot a fű közül. Olyan egyszerű volt. Elrondította a tisztását, ezért ki kellett irtani. Aztán rettegő hangon ordított neki...

– Fogd be! – kiáltotta és remegett.

– Bocsáss meg – mondta Morgan fáradtan. – Csak szeretnék felvilágosítani, hogy nem érdekel, mi lesz.

– Azt csinálod, amit akarsz. Te nem parancsolhatsz nekem! – kiabálta Errki, és ökölbe szorított kezével kifelé fenyegetett.

– Hiszen épp ezt mondtam – mormolta Morgan. Az oldalára fordult, egyik kezével pajzsként védve az orrát. – Amikor felébredek, nagyon beteg leszek. Talán le kéne mened a faluba segítségért. Nekem már teljesen mindegy, nem érdekel az egész. Megígértem, hogy szerzek pénzt, és ezt betartottam.

– A nevem Errki Peter Johrma. Megyek és lefekszem.

– Tőlem azt csinálod, amit akarsz – motyogta Morgan. A hangja csak suttogásnak tűnt a csöndben. Errki bement a szobába. Lehajolt, és kotorászott a matracban, amíg meg nem találta a pisztolyt. Bedugta a nadrágjába. Felkészült.

Aztán összegömbölyödött, feje alá gyűrte a kabátját, és mély álomba merült.

*

- Kannicknak most valami jutalomra, mondjuk egy kupára van szüksége - jelentette ki Margunn határozottan.
- Amit tisztogathat, fényesíthet és megmutathat a mamájának. Képes megcsinálni, elég jó hozzá. Az íjászat az egyetlen dolog, amihez ért. - Kétszer is bólintott, hogy hangsúlyozza a kijelentését.

Az irodájában ültek. Sejer mosolygott, és azt érezte, hogy ő adna Kannicknak egy kupát.

- A fiú tudja kezelni a történeteket? - kérdezte, és érdeklődve nézte a nő arcát. Nem volt szép, inkább férfiasnak mondható, magas homlokkal, ráncos bőrrel és egy kis bajusszal. A hangja is mély volt. Egyértelműnek tűnt, hogy rendületlenül hisz az emberi lélek mélyén rejlő jóban, főleg a gondjaira bízott gyerekekkel kapcsolatban. Durva arcáról jóindulat sugárzott.

- Jól kezeli. Legalábbis úgy tűnik, hogy képes az íjászversenyre összpontosítani, és ezzel eltávolodik a történetektől. Továbbá arra is kell gondolnia, hogy az itteni fiúk sok mindenben keresztülmentek már. Elég nagy dolognak kell történnie, hogy kibillentse őket az egyensúlyukból.

- Értem - felelte Sejer. - Meséljen a fiúról!

Margunn hátrébb tolt a székét, és elmosolyodott. - Kannick rendes, régimódi gazfickó, anyja gyengeségének, könnyelműségének és ösztönös viselkedésének az eredménye. Éppúgy, mint Kannick, az anya is vágyott a figyelemre és arra, hogy ne érezze magát feleslegesnek. Régebben minden nyáron lengyelekkel népesült be a vidék, akik a földekre jöttek dolgozni. Az anya egy benzinkútnál volt alkalmazott, ahová a vendégmunkások hetente betértek, hogy megvegyék a legolcsóbb cigarettát meg esetleg egy-egy pornólapot. A lengyelek mások voltak, mint az általa

ismert férfiak. Ahogy elmondta, nagyságrendekkel udvariasabban viselkedtek a nőekkel, mint azt megszokta. Úgy kezelték, mint egy hölgyet. Ez természetesen mély benyomást tett egy olyan lányra, aki már elvesztette az ártatlanságát, és nem volt éppen tartózkodó. Kannick apja egy volt a sok vendégmunkás közül. Négy hónapja élt távol az otthonától, és hiányolt ezt-azt. Ezt nem nehéz megérteni. - Margunn megbocsátón mosolygott. - Kannick a raktárban fogant, miután a benzinkút este bezárt, chipses ládák és mosogatószivacsok között. És az anyjának eszébe sem jutott megbánni a tettét, egészen addig a pillanatig, amíg rá nem jött, hogy gyereke lesz. A fiú kisbabaként sokat sírt, és az anya rájött, hogy ha tele van a hasa, csöndben marad. Hogy ez mihez vezetett, azt nemsokára maga is meglátja. Ő maga közben mással sem foglalkozott, mint hogy találjon valakit, aki megadhatja neki a szerelmet... és még mindig ezt keresi. Kannick nem kellett neki. Nincs vele semmi baja, csak nem érti, hogy a fiúért ő a felelős. Úgy érzi, egyszerűen elkapta, mint egy betegséget.

- Miért került ide a fiú?

- Eredetileg túl impulzív volt ahhoz, hogy normál iskolába járjon, de ez a helyzet most megfordult, és éppen kezd bezárkózni. Sokat álmodozik, csak részben van jelen. Nem lelkesedik semmi iránt, miként kötődésre sem képes. Szeretné, ha figyelnének rá, de ki akarja sajátítani a figyelmet. Azt akarja, hogy kizárólag ő legyen a középpontban. Attól kivirul. Ha más is ott van, akkor inkább nem akar figyelmet. Hetente jön egy edző, hogy megtanítsa újazni; ebben a helyzetben tökéletesen érzi magát. Akkor minden Kannickról szól, hogy ő mit tud, és mit nem. De egy iskolában, ahol ő csak egy a sok diák közül, egyáltalán nem vesz részt az eseményekben.

- Mindent vagy semmit?

- Igen, valami olyasmi.

- Hol van a szobája?

- A másodikon, a folyosó legvégén. Az ajtóra az van írva, hogy Freia / Marabou.

Sejernél volt egy zacskó cukorka. Ugyan nem beteglátogatóba jött, de szegény gyerek rettenetes dolgon ment keresztül, és talán szüksége lehet egy kis kényeztetésre. Am amikor meglátta a dagadt fiút az ágyon, már bánta, hogy épp cukrot hozott.

- Szervusz Kannick! Konrad vagyok.

Sejer Kannick és Philip közös szobájának ajtajában állt. A kölyök az ágyon feküdt, és képregényt lapozgatott. Rágcsált valamit, ami ropogott a fogai között. Főlnézett, előbb Sejerre, aztán a kezében lévő zacskóra pillantott.

- A rendőrségtől jöttem.

A fiú letette a képregényt. - Mondtam a többieknek, hogy biztosan jönni fognak, de nem hittek nekem. Azt állították, nem vagyok fontos.

Sejer elmosolyodott. - Persze, hogy fontos vagy. Beszélgettem Margunn-nal az irodában. Leülhetek az ágy szélére?

A fiú felhúzta a lábát. Sejer magában arra gondolt, hogy ennyi fölösleges zsír cipelése megfelel annak, mintha egy barátját vinné a hátán. Feléje nyújtotta az édességet.

- Megígéred, hogy adsz a többieknek is?

- Persze.

Letette a zacskót az éjjeliszekrényre.

- Szóval te voltál az, aki jelentette a dolgot Gurvinnak?

A fiú félresöpörte a homlokába lógó hajtincset. Levágott szárú farmert és pólót viselt, a lábán pedig fekete moka-szint.

- Állandóan csak az időpontokról kérdezgetett. De nem volt nálam az órák, éppen órásnál van.

- Engem is éppen ez érdekel - felelte Sejer. - Az időpontok nagyon fontosak a rendőrségnél, gyakran mindent megmagyaráznak. Vagy leleplezik azokat, akik megpróbálnak hazudni.

Kannick rémülten nézett rá, mintha ez valami fenyegetés lett volna.

- Én semmiképpen sem tudok hazudni, mert egyáltalán nem tudok időpontot mondani. Csak annyi biztos, hogy az ébresztő hét órát mutatott, amikor elindultam innen. - Az éjjeliszekrényen álló órára mutatott.

- Elég korán kelő vagy. Nincs most nyári szünet?

- Olyan meleg volt, nem tudtam aludni. És Philip állandóan köhög, mert asztmás.

Sejer körbenézett a szobában. Észrevett a másik ágyon egy mélyedést, Philip korábban itt feküdhettek. Az ágy melletti éjjeliszekrényt beborították a gyógyszerek meg egy inhalátor. Az ablakon át három fiút látott, akik a rendőrautó körül álltak, és bámulták. Néha felpillantottak az ablakra.

- De biztosan megbecsülhetünk egy hozzávetőleges időpontot, ha segítünk egymásnak. Gondolatban próbáld végigvenni a napodat. Onnantól, hogy elindultál innen. Azt mondd, hét óra volt. Innen egyenesen fölmentél az erdőbe?

- Igen.

- És nálad volt az újad?

- Igen.

Lesütötte a szemét.

- Én ezért nem foglak megbüntetni. Az Margunn dolga. Gyorsan mentél?

- Nem nagyon.

- Megálltál útközben?

- Néha megálltam, és hallgatóztam. Varjak után, meg ilyesmi. Talán kétszer-háromszor.

- Elég gyakran jársz odafent, nem igaz?

Kannick lehúzta a pólóját, hogy eltakarja a hasát.

- Valamivel Halldis tanyája felett van egy mező. Ott több ösvény található, és választhatok közülük. Jól ismerem őket.

A hangja ingadozott, hol mélyebben, hol magasabban beszélt. Mindkét lábát lelógatta az ágyról, combját pedig nem zárta össze. A fiú képtelen volt zárt lábbal ülni.

- Szóval fölmentél oda, arra a magaslatra, és útközben kétszer megálltál?

- Igen.
- Meg tudnád mondani, nagyjából mennyi ideig tartott?
Ha összehasonlítod valami mással, amit szoktál csinálni?
- Nagyjából annyi, amennyi egy résznyi *X-akták*.
- *X-akták*? Azt megnézhetitek?
- Persze.
- Az háromnegyed órás, ugye?
- Mm.
- Tehát - Sejer keresztbe tette a lábát, és bátorítónan elmosolyodott -, fent vagy a magaslaton, és körülbelül háromnegyed nyolc van?
- Nagyjából lehet, hogy annyi volt, igen.
- A Twist cukorkás zacskóra pillantott. Gazdaságos csomagolás volt. Gyorsan elkezdett számolni. Tudta, hogy a nagyban ötvenkettő darab van, ami fejenként ötöt jelent, és kettőt Margunnak, ha tényleg ad a többieknek, ahogy a zsaru kérte.
- Tehát eldöntötted, hogy melyik ösvényen mész?
- Négy lehetőség van. Az egyik átvág a hegyen, a másik lemegy a kilátóhoz, a harmadik a romos házakhoz visz, és a negyedik le Halldis tanyájához.
- És te a legutóbbit választottad?
- Igen. Nem akartam lemaradni a reggeliről.
- És onnan, ahol voltál, messze van a tanya?
- Nem. De lőttem egy varjút menet közben. És elvesztettem két nyilat. Kerestem őket, de nem lettek meg. Az eltartott egy darabig. Nagyon drágák - magyarázta. - Karbonszálás nyilak. Darabja százhusz korona.
- Sejer bólintott, és az órájára nézett. - Kerested őket egy darabig, aztán feladtad. Majd elindultál a tanya felé. Ez tovább tartott, mint felérni a hegyre?
- Talán kicsit rövidebb ideig, azt hiszem.
- Mondjuk, hogy negyed kilencre értél a tanyához.
- Ez elég jó saccolás.
- Meséld el, mit láttál!
- Kannick ijedten pislogott. - Láttam Halldist.
- Mikor láttad meg?

- Mikor?
- Hol álltál, amikor megláttad a holttestet?
- A kútnál.
- Tehát megálltál a kútnál, és megláttad őt?
- Igen. - Hangja kicsit halkabb lett. Nem volt kedve emlékezni, de emlékeznie kellett.
- Meg tudnád mondani, mekkora lehet a távolság a kút és a lépcső között? Neked mint íjásznak van ehhez szemed.
- Talán harminc méter.
- Valószínűleg annyi. Odamentél hozzá?
- Nem.
- De biztos voltál benne, hogy meghalt?
- Nem volt nehéz kitalálni.
- Hát nem - ismerte be Sejer. - Álljunk meg ott, hogy a kútnál voltál, és megláttad Halldist. Megijedtél, igaz?
- Persze.
- Hogy láttad meg Errkit?
- Körbenéztem - mondta halkán. - Megijedtem, ezért körbenéztem. Mindenfelé.
- Én is ezt tettem volna. Messze volt?
- Kicsit följebb az erdőben.
- Biztos, hogy őt láttad?
- Igen. Először a hajáról ismertem fel. Középen szokta elválasztani. Hosszú fekete haja van, olyan, mint egy függöny. Rám nézett.
- Mit csinált, amikor észrevetted?
- Semmit. Úgy állt, akár egy szobor. Futni kezdtem.
- És az országúton futottál?
- Igen. Olyan gyorsan rohantam, ahogy csak a táskával a kezemben bírtam.
- Tehát az ijadat szétszedted, és betetted a táskába?
- Igen. Egész úton futottam, a faluig.
- Jól ismered Errkit?

- Nem ismerem, de állandóan az utak mellett lófrál. Egy ideje kórházban kezelték. Akár tél van, akár nyár, mindig ugyanazokat a ruhákat viseli, mindig feketében jár. Az egyetlen dolog, ami nem fekete, az övcsatja. Az nagy és fényes.

Sejer bólintott. - Errki ismer téged?

- Nyilván látott párszor.

- Ijedtnek tűnt?

- Mindig ijedtnék tűnik.

- És egyetlen szót sem szólt?

- Nem. Csak visszahúzódott a fák közé. Hallottam az ágak recsegését és az avar zörgését.

- Mit akartál Halldistól, miért mentél oda?

- Valami innivalót. Szomjas voltam. Másrok is adott már, ismer minket.

- Kedvelted?

- Elég szigorú volt.

- Szigorúbb, mint Margunn? - mosolyodott el Sejer.

- Margunn egyáltalán nem szigorú.

- De azt gondoltad, hogy ad majd neked valamit inni. Akkor mégis kedves volt, nem?

- Kedves és szigorú egyszerre. Mindig adott valamit, de mindig leszidott miatta.

- Hát nem különöseket a felnőttek? - kérdezte Sejer. - Minden fiú ismeri őt?

- Simont kivéve mindenki. Ő még új itt.

- És néha felmentetek hozzá, és beszélgettetek vele?

- Néha üdítőt és kenyeret kértünk tőle.

- Jártatok valaha a konyhájában? - Sejer kutatóan nézett rá.

- Óh, nem. Az előszobában kellett maradnunk. Mindig felmosott, és ezt mondta: Most mostam fel.

- Értem. Aztán a rendőrörsre rohantál, és bejelentetted?

- Igen. Gurvin azt hitte, hazudok.

- Tényleg?

- Tudja - mondta fáradtan -, meg kellett adnom az itteni címet.

- Értem - válaszolta Sejer. - Azt hallottam, hogy jó vagy íjászatban.

- Nagyon jó - felelte Kannick büszkén.

- Kitől kaptad az íjat? Biztosan drága lehetett.

- A gyermekjóléti iroda fizette, hogy hasznosan töltssem el a szabadidőmet. Kétezerbe került, de az egyáltalán nem sok. Ha majd... ha majd lesz pénzem, veszek egy Super Me-teort karbonreflexekkel. Égkék metálszínűt.

Sejer lenyűgözve pislogott. - Ki az edződ?

- Christian. Hetente kétszer jön. Nemsokára elindulok a norvég bajnokságon. Azt mondja, tehetséges vagyok.

- Tudod, hogy az íj veszélyes fegyver?

- Igen, tudom - felelte dacosan.

Tudta jól, mi következik. Lehajtotta a fejét, és behunyta a szemét, miközben a figyelmeztetést hallgatta. Azzal, hogy bezárkózott, kellemetlen légyzümmögéssé csökkentette az egészet.

- Amikor az erdőben lopakodsz, az emberek nem hallanak meg. Ha arra jár egy számacaszedő, hirtelen gyilkossá válhatsz. Gondoltál erre, Kannick?

- Sosem jár arra senki.

- Errkitől eltekintve?

Kannick elvörösödött. - Igen, Errkitől eltekintve. De ő nem számacát szed.

Mindketten elhallgattak. Sejer tompa hangokat hallott a parkoló felől.

A fiú felpillantott rá, és az ajkába harapott. - Hol van most Halldis? - kérdezte halkán.

- A központi kórház alagsorában.

- Igaz, hogy hűtőben fekszenek?

Sejer fájdalmasan mosolygott. - Inkább olyan, mint egy hosszú fiók. Ismerted a férjét? - kérdezte azután.

- Nem ismertem, de emlékszem rá. Mindig traktort vezetett. Halldisszal ellentétben sosem állt szóba velünk. Nem érdekelték a gyerekek, ráadásul ott volt a kuttyája. Mikor

Thorvald meghalt, megdöglött a kutya is. Nem akart enni.
- Kannick ezen láthatóan csodálkozott, értetlenül állt a do-
log előtt.

- Mit gondolsz, meddig leszel még az intézetben?

- Nem tudom. - A térdét bámulta. - Erről nem én döntök.

- Nem? - Sejer arca érdeklődést tükrözött.

- Úgyis azt csinálják, amit akarnak - magyarázta a fiú
szomorúan.

- De jól érzed itt magad? Megkérdeztem Margunnt, és
azt mondta, jól érzed magad.

- Nem mehetek máshová. Anyával nem lehetek, és kis-
korú vagyok.

Sejer hallotta a szomorúságot a hangjában. - Az élet nem
egyszerű, igaz? Szerinted mi az, ami különösen nehéz?

Kannick elgondolkodott, és megismételte a szavakat,
amiket már annyiszor hallott. - Mindig előbb cselekszem,
és csak azután gondolkodom.

- Ezt hívják ösztönös viselkedésnek - vigasztalta Sejer
-, és ez a gyerekkorral jár. Idővel valószínűleg elmúlik. A
legnagyobb része. Figyelj! Nem láttad esetleg, hogy Errki
viselt-e kesztyűt?

Kannick csodálkozva pislogott, és tágra nyílt a szeme. -
Kesztyűt? Ebben a melegben? Egyáltalán nem láttam a ke-
zét, talán zsebre dugta. Nem tudom - vallotta be őszintén.

- Azért kérdeztem - mondta Sejer -, mert fontos az ujjle-
nyomatok kérdését tisztázni. Többet is találtunk a házban.
És biztos vagy benne, hogy nem láttál vagy hallottál ott sen-
ki mást?

- Igen - bólintott Kannick határozottan. - Senki mást nem
láttam.

- Ha volt ott valaki más - folytatta Sejer -, Errki láthatta,
még akkor is, ha te nem.

- Azt hiszi, nem Errki tette? - kérdezte dühösen.

- Nem veszem magától értetődőnek.

- De azt tudja, hogy őriült.

- Talán nem éppen olyan, mint mi - mosolygott Sejer. - Mondjuk úgy, hogy kiskorú. De az a gyanúm, itt nagyon sokan remélik, hogy Errki a bűnös. Tudod, az emberek szeretik, ha igazuk van. Mit gondolsz - kérdezte lassan -, ha Errki odament Halldishoz a tisztásra, mit mondhatott neki? Hiszen Halldis ismerte, nem?

- Azt hiszem.

- Gondolod, hogy Halldis félt tőle?

- Tulajdonképpen nem sok dologtól félt. De Errki olyan volt, hogy egyszerűen bement valahová, és elvette, amit akart. A boltokban és az árusoknál. Talán egyenesen bement. Ő már csak ilyen.

- És Halldis feldühödhetett?

- Elég dühös tudott lenni, ha nem azt csináltuk, amit mondott. Errki sosem azt csinálja, amit mondanak neki.

- Ez igaz. Talán az lenne a legjobb, ha megtalálnánk, nem?

- Akkor kényszerzubbonyt adnak rá?

Sejer fölnevetett. - Reméljük, hogy azt megússza. De talán jobb lenne, ha nem mennének fel az erdőbe, amíg ez az ügy le nem zárul. Amíg ki nem derítjük, mi történt.

- Nekem mindegy - bólintott Kannick -, Margunn úgylis elvette az íjamat.

A fiúk egy kupacban álltak, és bámulták Sejert, mikor beült a kocsiba. Nem volt ideje beszélni velük, hogy egy kis friss levegőt vigyen zárt világukba. Dac és tisztelet keveréke ült az arcukon. Néhányuknak már többször akadt dolga a rendőrséggel. A kis Simon integetett a kocsi felé. A felügyelő ezekre a kölykökre gondolt, miközben a központi kórház felé hajtott. Kicsi, dühös emberekből álló csoport, akik nem találják a helyüket. Sara Struelt érdekelnék. Egy csapat lázadó.

*

- Elsi Johrma. - Sejer várakozásteljesen nézett a nőre.
- 1950. szeptember 4-én született. 1980. január 18-án halt meg egy baleset következtében, és ebbe a kórházba hozták. Nem tudom, hogy már halott volt-e mire behozták, vagy itt halt bele a sérüléseibe. De valahol biztosan van róla egy karton. Lenne olyan kedves, és megnézné, mit talál?

Az ápolónő szemében kíváncsiság tükröződött, ugyanakkor fáradtnak is látszott. Nyár volt, a legtöbben a szabadságukat töltötték, így kevés volt az ember, és elviselhetetlen a hőség. Sejer körbenézett a helyiségben. Szűk iroda volt, irattartókkal és halomban álló könyvekkel; az ápolónő és ő maga teljesen megtöltötték a helyiséget.

- Ez tizenhat éve történt - magyarázta az ápolónő, mintha Sejer nem számolhatta volna ki maga is. - Azóta áttértünk a számítógépes nyilvántartásra. Abban viszont valószínűleg nincs benne. Ez azt jelenti, hogy le kell mennem a pincébe, az irattárba, és ott kell megkeresnem.

- Az évszám nyolcvan, a J betűnél. Biztosan jól kiismeri magát odalent, én pedig megvárom - kérte Sejer.

Az ápolónő a húszas évei közepén járt, magas, erős testalkatú nő volt lófarkba kötött hajjal. A szemüvegét letolta az orrára, s a piros keret fölött pillantott fel a felügyelőre.

- Ha nem találom meg azonnal, jobb, ha később visszajön.

Eltűnt, Sejer pedig türelmesen várt, miközben körül nézett valami olvasnivaló után. Nem talált mást, csak a Rákellenes Liga folyóiratát, ami nem kötötte le. Inkább a gondolataiba merülve ült. Az ilyen helyeken örökösen felidéződtek az emlékei, amikor ő maga sétált fáradhatatlanul a hosszú folyosókon, miközben Elisét tesztelték, analizálták, gyógyszerezték, sugarazták, és közben egyre gyengült. Mindenekelőtt a szagok és a halk hangok emlékeztették erre. Gondolatban már messze járt, mikor a nő megjelent az ajtóban.

- Ez minden, amit találtam.

Egy rövid, mindössze egyoldalas zárójelentést nyújtott át neki.

- De - ellenkezett Sejer - mi van a boncolási jegyzőkönyvvel?

- Az nem volt ott.

- Később azért meg tudná keresni? Nagyon fontos lenne.

- Azt hiszem, vasárnapra elő tudom keresni, ha lesz egy kis időm. Egyelőre ennyit találtam.

- Köszönöm - válaszolta szerényen. - Ezt magammal vihetem?

A nő odanyújtott neki egy elismervényt, ő pedig aláírta a szaggatott vonalon.

- Van még két perce, amíg átolvassom? - kérdezte Sejer.

- Biztosan lesznek benne szakkifejezések, amelyeket nem értek.

A nő átfutotta a papírt, és hangosan felolvasta: Átvételre, január 8-a, 16:45. Holtan érkezett. Látható törések a karon és az állkapcsón. Jelentős vérveszteség.

- Tessék? - vágott közbe Sejer. - Jelentős vérveszteség? De hát egy lépcsőn esett le.

- Én nem voltam ott, akkor még csak a tizedik évemet töltöttem be - felelte a nő kurtán, bár láthatóan kíváncsian.

- Tényleg csak leesett a lépcsőn?

- Nekem ezt mondták. A fia - magyarázta - jelen volt a balesetnél. Nyolcéves lehetett akkoriban.

- Lehetséges - felelte a nő bizonytalanul -, de ebben nem tudok segíteni, amíg meg nem találtam a boncolási jegyzőkönyvet.

Az ápolónő még egyszer végigolvasta a szöveget. - Igen - szólalt meg végül. - Ez furcsa. Erősen vérzett, és ez már önmagában is okozhatta a halálát. Ám hogy végül mi volt a halál oka, azt nem tudom.

- Mennyire sérülhet meg valaki, ha lezuhan a lépcsőn?

- Elég komolyan - felelte a nő. - Főleg, ha idős.

- De nem volt idős.

Sejer a papírra mutatott. - Elsi Johrma, született 1950. Mindössze harmincéves volt a baleset idején.

- Nem tudja megkeresni a fiát, aki látta a balesetet?

- De - felelte elgondolkodva. - Épp őt keressük.

Felállt, és megköszönte a segítséget. Mikor kiment, megtorpant, és felpillantott a Törvényszéki Orvostani Intézet-re. Valahol ott feküdt Halldis. Elindult a bejárat felé anélkül, hogy tudná, mit akar tulajdonképpen. Még túl korai volt, hogy elkezdhessen kérdezősködni, feltehetőleg még eltelik egy-két hét, mire Halldis sorra kerül. Igazolta magát a portán, és azonnal beengedték az épületbe. Snorrasont az egyik boncteremben találta, ahogy gondolta. Az orvos háttal állt neki, és éppen gumikesztyűt húzott a kezére. Az asztalon egy nem túl nagy, fehér csomag feküdt. Nem nagyobb, mint egy kutya, gondolta Sejer. A gondolatra, hogy talán egy csecsemő az, összeráncolta a homlokát.

Az orvos megfordult, és fölvolta az egyik szemöldökét.

- Konrad?

- Ki fekszik ott? - kérdezte Sejer, és a csomag felé bólintott.

Snorrason ránézett. - Nem Halldis Horn az, de ezt gondolom, sejtettem. Én viszont nagyon kíváncsi vagyok, mit keresel itt ilyen lehetetlen időpontban.

Sejer elmosolyodott. - Természetesen tudom, hogy még nem jutott rá időd, de a közelben jártam, és eszembe jutott, hogy benézhetnék.

- Értem.

- Éppen csak vetnék rá egy pillantást. Semmi több. Gondolkodnék.

- Azt reméled, beszélni fog veled?

- Valami olyasmit.

Snorrason lehúzta a kesztyűt. - Nem túl beszédes.

- Nem. Csak egy gyors pillantást vetnék rá. Esetleg mondhatok én is pár dolgot, ha túl nyomasztó lenne a csönd.

- De leginkább azt szeretnéd, hogy ott álljak melletted, és hangosan gondolkozzam. Ebben reménykedsz, elég jól ismerlek.

- Csak egy gyors pillantás.

- Nem láttad a helyszínen? Nincsenek képeitek róla?

- De, de az tegnap volt.

Snorrason végül feladta. Sejer követte a lifthez, majd az alagsorba, a hűtőkamrába, ahol Halldis feküdt. Miután megtalálta a fiók számát a nyilvántartási könyvben, oda-ment a megfelelő fiókhoz, és teljesen kihúzta. - Tessék, uram.

Levette a testről a lepedőt. Nem volt szép látvány. Az ép szeme szürke volt, akár az acél. Ott, ahol a másiknak kellett volna lennie, mélyen belefúródott a kapa, majdnem levágta az orrát, a homlokát, a halántékát pedig belső vérzések színezték sötétlilára.

- Nyolc és fél centiméter széles. Tizennégy centiméter mély. Pontosan a kapa fejének hossza és szélessége - közölte Snorrason kurtán. - Egy jelentéktelen horzsolás az alsókarján, ahol a kapa csak súrolta. Látható bevérzések a jobb szem laza kötőszövetében, a koponyatörés után keletkeztek.

Sejer lehajolt a halott arcához. - Tudsz valamit a behatolás szögéről?

- Kétféleképpen történhetett. - Snorrason nem szerette ezeket a hirtelen beszámolókat, de legyűrte az ellenérzését, és kelletlenül folytatta: - Vagy a földön feküdt, amikor a kapa eltalálta, vagy állt, és fölemelte a fejét réműletében, amikor látta, hogy a kapa közeledik feléje. Ahogy látod, az éle pontosan a szemöldöke alatt hatolt be, s lefelé és hátrafelé haladt a koponyában.

- Hirtelen és gyorsan történt, ugye?

- Ezt nem tudom - ellenkezett Snorrason. - A testen nincsenek dulakodásra utaló jelek. A ruhái például sértetlenek, és ahogy biztosan emlékszel rá, még a cipő is a lábán volt, amikor megtalálták. Tehát valószínűleg igazad van. Persze ezen csodálkozom. Miután a saját szerszámával ölték meg, a gyilkos nem tervezhette a dolgot. Megragadta, ami hirtelen a keze ügyébe került, mert pánikba esett. Erős düh vagy félelem, vagy a kettő keveréke. Statisztikai szempontból ez ritka gyilkosság, ráadásul teljesen egyértelműen gyilkosság. Van egy csomó ujjlenyomatotok, nem?

- Igen - válaszolta Sejer. - A házból. És két használhatatlan lenyomat a kapáról. Szerencsénkre egyedül élt. Ez korlátozza, hány ember fordulhatott meg a házában. Az idő nekünk dolgozik - tette hozzá.

- Elégedett vagy?

- Igen, köszönöm.

Snorrason ráterítette a lepedőt a holttestre, és visszatolta a fiókot. - Majd jelentkezem.

Sejer visszament a kapitányságra. Érezte, hogy Sara Struel beszívárog a gondolatai közé, és kiűzi onnan az imént látott összeroncsolt arcot. A sima bőr, a világos arc. A sötét szem, a pupilla körüli világos karikával.

Ennyi éven át magányosan. De én magam akartam egyedül lenni, most miért akarok mást? Aztán ismét Elsi Johrma jutott az eszébe. Egyáltalán miért esett le a lépcsőn? Valamitől elesett. A saját házában zuhant le a lépcsőn, egy olyan lépcsőn, amit jól ismert, és amin számtalanszor végigment. Talán futott, vagy egy kicsit vizes lehetett az egyik lépcsőfok. Mindenesetre ennek is oka volt, pontosan úgy, ahogy a halálához vezető sérüléseknek is, bár Sejer meg volt róla győződve, hogy végződhetett volna agyrázkódással és kéztöréssel is az esés. Ha megöregszem, gondolta hirtelen, magamhoz veszem a kapitányságon lévő összes megoldatlan bűnügyet. Dolgozni fogok rajtuk, a saját módszereimmel, anélkül hogy sürgetne az idő, a sajtó vagy Holthemann. A munkámból hobbi lesz. Miközben nyugdíjat kapok, whiskyt iszom, és cigarettázom. Micsoda gyönyör!

*

Olyan volt, mint amikor a tenger kettévált a Bibliában. Az összes szorgalmasan dolgozó fehér ruhás ember kitért Skarre elől, amikor meglátták az ajtóban. Benézett a hatalmas, forró konyhába, oda, ahová a szakács mutatott. Ő az ott a végén, a mosogatógépnél. Ő Kristoffer Mai.

Skarre csak a hátát látta. Széles háta volt, rövid nyakkal és kócos, vörös hajjal. Ő volt az egyetlen a helyiségben, aki nem látta az idegent. Skarre lassan közeledett a férfi felé, aki azzal volt elfoglalva, hogy kiszedjen egy hatalmas tálcát a mosogatógépből, amin negyven gőzölgő borospohár állt. Nem vette észre a hatalmas csendet, mielőtt le nem tette a tálcát. Akkor megfordult, és a nyomozóra nézett.

- Kristoffer Mai? - kérdezte Skarre.

A férfi bólintott. Úgy tűnt, mintha lázasan kutatna a gondolataiban, hogy választ találjon a látogatásra. Azután észbe jutott: Halldis néni, hát persze. Főleszmélt, és gyorsan biccentett, miközben megtörölte a kezét, és becsukta a gépet. Homlokán verejték gyöngyözött.

- Tudunk valahol nyugodtan beszélni?

- A pihenőszobában - felelte a férfi, és elindult a kijárat felé. Lesütött szemmel ment, mert érezte, hogy mindenki őt figyel, és miután eddig keresztülnéztek rajta, nem tudta, hogyan kezelje a dolgot.

A pihenőszoba hosszú és keskeny volt. Beültek egy sarokba, háttal az ajtónak. Skarre a fiatalember arcát fixírozta, és hirtelen szomorúság vett erőt rajta. Hány emberrel fogok még találkozni az életben, gondolta, akikhez csak azért megyek el, hogy egy szörnyű halálesetről beszélgessek? Mennyire fogom szeretni ezt tíz év múlva? És hogyan fog az hatni a személyiségemre, hogy állandóan ártatlan embereket kell kérdezgetnem: Hol volt tegnap? Mikor jött haza? És milyen az anyagi helyzete?

Előhúzta a jegyzettömbjét a farzsebéből.

- Jó meleg van a munkahelyén - kezdte barátságosan. Mai vörös arcára pillantott.

- Én elég jól bírom. - A fickó elmosolyodott. - Hammerfestből jöttem. Ott mindig majd megfagyunk.

Sejer félrebillentette a fejét, és mosolygott. - Mikor értesült róla, hogy meghalt a nagynénje?

- Anya telefonált tegnap este kilenckor.

- És mennyit tudott meg?

Felemelte a fejét a ventilátor felé, és nagyot sóhajtott.

- Hogy valaki bement a házába, ellopta az összes pénzét, agyonütötte egy baltával, és elmenekült.

- Egy kapával – javította ki Skarre.

- Azt hiszem, ez nem számít – felelte Mai halkan.

- Úgy hírlík, sok pénze volt – folytatta Skarre. – Erről tud valamit?

- Volt vagy félmilliója, de azt a bankban tartotta – felelte Mai.

- Ezt elmondta magának?

- Persze. Büszke volt rá.

- Elmesélte ezt valakinek? – Kutakodva nézett a férfira.

- Kinek például?

- Barátoknak. Kollégáknak.

- Elég magányos vagyok – válaszolta egyszerűen.

- Valakit csak közel érez magához... akivel szokott beszélni.

- A főbérnökkel, mással nem. – Kicsit fészkelődött a széken, majd tekintetét hosszasan Skarréra függesztette.

- Azért jött, hogy ellenőrizzen? Így mondják, ugye?

Skarre félretette a jegyzetömbjét, és a férfira nézett. Egy pillanatig sem hitte, hogy a fiatalember gyilkos lenne, hogy agyonütötte a nagynénjét, és meglépett a pénzével. Természetesen az emberek így fogták fel a rendőrség megjelenését. Skarre azon tűnődött, milyen érzés lehet. Elég, ha az ember tudja magáról, hogy tiszta a lelkiismerete? Vagy kellemetlen azon rágódni, hogy valaki számol a lehetőséggel? Kristoffer Mainak zöld szeme volt. Bűnösnek látszott. Skarrénak eszébe jutott, hogy mindenki annak tűnt, akivel beszélt, akit kihallgatott, akit ellenőrzött. Talán az is elég, ha valaki nagy bajban elképzei a lehetőséget: Halldisnak sok pénze van. Én pedig itt dolgozom egy konyhán, aprópénzért. *Mi lenne, ha...*

- Néha meglátogatta?

- Ha az évi három alkalom néhának számít, akkor igen.

- Ha három alkalomról van szó, és nem többről, elhiszem.

- Skarre megpróbált mosolyogni, és ezzel elvenni a következő kérdés életét. – Régen járt ott utoljára?

Mai kinézett az ablakon, és megvonta a vállát. – Talán három hónapja. Hogy régen vagy sem, az nézőpont kérdése.

– Maga küldött neki levelet? Hat napja adták fel.

– Igen, én. Megígértem, hogy meglátogatom, de nem lett belőle semmi. – Nyugtalanul fészkelődött. – És itt ülök most, erre gondolva. Élete utolsó napjaiban ott ült, és várt valakire, aki nem jött.

– Miért nem látogatta meg?

– Az egyik kollégám megbetegedett, és túlóráznom kellett.

– Felhívta, és megmondta a nagynénjének, hogy nem megy?

– Nem, sajnos. Olyan vagyok, mint a legtöbben – mormolta. – Épp elég nekem a magam dolga. Ezt most mindenestre bebizonyítottam.

Skarre a bűntudatra gondolt, ami mindig elfogta az embereket, ha valaki meghalt. Ha nem is voltak tényleg hibásak, akkor is kitaláltak valamit.

– Jól érzi itt magát? – kérdezte. Úgy gondolta, nevetséges, hogy itt ül, és kihallgatja Halldis kevés rokonának egyikét, ráadásul éppen azt, aki néha meg is látogatta. Ugyanakkor nem értette a férfi elutasító magatartását. Mindekelőtt ennek az okát szerette volna tisztázni. Talán túl sokat dolgozom, gondolta. És ez az első jele annak, hogy szabadságra kéne mennem. – Mi van a főbérelőjével? – folytatta. – Egy szobát vesz ki nála?

– Tulajdonképp egy kicsi lakás, külön bejárattal és zuhanyzóval. Kétezer-ötszáz havonta. De nekem elég, és a főbérelő kedves. Néha süt valamit, és bekopogtat velem. Rettenően magányos, majdnem hetvenéves. Csak hogy tudja, ha meséltem volna neki a pénzről, akkor sem lenne képes följutni az erdőbe, és kirabolni valakit.

Skarre elmosolyodott. – Értem. Nem valószínű, hogy meg fogom látogatni. Mondjuk, hogy a kora miatt kizártuk a gyanúsítottak sorából.

Amint ezt kimondta, eszébe jutott, hogy majdnem hibázott. Lehet, hogy a férfi csak harminc- vagy negyvenéves. Lehet, hogy nagyon sok időt töltenek együtt. Ittak valamit, beszélgettek mindenféléről. A fiatalember magányos volt, nem tudott barátokat szerezni, de volt egy nagynénje valahol fent az erdőben. Egy dupla whisky mellett kiszaladt a száján. *Félmillió. Mi lenne, ha...*

- Ennek ellenére meg kell adnia a nevét - tette hozzá Skarre.

Mai kivette a pénztárcáját a zsebéből. Keresgélt benne egy darabig, és előhúzott egy kifizetett csekket, amit átcsúsztatott az asztalon.

- A főbérlő - mondta. - Ott van a neve és a címe, írja le nyugodtan.

Skarre szeme elkerekedett, s majdnem felkiáltott felindultságában. Egy cím a város keleti részéből és a Rein név. *Thomas Rein*.

- Elnézést egy apróságot ellenőriznem kell - mondta halkán. - Maga egy Thomas Rein nevű embertől bérl a lakást? Nem Tommynak hívják? Nem fiatalabb egy kicsivel annál, mint amit állít?

Mai csodálkozva nézett rá, de óvatosan is. Tisztelet és félelem keveréke tükröződött az arcán.

- Nem. Hetvenéves - jelentette ki határozottan. - De van egy fia, akit Tommynak hívnak, és a lakás, amelyben lakom, tulajdonképpen az övé. Én azért bérelhetem ki, mert elutazott. De csak addig lakhatom ott, amíg vissza nem jön.

- És hova utazott?

- Nem tudom. Csak annyit mondott, hogy elutazott.

Skarre megpróbált megnyugodni. Sietve lejegyzett pár dolgot, miközben próbált olyan egyenletesen és nyugodtan lélegezni, ahogy csak tudott, és sokáig küzdött, hogy pókerarcot vágjon. Neki nem ment olyan gyorsan és simán, mint a főnökének.

- Tegnap mikor jött munkába?

- Pontosan délre. És van itt úgy húsz ember, aki ezt meg-
erősítheti. De igazából azt hallottam, hogy a gyilkosság ko-
ra reggel történt. Természetesen ideérhettem onnan délre.
- A hangja kihívó volt. Észrevette a nyomozó arcára kiülő
éberséget, és megpróbálta megvédeni magát az előre nem
látható veszélyektől.

- Kocsija van?

- Egy régi Bogár.

- Értem - mondta Skarre. - Kötődött Halldishoz?

- Alapvetően nem.

- De időnként meglátogatta.

- Csak azért, mert anya állandóan nyaggatott. Tudja, örö-
kösök vagyunk. Az a pár alkalom, amikor elmentem hozzá,
tényleg nagyon jól sikerült. Az ember nem gondol bele,
amíg túl késő nem lesz. Amíg el nem távozik.

- Tehát sosem találkozott Tommy Reinnel? - kérdezte
Skarre.

- Nem. Gyanúsítják valamivel?

- Egyáltalán nem - felelte Skarre elutasítóan. - Egész
egyszerűen ez volt az utolsó előtti kérdés a listámon.

- Rutinkérdés? - kérdezte Mai.

- Olyasmi.

- És mi az utolsó?

- Errki Peter Johrma. Hallott róla valaha?

Kristoffer Mai fölkelt a székből, és a helyére tolta. Egy
vörös hajtincs a homlokába hullott, mikor a pénztárcáját
visszatette a helyére.

- Nem - felelte. - Sosem hallottam róla.

*

Errki ébren volt. Lassan az oldalára fordult, fekve ma-
radt, és a falat bámulta. Még az álom határán lebegett egy
darabig, mielőtt összeszedte volna a gondolatait, és felis-
merte volna a szobát. Mélyen aludt. Aztán eszébe jutott
a pisztoly. Anélkül, hogy bármikor elsütött volna egy fegy-
vert, tudta, hogy különleges erőt kíván. Kiment a szobából,

pisztollyal a kezében, majd a konyhán át a nappaliba ért. Morgan aludt. Kócos haja nedves volt, a homlokán pedig izzadság csillogott. Talán tényleg fennállt a veszélye a vérmérgezésnek. Ez nem érintette meg, csak felmerült benne a gondolat, és nem is érzett miatta büntudatot. Elkerülhetetlen volt, hogy ráugorjon, és beleharapjon az orrába. Rádásul nem ő akart vele jönni. Azért ment be a városba, mert rettenetes álma volt. Belevésődött a lelkébe. Először megpróbált elfutni előle. Mikor már elfáradt, egy üres pajtában aludt egy zsákkal a feje alatt. Amikor felébredt, viszketett az arca és a nyaka. Aztán bement a városba. Szüksége volt rá, hogy lássa, a világ még ott van, az emberekkel és az autókkal. Az aszfaltozott utcákon még nagyobb forróság tombolt, és azért ment be a bankba, mert ott árnyékban lehetett, ráadásul észrevett egy széket az ablaknál. Semmi más oka nem volt rá.

Megállt a kanapénál, ahol Morgan feküdt, és a fegyvert a háta mögé rejtette. Elképzelte, hogy tényleg céloz és lő, mire a kanapén a szőke fej kettéhasad, akár a dinnye, miközben a tartalma mindenfelé szétfolyik. És Morgan már el is tűnt. Egyik pillanatról a másikra. Mint az az öreg akkor a templomnál.

Morgan megfordult, és halkán feljajdult. Aztán kinyitotta a szemét.

- Beteg vagy - állapította meg Errki.

Morgan komolyan bólintott. Tényleg nagyon beteg volt. Érezte, hogy a gyengeség szétterjed a testében, mintha sárba süllyedt volna. Bárkire rábízta volna magát, aki gondoskodik róla és figyel rá. Boldogan átadná a felelősséget.

- Kérsz valamit? - kérdezte Errki barátságosan.

Morgan felnyögött. - Egy golyót a fejembe.

Errki fölemelte a pisztolyt, lehajolt, és a cső végét Morgan két szeme közé helyezte.

- Sakk-matt - mosolygott. - A király meghalt.

*

- Mit nézegetsz? - kérdezte Skarre. Előhúzta a jegyzet-tömbjét, és megállt Sejer mellett.

- Lányomokat - mormolta. - Itt ülök, nézegetem őket, és az a különös érzésem támadt, hogy valami nem stimmel.

Az asztalon át odalökte a fotókat Skarrénak, aki türelmesen hallgatott saját felfedezéseiről.

- Mondd el nekem, mit látsz - kérte Sejer.

Skarre a képekre nézett. - Hét lábnyomot. Amik közül három, nem, négy, majdnem használhatatlan. De hármon elég jól kivehető a minta. Barázdák - tette hozzá. - Vagy hullámok. Elég nagy cipő. Negyvenhármas, igaz?

Sejer bólintott. - Folytasd!

- Van még valami érdekes?

- Azt hiszem.

Skarre tovább nézegette őket, aztán az egyik képet félretette, és csak kettőt nézett tovább. Ugyanazt a kettőt, amelyeket Sejer is hosszú ideig nézegetett. - Mindkettő jobblábás cipő - állapította meg halkán. - Feltehetőleg edzőcipő, például futócipő.

- Egyetértek.

- Az egyik határozottabb, mint a másik.

- Helyes.

- És az egyik hullám itt - mutatott rá az ujjával - megtört. Talán egy vágás a talpon.

- És ez nincs a másik nyomon, nem igaz? - kérdezte Sejer, miközben mélyen Skarre szemébe nézett.

- De ez ugyanaz a cipő, nem? Mindkettő jobblábás.

- Ugyanaz a cipő?

- Nem tudom, mire akarsz kilyukadni. Talán egy kő volt az - tette hozzá -, ami beakadt a minták közé, és ami miatt az egyik hullámban egy fehér folt látszik.

- Egy kő a cipő alatt, ami egy idő után leesik, erre gondolsz? - kérdezte Sejer továbbra is Skarre szemébe nézve.

- Igen, például.

- Vagy egy sérülés a gumitalpban. Ráadásul - mondta a felügyelő, és rámutatott - az egyik nyom határozottabb, mint a másik. Mintha az egyik talp kopottabb lenne a másiknál.

- Miről beszélés? - kérdezte Skarre gyanakodva.

- Arról, hogy talán ketten voltak.

- Két gyilkos?

- Igen.

- És mindkettőnek ugyanolyan mintájú cipője van?

- Az emberek ilyenben járnak, főleg a fiatalok.

- Akkor nem lehetett Errki - mondta Skarre lassan. - Ő mindig egyedül jár.

- Közeleg az ejtóernyős ugrásod - figyelmeztette Sejer kárörvendőn. - Úgy gondoltam, ugorhatnánk négyezer-ötszáz méterről, hogy azért élvezhess is valamit az egészből.

Skarre érezte, hogy a félelem összeszorítja a mellkasát. Beszívott egy kis plusz oxigént, hogy magához térjen.

- A legrosszabb az a pillanat, amikor a gép ajtaja kinyílik - viccelődött Sejer. - A szél süvöltése és a bevágó hideg levegő. Meg fogsz lepődni, milyen hideg van négyezer-ötszáz méteren.

- Van valami mesélnivalóm - próbált kitérni a téma elől Skarre. Kinyitotta a jegyzetömbjét, és rámutatott.

Sejer összeráncolt homlokkal olvasta, és lassan bólintott. - Megtaláltátok?

- Mai szerint Tommy elutazott. Azt mondja, nem tudja, hová. Felkerestem a házat, de az apa nem volt otthon, és egy szomszéd azt állította, elutazott a hétvégére.

- Akkor vasárnap este újra megpróbáljuk. Ebben lehet valami. És amíg el nem felejttem: talán kötnöd kéne biztosítást. A Duo Biztosítónál, majd megadom a számukat.

- Különös, hogy a fiú elutazott, és abban a pillanatban, amikor az apát keresem, ő is eltűnik!

- Talán lehet valahol egy hétvégi háza. Van síruhád, vagy valami hasonló? Arra az egyetlen ugrásra fölösleges ejtóernyősruhát vened. De a csizma nagyon fontos. A gyógyeztárban be tudsz szerezni erős fáslit, az szintén jól jöhet.

Sejer hátradólt a karosszékében, és önelégülten mosolygott.

- Tudtad, hogy a Kongens Våpenben ötven különféle sör van? - kérdezte Skarre élesen. - Éjjel kettőig vannak nyitva. Ha este nyolckor elkezdjük, elég sokat megkóstolhatunk. Majd foglalok egy vécéhez közeli asztalt.

- A szél olyan erősen fúj, hogy ha szabadesésben kinyitod a szádat, nem tudod újra becsukni. Kifordítja a képedet, és olyan lesz az arcod, mint a kelt tészta.

- Tartanak Famous Grouse whiskyt is. Úgy tudom, az a kedvenced.

- Te csak az ugrásra koncentrálj. Ez nem az, aminek gondoltuk. Itt valaki pénzt akart. Ha Tommy Reint elnyelte a föld, annak nyilván oka lehet. És talán van egy büntársa is.

- Ők éjjel csaptak volna le, nem kora reggel. Rádásul kocsival mentek volna fel, hogy gyorsan eltűnhessenek.

Fölkelt, és a kezét a kilincsre tette. - Ne felejtsd el megtölteni a hűtődet sörrel. Tudod, kutyaharapást szőrével... a másnaposság ellen csak az használ.

Sejer nem hallotta a kopogtatást. Hirtelen Sara állt előtte, kezében táskával. Másik ruha volt rajta. Nyilván otthon átöltözött. Otthon, Gerhardnál.

Pár lépéssel közelebb ment, és megállt Sejer íróasztala előtt. Sejer küzdött, hogy elrejtse meglepetését és feltörő érzéseit. Sara Struel ránézett. A felügyelő valahogy másképp festett. Olyan volt, mint akit lerohantak. Látszott, mennyire keményen küzd, hogy összeszedje magát, és magához ragadja a kezdeményezést.

- Miben segíthetek? - kérdezte Sejer.

- Még nem tudom - mosolygott a doktornő.

Csönd lett. Sara szeme csillogott. Sejer kényszeredetten mosolygott, és érezte, hogy az arca kezd megmerevedni.

- Nem kellene megkérdeznie, miért vagyok itt? - érdeklődött a nő továbbra is mosolyogva.

El fog utazni Gerharddal Izraelbe, és új útleveél kell neki. Mivel az útleveéliroda az elsón van, gondolta, két legyet üt egy csapásra.

- Nem kíváncsi?

Inkább félek.

- Most ugyanolyan tehetetlen, mint a béka. - Aztán kiszünet után hozzátette: - Azért jöttem, mert szerettem volna újra látni.

Nemsokára nem tudok különbséget tenni az álom és a valóság között, gondolta Sejer.

- Szomjas vagyok. Megkínálna valamivel? - kérdezte kedvesen.

Sejer úgy állt fel, mint valami álomban, és hozott neki italt.

Talán Gerhard veri, és most ettől akar megszabadulni.

- Bocsánat - mondta a nő halkán. - Most zavarba hoztam. Csak azt hiszem, a legjobb egyenesen kimondani a dolgokat.

- Igen, természetesen - válaszolta Sejer komolyan, mint ha a nő egy tanú lett volna, aki valami fontosat árult el, ő pedig kizárólag az üggyel foglalkozna.

- Tudom, hogy mások másképp gondolják, de végül is felnőtt emberek vagyunk.

- Semmi gond.

Sejer kiitta az egész pohár üdítőt, és mereven az asztalára szegezte a tekintetét. Az íróasztali könyöklőjére, az afrikai kontinensre, ahol háborúk dúltak. Benne is dúltak persze. Olyan gyúlékonynak érezte magát, mint egy olajos hordó. Egy apró szikra is elég lett volna, hogy lángba boruljon. Például, ha a nő keze közelebb kerülne az övéhez. A nő az asztalon nyugtatta a kezét, harminc centire az övétől.

- Ez nem halálos fenyegetés volt - mosolyodott el az asszony, és megpaskolta Sejer kezét.

- Halálos fenyegetés? - kérdezte zavarodottan.

- Csak annyit mondtam, hogy szerettem volna újra látni. Semmi többet.

- Hálásak vagyunk minden segítségért, amit kapunk - mondta Sejer egyetlenül.

Nyilván akadt a doktornőnek valami fontos dolga a rendőrségen.

- Segíték magának egy kicsit - mondta a nő, és mélyen a férfi szemébe nézett, majd pár másodperc elteltével hozzátette: - Feleljen őszintén egyetlen kérdésre!

Sejer szolgálatkészten és udvariasan bólintott, és valósággal belekapaszkodott a poharába.

- Örül, hogy viszontlát?

Konrad Sejer főfelügyelő, mind a nyolcvanhárom kilójával és százkilencvenhat centijével felkelt a székből. Nem hitte, hogy ez lehetséges. Az ablakhoz lépett, kinézett a folyóra és a hajókra.

A védelmi rendszerem, gondolta, teljesen összeomlott. Egyenesen a lelkembe lát. Sehová sem bújhatok el.

- Ráérek - mondta a nő halkán. - Várom a választ.

Elkezdek valamit, ha válaszolok? Szedd össze magad, ember! Nem gyilkosságot kell bevallanod. Csak mondd, hogy igen.

Lassan megfordult, és belenézett a nő szemébe.

*

Az első bejelentések elkezdtek befutni az ügyeletre. Erről négy különböző helyen látták, akkora területen, amit lehetetlen volt ilyen rövid idő alatt bejárnia. Egy fiatal, babakocsit toló lány találkozott vele a 285-ös úton, emlékezett a pólójára. Ugyanakkor egy Oslo melletti Shell kút pénztárosa arról számolt be, hogy náluk vásárolt. Gyalog érkezett, és gyalog ment tovább. Egy teherautósófőr felvette, és átvitte a svéd határon Ørjénél.

Szerencsétlenségére Kannick Snellingen csak ezt az utolsót hallotta. Pálte mondta neki. Átment Svédországba, pont most közölték a rádióban. Gondolj a szerencsétlen sofőrre, Kannick. Fogalma sem volt róla, kit vett fel.

Félt volna? Ez a srác soha. Kannick két nyilat veszített el az erdőben. Két Green Eagle karbon-nyilat, valódi tollazattal; darabja százhusz koronába került. Nem tudta elviselni a gondolatot, hogy csak később kezdheti el keresni őket. Odafent állatok vannak, beletaposhatják őket a földbe, vagy eleredhet az eső, és így lassan, de biztosan belesüllyedhetnek a sárba. Jól emlékezett rá, hol állt, amikor kilőtte a két nyilat, és képzeletben követni tudta őket a növényzeten keresztül addig a pontig, ahol nagyjából földet érhettek. Az volt a szándéka, hogy egyből megtalálja őket, de az idő csak múlt, és a kiruccanását nem hagyták jóvá az intézet vezetői. Ezért hátat fordított mindenkinek. Ült a szobájában, és az udvart bámulta. Mélyen és hosszan böfögött, érezte az ebéd hagyma- és káposztaízét a szájában. Ma nem mentek el fürödni, Margunn pedig rettenetesen el volt foglalva a papírjaival. Az íja az irodában pihent, a nagy páncélszekrényben, ahol Margunn pár értéküket őrizte. Karstennek volt egy fényképezőgépe, Philipnek meg egy vadászkése, amit csak felnőtt felügyelete mellett használhatott. A szekrény be volt zárva, de a kulcsa az íróasztalban lapult egy műanyag dobozban, a többi fontos kulccsal együtt. Ezt mindenki tudta.

Vágyakozva nézett az erdő felé. Észrevett több magasan röpködő varjat meg néhány sirályt. A sirályok a közeli szeméttelenen vertek tanyát, és feltűnően nagyra nőttek, akár az albatroszok. Látta Karsten hátát is; a tűzrakónál állt a biciklje fölé hajolva, és azzal küszködött, hogy egy kulacs tartót föltegyen a vázra. A tartó túl nagy volt, s most éppen egy régi locsolócső darabjait feszítette a résbe, hogy illeszkedjen a vázhoz. Állandóan a homlokát törölgette, ezért az arcát por és bicikliolaj borította. Inga ott állt mellette, és figyelte. A lány volt a legmagasabb az egész intézetben, még Richardnál is magasabb, vékony, akár egy Barbie baba, és

szép, mint egy festmény. Karsten kínlódva próbálta megoldani a problémát, de nem volt könnyű dolga. Inga láthatóan igen jól szórakozott.

Egy előnye van annak, hogy a Guttebakkenban vagyok, gondolta Kannick. Az, hogy ennél már nem lehet rosszabb, legalábbis nem lehet sokkal rosszabb. Ha kiszökött, és valami rosszat csinált, egyszerűen hazaküldték. A Guttebakkenba. Senki sem küldhette bármilyen más átkozott helyre, mivel még nem volt büntethető, s az ullersmói vagy az ilai börtön még olyan távolinak tűnt. De a felnőttek állandóan erről beszéltek. Mi lesz veled a jövőben, Kannick? Nem arról, hogy mi van itt és most. Erről a szigorú házról a sok szabályával. Hogy meg kell osztania a szobáját Philippel, és minden éjszaka hallgathatja a köhögését. Hogy fel kell mosnia és porszívóznia a tévészobában. Hogy hallgatnia kell Margunn nyaggatását.

Hirtelen elfordult az ablaktól, és kinyitotta a folyosóra vezető ajtót. A távolból hallotta Margunn hangját meg a mosókonyhából kiszűrődő zajokat. Éppen moshat, Simon pedig ott állhat mellette, és beszélget vele, ahogy szokott. A zuhanyzók mellett vannak, az első emeleten. Az iroda viszont, ahova az íját rejtették, az épület túlsó végén volt. Kannick kövérsége ellenére gyorsan mozgott. Óvatosan kilopakodott a helyiségből, és sietve elindult lefelé. A külső lépcsőt használta, ami eredetileg tűzlépcsőnek épült. Eddig kétszer ütött ki tűz, mert Jaffa annyira odavolt a tűzoltók egyenruhájáért...

A lépcső nyikorgott. Hatalmas súlyával különös óvatossággal szedte a keskeny lépcsőfokokat, majd az irodához surrant. Egy pillanatra megijedt, hogy esetleg be lesz zárva az ajtó, de Margunnnak az volt a filozófiája, hogy a gyerekek ne találják szembe magukat zárt ajtókkal. Belépett hát, és a szekrényre pillantott. Kihúzta az íróasztal fiókját, és előszedte a kulcsos dobozt. Megpróbált gyorsan és minél zajtalanabban dolgozni, aztán kinyitotta a kis lakatot. Ott volt a táska az íjjal. A saját Centrája, hatalmas büszkesége, mélyvörösén, fekete reflexekkel. Hevesen do-

bogó szívvel vette ki a táskát, zárta be a szekrényt, tette a helyére a kulcsot és osont ki újra. A pincén keresztül ment ki a szabadba. Az udvarról senki sem láthatta, s ő is csak a távolból hallotta Inga nevetését.

Jól ismerte az erdőt, és gyorsan olyan ösvényre tért, amin már több százszor járt. Lépéseitől – amelyek a csöndben különösen súlyosnak és hangosnak tűntek – elnémultak a madarak, mintha tudnák, milyen rettenetes fegyver rejtőzik a táskában. Kannick azon az ösvényen haladt, ami Hall-dis tanyáját nyugatról kerülte el. Nem akart túl közel menni. Kellemetlen volt a halottra gondolnia, és tudta, ha újra meglátja a házat, az egész rettenet újra felidéződik benne. Ráadásul elveszett nyilai sem arra voltak. Azokat kell megtalálnia, ezért jött ki, és miután megleli őket, esetleg lenyilaz egy-két varjat, mielőtt hazamegy. Talán sikerül úgy visszacsempésznie az íjat, hogy Margunn rá sem jön, hogy kicsente. Már régebben is megtette párszor. Kannick mindig nevetett az olyanokon, mint Margunn, akik mindig a jót feltételezték az emberekről. A nevelő számára olyan volt ez, mint egy vallás, vagy mint egyfajta morális kötelesség. Mint amikor Kannick kicserélte az egyik ezerkoronást egy ötszázásra, Margunn pedig azt hitte, egyiküknek sincs annyi pénze, hogy ezt megtegye. Ezért a saját rossz emlékezetét hibáztatta, és azt mondta: „Ezek a fecnik olyan egyformák manapság”. Továbbment. Annak ellenére, hogy el volt hívva, elég jól bírta a gyaloglást, bár már elkezdte gyorsabban szedni a levegőt, és erősen izzadt. Ahogy egyre csak ment, érezte, hogy szép lassan elkezd belemerülni abba a fantáziavilágba, amelyet annyira szeretett. Abba a titkos világba, amit senki sem ismert, ahol majdnem megfeledezett térről és időről, ahol a fák megváltoztatták a formájukat, és különleges erdővé nőttek, s távolban egy képzeletbeli folyó zúgott. Ő volt Geronimo, az indián törzsfőnök Arizona hegyei között. Az volt a feladata, hogy tizenhat lovat fogjon be a szép Alope kezéért cserébe. Behunyta a szemét, csak pillanatokra nyitotta ki, hogy el ne essen.

A szél azt süvíti, Nimo, Nimo.

Az ágyában ötszáz fehér skalp. Egyik kezével végigsimította a táskát, és arra gondolt, amire a nagy törzsfőnök is: *Mindennek ereje van. Érintsd meg, és megérint téged.*

Egyszer csak távoli, izgatott csaholást hallott. Ezt leszámítva néma csend honolt.

*

Morgan érezte a homlokán végiggördülő izzadságcseppeket. A pisztolycső remegett a szeme előtt. Valószínűleg nem volt ébren. Talán ezt is a testében szétterjedő gyulladás okozza, úgy látszik, lázalmok formájában jelentkezik.

Errkire pillantott, és arra gondolt, milyen átkozottul nehéz lehet neki, aki állandóan ilyen képeket lát a halálról, rothadásról és büntetésről. Ijesztő képeket éveken át.

- Rosszul vagyok - sóhajtotta. - Azt hiszem, hányni fogok.

Sokáig aludt. Odakint megváltozott a fény, s az árnyékok megnyúltak. Errki látta, hogy a férfi bőre sárgás színt vett fel. Leeresztette a pisztolyt.

- Hányjál csak - mondta Errki -, a padló úgymocskos.

- Azt meg honnan a fenéből szerezted? Hiszen bedobtad a vízbe! - Morgan ülő helyzetbe küzdötte fel magát, és közelebből is megnézte a pisztolyt. - Egész idő alatt nálad volt, mi? - Összegömbölyödött, mint egy labda, hogy minél kisebb célponttá zsugorodjon. - Miért nem ezzel ölted meg az öregasszonyt? Azt mondták a rádióban, hogy agyonütötted!

Errki hirtelen érezte, hogy a dühtől lángba borul az arca. Újra fölemelte a pisztolyt. Morgan kiabálni kezdett. - Lőj csak! Nem érdekel!

Különös volt. Errki érezte, a férfi komolyan gondolja, hogy már nem érdekli az élet.

- Jó lenne, ha látna egy orvos - állapította meg Errki elgondolkodva. A pisztoly megremegett a kezében. Ha most meghúzza a ravaszt, valószínűleg véletlenszerűen találja el Morgan gyomrát vagy a zöld kanapét.

- És mióta aggódsz te értem? Azt hiszed, elhiszem neked? Azt hiszed, van egyáltalán bárki, aki meghallgat egy őrültet? Hah! Én még az országútig sem tudok elmenni. Túl gyenge vagyok. Szédülök. Hideg verejték csorog rajtam... ezek a sokkos állapot jelei, mi? - Lefeküdt, és behunyta a szemét. Az őrült igazán lelőhetné. Várta a lövést, teljesen mozdulatlanul feküdt. Valahol azt olvasta, ha lelövik az embert, az nem fáj nagyon, mindössze egy rántást lehet érezni, aztán mindennek vége.

Errki Morgan orrát nézte. Feldagadt, és undorító kékes színben játszott. A nyelvével végigtapogatta a fogait. Vissza tudott emlékezni a bőr és a zsír ízére a szájában, és az ezt követő édeskés vérízre.

Morgan még mindig várt. A lövés csak nem jött.

- A fenébe is - nyögte. - Ezt aztán tényleg jól megcsináltad. Bele fogok halni a vérmérgezésbe.

Errki leeresztette a karját. - Majd megkönnyezlek.

- A fenébe!

- Te csak egy tojás vagy egy gyerek kezében.

- Hagyd abba az elmebeteg szövegelést! - Morgan biztosra vette, hogy egy tragikomédiában szerepel. Ez a nap annyira valószerűtlen volt. - Látod, mennyire be van gyuladva? Hidegrázásom van, ember!

- Nyugodtan kiabálhatsz a mamád után - folytatta Errki.

- Nem fogom elárulni senkinek.

Morgan szánalmasan szipogott. - Te is kiabálhatsz a mamád után.

- Meghalt - felelte Errki komolyan.

- Igen, nyilván. Biztos őt is te ölted meg.

Errki azonnal válaszolni akart. A szavak már a nyelvén voltak. Megmerevedett.

- Kölcsönadod a kabátodat? - mormolta Morgan. - Borzasztóan fázom. - Errkire pillantott. - Mi van veled? Furán nézel ki.

- Leesett a lépcsőről.

Errki megfeszítette az összes izmát, úgy szorította a pisztolyt. Olyan könnyű volt, hiszen csak szavak, de éppen most árulták el, anélkül csúsztak ki a száján, hogy előtte gondolkozhatott volna. Hirtelen összeesett. A pisztoly a szemben lévő falnak csapódott, hallotta is a puffanást, ahogy eltalálta. Mintha merevgörcse lett volna, úgy próbálta meg visszatartani a dolgokat. Minden kifolyt belőle. Megismerte a saját belei szagát, a romlott húst, a bélsarat, epét és húgyot. Kicsi, fényes hólyagok, amik szétduzzantak, a puha szervek szörcsögő hangja, ahogy egymáshoz nyomódtak, és kifröcsköltek. A levegő és a gázok, amelyek a legfurcsább hangokat produkálták. Elkeseredetten kapálózott a padlón saját szennyében.

- Most te is rosszul vagy? - kérdezte Morgan rémülten. - Nem szabad rosszul lenned. Neked segítséget kell hoznod! Inkább ülsz egy darabig a börtönben, minthogy ebben az átkozott házban halj meg görcsökben fetrengve. Te tudod az utat. Hozz segítséget, a fenébe is, hogy végre kijussunk innen!

Nem kapott választ. Errki csak nyögött, és ide-oda dobálta magát a padlón, a cipője pedig dübörgött a deszkapadlón. Olyan volt, mintha valaki ütné-verné, és összevissza rángatná. Egy idő után elkezdett köhögni és harákolni, öklendezett és hányt, illetve mindezt egyszerre. Morgan megdöbrent. Te jó ég, micsoda bolondokháza! A szobában valami megmérgezte mindkettőjüket. Talán valami átok ült a házon, ami lassan beléjük költözött. Egy örökkévalóságnak tűnt a bankrablás óta eltelt idő. Biztosan keresik őket, meg kellett találniuk a kocsit! Talán itt vannak már valahol az erdőben. A fenébe, miért is terítették rá a ponyvát! Végül csend lett. Errki feküdt, és mélyeket lélegzett. Morgan a pisztolyra pillantott.

- Ez elég kemény menet volt - mondta halkan. - Mi történt?

Errki elkezdte összeszedni a testét, egyik darabot a másik után. Morgannak úgy tűnt, mintha keresne valamit, ami elvesztett. Fekete haja beelégott a szemébe. Vak emberre hasonlított, aki tapogatózik az őt körülölelő sötétben.

- Látomásaid vannak? - kérdezte Morgan bizonytalanul.
- Nem tudnád ideadni a whiskymet?

Errki ülő helyzetbe küzdötte fel magát. Előrehajolva ült, fogta a hasát, és behunyta mindkét szemét. Teste minden egyes izma merev volt. Álla tehetetlenül lógott.

- Ne nyavalyogj! - hörögte.

- Nem akartam nyavalyogni. Csak rettenetesen fázom. Azt reméltem, kölcsönvehetem a kabátodat. Maradt még whisky? Meg tudnád keresni, miután véget ért... a rohamod?

- Azt mondtam, ne nyavalyogj!

Halk suhogás hallatszott a nadrágja fölől, mikor végre felkelt. Úgy ment, mint egy öregember, görnyedten, és továbbra is a hasát fogva. Először a pisztolyt szedte föl, aztán bement a szobába. Ott volt a kabátja, párnaként összehajtván. Érte nyúlt, miközben a másik kezével a hasát fogta. Azután lassan visszabotladozott a nagyszobába. Az üveg a rádió mellett állt, kupak nélkül. Megfogta, és ivott egy nagy kortyot, miközben a tavat nézte. Testének időre volt szüksége, hogy megnyugodjék. Ez alkalommal kétfelé esett szét, előzetes figyelmeztetés nélkül. Az előtte álló élet nem festett túl jól. A sötét vizet bámulta. Egy hullám sem fodrozódott rajta. A víz halott. Minden halott. Senkinek sem kellesz. Csak az kell nekik, amit adni tudsz. Morgan a kabátot és a whiskyt akarja. Van még mit adnod, Errki?

A kabáttal a kezében állt, és whiskyt ivott. Ráteríthetné a kabátot Morganra, kedves gesztus lenne. Az a kérdés, hogy ez hozzátenne-e valamit, vagy elvenne? Ettől vajon érdemes lenne élni?

- Ne idd meg az egészset!

Errki megvonta a vállát. - Hiszen csak egy apró harapás az egész.

- Annyira fáj az orrom.

- Együtt rabolni öröm. Együtt meghalni ünnep - jelentette ki Errki, és odanyújtotta neki az üveget. Morgan úgy ivott, hogy még a könnye is kicsordult. Mikor újra letette az üveget, levegő után kapkodott. Felhúzta a térdét, és az oldalára fordult, mintha Errkinek akart volna helyet csinálni a kanapén. Vagy leül, vagy lelövi. De már nem érezte magát fenyegetve, és ezt nem tudta magának megmagyarázni.

Errki habozott. Látta az üres helyet a kanapén, és tudta, hogy Morgan neki szánta. Habozva tette a kabátot a férfi vállára. A Pincéből hatalmas röhögés hallatszott, ami visszhangzott a fülében.

- Pofa be! - kiáltotta dühösen.

- Egy szót sem szóltam - felelte Morgan. - Tulajdonképpen mit mondanak neked a belső hangjaid? Meséj róluk, milyenek? Akkor legalább okosabb emberként halok meg. - A whisky égette a gyomrát, és máris jobban érezte magát. - Miért hallgatsz rájuk? Hiszen tudod, hogy nincsenek ott, nem? Egyszer azt hallottam, hogy az örültek tudják, hogy örültek. Pontosan ezt nem értem. Azt mondják, hogy hangokat hallanak. A fenébe, néha én is így vagyok vele. Belső hangokat hallok, mintha a fantáziám megszólalna. De tudom, hogy ez csak képzelődés, és eszembe sem jutna azt csinálni, amit mondanak.

- És mi van akkor, amikor megkérnek, hogy rabolj ki egy bankot? - kérdezte Errki ironikusan.

- Köszönöm, az a saját elhatározásom volt.

- Honnan tudod olyan biztosan?

- Felismerem a saját hangomat, amint ezt mondja.

Errki továbbra is csak állt, és az üres helyre meredt. Morgan őszinte kíváncsisággal nézett rá. - Meséj nekem róluk. Látod, hogy néznek ki? Nagy fogaik vannak, és zöld fejük? Mondanak néha vicces dolgokat is? Nem szabadna őket dirigálni hagynod. Azt hiszem, egyszer még meg fognak ölni. Talán nekem kellene beszélnem velük. Talán hall-

gatnak egy kívülállóra. – Felvihogott a gondolatra. – Tudod, gyakran van így, mint ahogy a gyereket vagy a kutyát is át lehet küldeni a szomszédhoz.

Nagy nehezen feltápáskodott. Fölemelte az egyik kezét, és háromszor kopogtatott Errki homlokán. – Hé, ti odabent! Ne zargassátok tovább ezt a szegény fiút! Teljesen kimerült. Találjatok magatoknak egy másik fejet. Ami sok, az sok!

Errki bizonytalanul pislogott. Morgan teljesen komolyan beszélt, ő pedig hirtelen elkezdett vihogni.

– Többen vannak? Egy egész csapat?

– Többen. Ketten.

– Kettő egy ellen? Ez elég gyáva dolog. Kérd meg az egyiket, hogy menjen a fenébe, aztán beszélhetsz azzal, amelyik a főnök, szemtől szemben.

Errki élesen fölnevetett. – A Kabáttal nem kell foglalkozni. Ő csak fekszik egy sarokban, és remeg.

– A Kabát? – Morgan csodálkozva nézett rá. Kezdte teljes mélységében felfogni a másik örületét.

– Egy fogason lógott a folyosón.

Az idő mintha visszafordult volna. Minden régi dolog visszatért hozzá. Látott arcokat és kezeket, felhúzott szemöldököket, elforduló hátakat, selymet, orsót cérnával, mindenféle színben. Visszafelé ment a házhoz a kátyús, árokkal szegélyezett úton. Be az ajtón, végig a keskeny folyosón, fel a lépcsőn. Leült egy lépcsőfokra, majdnem a leg-tetején. Az apja csinálta fenyőfából. A fa tele volt apró, csillogó szemekkel, amelyek állandóan őt figyelték.

– Csak ott lógott. Apa kabátja. Semmi sem volt benne, csak levegő. Lassan meg-meglebbent a huzatban. Egyszer megfordult, éppen amikor anyám leesett a lépcsőn, és megmozgatta a levegőt.

– Leesett a lépcsőn? – Morgan kíváncsian nézett rá.

– Az anyám. Leesett a lépcsőn. Én löttem le.

– Miért? – Morgan lehalkította a hangját. – Gyűlölted?

– Mindenkinek azt mondtam, hogy én löttem le.

– De nem te tetted? Vagy nem vagy benne biztos? Akkor miért mondtad ezt?

Errki képeket látott maga előtt, amik a nagy semmi felett lebegtek. Fölemelte a kezét, és rámutatott. Morgan önkéntelenül is elfordította a fejét, és követte a tekintetét, de csak a koszos ürességet látta. Errki hallgatott.

- Te - kezdte Morgan, és belelendült a dologba. - Az lenne az igazán jó, ha a hangjaid mások hangjaival beszélnének helyetted. A többi beteg hangjaival. Így aztán elvitatkoznának egymás között, és téged békén hagynának. A fenébe is, néha egészen zseniális vagyok. Tudod, hogyan számolhatnál le velük? Régi stratégia. Ültesd le őket egymással szemben, így aztán végül ki fogják nyírni egymást. Add ide az üveget!

Errki fölvette az üveget a padlóról, és magánál tartotta.

- Add ide nekem! Inni akarok!

Kinyújtotta a karját, és megpróbálta elvenni. Errki ellenállt. - Az, aki magára haragítja a forrást, szomjan hal - jelentette ki komolyan. Aztán elengedte az üveget.

Morgan ivott két kortyot. - Miért esett le a mamád a lépcsőn? Meséj erről! Játshatjuk azt, hogy én vagyok az orvosod. Elég jó vagyok, csak adnod kell nekem egy esélyt. Gyerünk, meséld el az egészet Morgan bácsinak! Ismered ezt? Beszélj róla a barátodnak, akkor javulni fog a helyzet. - Magában kuncogott. Elég alaposan berúgott.

Errki a nadrágja derékrésze körül matatott. Egyik kezét a fegyverre helyezte, és érezte, hogy megnyugszik. Úgy illett a pisztoly a kezébe, akár egy kesztyű. Ennek oka volt, és jelentett valamit.

- Varrt az embereknek.

- Varrónő volt?

- Selyem esküvői ruhákat. Alkalmi ruhákat és népviseletet. Vagy néha jöttek régi ruhákkal, amelyeket át kellett alakítani. Éppen ezt csinálta, egy régi ruhát alakított át.

- Igyál egy kortyot - vágott közbe Morgan. - Mindig nehez elmerülni a régi emlékekben.

Errki ivott egy kortyot. A Pincében csend honolt. A por leülepedett, minden szürkeségbe borult. Egy vad pillanatában azt gondolta, talán elmentek. A csendben a

hangja világosan csengett. A saját hangja. A szavakat nem tervezték meg előre, csak úgy jöttek, és mikor kétségbe akarta vonni őket, újabb szavak jöttek, amelyek ki akartak szabadulni belőle. Az egyik a másikba ért, s nem volt ereje megállítani őket.

- A lépcsőn játszottam - mondta halkán. - Nyolcéves voltam.

Nem játszottál. Csapdát állítottál. Ne hallgasd el az igazságot, ott voltunk és láttuk. A Kabát látta, ott lógott a folyosón.

Errki felsóhajtott. A dühe egyre csak nőtt. Vagy az elkeseredettsége. Hogy ülhet itt nyitott szájjal, és öntheti ki magából ezt a sok szemetet? Betegség, halál és szenvedés. Csigák, giliszták és békák. Dühösen felszegte a fejét. Morgan figyelt. Errki érezte, hogy figyel rá, tisztán fizikai módon, mint egyik ember a másikra, és nem bírta elviselni ezt. Még Sarától sem. Képzeletben hallotta a gyönyörű hárfaszót, ami mindig követte a szavait.

- Miért a lépcsőn? - Morgan tovább ivott. Ebben a pillanatban nem volt más terve, mint alaposan lerészegedni. Rövid távú, de kellemes célnak tűnt. - Úgy értem, egy lépcső nem a legjobb hely.

- A lépcső - mondta Errki komolyan. - Az emelet. Lent az előszobában égett a lámpa. Hallottam a varrógép hangját. Mint egy óramű. Azért játszottam a lépcsőn, mert anyám közelében akartam lenni.

- A szín készen áll - jelentette ki Morgan. - Kezdődhet a dráma. A varrógép zakatol, az előszoba kivilágítva, a kicsi Errki éppen nyolcéves.

- Találtam valamilyen régi horgászsínórt a pincében, és készítettem egy kötéllyftet. Az emelet legfelső lépcsőfokáról indult, és a földszintig tartott.

Morgan bámult. - Egy átkozott horgászsínórt húztál ki?!

- Kilyukasztottam pár üres gyufásdobozt, és mandulát meg mazsolát tettem beléjük, amit leeresztettem a földszintre. Csak két öltést tudott felfejteni, mert megcsörrent a telefon. Azt kiabálta: „Fölvennéd, Errki?” De én nem akar-

tam, mert éppen játszottam. Épp megtöltöttem egy dobozt mandulával. Ültem a lépcsőn, és vártam. Kilépett az ajtón, megtett egy lépést, elbotlott a zsinórban, és leesett a lépcsőn. Mindig olyan csendes volt, de akkor nagy zajt csapott. Úgy puffant, és dörent a lépcsőkön, mintha valaki odakint leejtett volna egy szekrényt.

Morgan hallgatott. Szeme csillogott, mint egy gyereknek, aki épp mesét hallgat, és a csúcspontra vár.

- Én a harmadik lépcsőfokon ültem, közvetlenül a fal mellett. Eldübörgött mellettem, és meg sem állt, amíg le nem ért a földszintre.

- Kitörte a nyakát? - Morgan suttogott. - Te aztán fura fickó vagy. Hirtelen teljesen normális vagy, és összefüggően beszélsz. Miért lettél hirtelen ilyen normális?

Errki mintha fölébredt volna, ránézett. - Egyszer az a baj velem, hogy őrült vagyok, most meg éppen az, hogy normális. Persze hogy normális vagyok. Te normális vagy? Bankokat rabolsz, és az orrod éppen rohad lefelé.

- De miért halt meg?

- Kifolyt a testéből az összes vér.

- *Hogy micsoda?*

- Az összes kifolyt, a száján át. Úgy ömlött belőle, mint egy vízesés, aztán a lépcső aljánál egész kis tengerré gyűlt össze. Láttam a plafonon lévő lámpát tükröződni benne, és a Kabát sötét árnyékát. A telefon csörgött, de nem tudtam fölvenni. Akkor bele kellett volna lépnem a vértócsába, és széthordtam volna a házban a szőnyegekre meg a padlóra. Végül nem csengett tovább. Leszedtem a zsinórt, és eltettem a zsebembe. Csendben ültem és vártam. Már nem folyt több vér a szájából, és az arca szürke lett, akár a kő. Előbb vagy utóbb jönni fog valaki, gondoltam. Vagy apa, vagy egy vevő. Vagy valaki más. De senki sem jött. Senki sem jött, amíg a vér felszíne matt nem lett, és már nem láttam benne a lámpa fényét.

Végre elhallgatott. Nem érzett megkönnyebbülést, csak ürességet. Megfogta a pisztolyt. Csak egyetlen golyó volt a tárban. Ez jelentett valamit. Ezt neki szánták.

- De hogyhogy ömlött a vér a szájából? *Miért?*
- Adj egy kis whiskyt!
- Betörte a fejét?
- Varrónő volt.
- Ezt már mondtad.

- Épp egy régi ruhát fejtett fel. Egymás után az öltéseket egy borotvapengével. A pengét mindig az ajkai közé fogta. Aztán csengett a telefon. Kiment a szobából az ajkai közt a pengével, és az első lépcsőfoknál elesett a zsinórban. A borotvapenge eltűnt a torkában.

Morgan csuklott egyet. Önkéntelenül is a torkára tette a kezét. Érezte, ahogy puhán ver a pulzusa a vékony bőr alatt. A penge lenyelésének gondolatától kis híján elhányta magát.

- Teljesen épelméjűnek tűnsz nekem - mondta óvatosan.
 - Lehet, hogy túl sokáig voltál az intézetben? Hiszen az a dolog az anyáddal baleset volt. Te nem tehetsz az egészről. Nagyon nagy hülyeség a borotvapengét a szájban tartani. Tőled pedig nagy hülyeség magadat hibáztatni.

- Hiszen én raktam ki a zsinórt.

- De neked játszanod kellett, nem? Ez a történet innentől balesetként van elkönyvelve.

- Mi emberek azt gondoljuk, mi irányítjuk az életünket - mondta Errki lassan. - De ez nem így van. A dolgok csak megtörténnek.

Mindketten hallgattak.

- Mire gondolsz? - kérdezte végül Morgan.

- Egy otthoni földművesre. Johannesre.

- Mesélj Johannesről! Úgyis olyan jól belejöttünk.

Morgan úgy érezte, megállt az idő. A jövő már nem létezett, csak a jelen. Csak Errki és ő, a fekete gerendafalak. A ház sötét volt, és otthonos. A whisky égette a belsejét, és úgy érezte, lebeg tőle.

Errki Johannesre gondolt. Szürke, ráncos és száraz öregember volt, zárkózott tekintettel. Úgy érezte, magát látja a szemében, mintha rokonok lettek volna. Reménytelen tekintete volt. És egy nap hirtelen ott volt, egy létra tetején.

- Elkezdett inni. Meghalt a felesége, és Johannes pár hónap alatt mindent elivott.

- Úgy tett, mint az anyám, miután apám meghalt - jegyezte meg Morgan.

- Elkezdett inni. Állandóan ivott. Az emberek folyton benéztek hozzá, hogy segítsenek, de semmit sem használt.

- És halálra itta magát?

- Nem. Végül magához tért, és abbahagyta az ivást, miután megosztott egy üveg pálinkát a pappal.

- Elég szigorú papnak hangzik.

- A pap látott és kiabált, de nem álltam meg. Megtehettem volna, de amilyen gyorsan csak tudtam, kirohantam a kapun, és elbújtam az üvegházak mögött.

- De miért kiabált?

- Ne nyaggass állandóan! - Errki megfordult, és megragadta az üveget. - Johannes munkát kapott a papnál, mindenestül lett. Éppen a templomot meszelte. Egy hosszú létra tetején állt, és szorgalmasan dolgozott, aztán arra sétált Errki Johrma. Johannes semmit sem hallott, mert belemerült a munkába, ráadásul füttyörészett, vidám és józan volt. Meg voltam sértődve. Elkezdett hasonlítani a többi emberre. De én rákiabáltam. Azt kiáltottam: „HÉ, TE OTT FENT!” Te jó ég, hogy megremegett! Ijedtében elvesztette az egyensúlyát, és a létrával együtt hátraesett.

- A fenébe!

- A legelső sírkövet találta el a sorban. Ott álltam, és bámultam a szétzúzott fejet. A lába többször megrángott még, mielőtt meghalt volna. Elrejtőztem egy sírkő mögött. Aztán futva jött a pap, mert hallotta a jajgatást és a kiáltást.

- És téged hibáztattak?

- Én voltam a hibás.

- Te? - kérdezte Morgan. - Hogy lehet valaki olyan hihetetlenül szerencsétlen, mint te? Péntek tizenharmadikán születél?

- Azután értem jöttek, és hazavittek.

- Mit mondtál el nekik?

- Semmit. Nestor azt mondta, fogjam be a pofám.

- Nestor? - Morgan megdörzsölte a szemét. - Azt nem tudom megérteni, hogy a fenébe tudtál belekeveredni ennyi bajba. Eddig azt hittem, én vagyok szerencsétlen. De mi van azzal a másik nővel, akit tegnap találtak meg? Az is csak baleset volt? Megmondhatod egész nyugodtan.

Errki lassan feléje fordította az arcát. - Ahogy mondtam. A dolgok csak megtörténnek.

- Ez kicsit túl egyszerű magyarázat, nem gondolod? A zsaruk ki fognak kérdezni. Ki kell találnod, mit válaszolj nekik.

- Hullám vagyok - jelentette ki Errki drámaian. - Csak egyszer török meg.

- Azt hiszem, tényleg ezt kéne válaszolnod. Akkor gyorsan visszakerülsz az intézetbe. - Megtörölte a homlokát. - Fáj az orrom - panaszkodott.

Errki vállat vont. - Az orrod magad is el tudod intézni, ha egy kicsit megerőlteted magad.

- Micsoda?

- Vissza kell szorítanod a gyulladást, minden erőddel erre kell koncentrálnod. Meg kell gyógyítanod magad.

- Én nem vagyok átkozott kínai, nem hiszek az ilyenekben.

- Ezért vagy olyan rosszul.

- Nem tudnád ezt te megtenni helyettem? - kérdezte ironikusan. - Én már nem vagyok képes megerőltetni magam. Löttyedt vagyok, mint egy adag zselé.

- Magadnak kell megtenned.

- Nem gondoltam volna - felelte dühösen. - Te - jutott eszébe -, egyszer láttam a tévében egy fickót. Pusztán az akaratával össze tudott törni egy üveget. Nagyon impozáns volt. De valójában csak egy trükk az egész.

- Nem különösebben nehéz dolog egy üveget összetörni az akaratoddal - felelte Errki. - Én is meg tudom csinálni. Az üveg állandóan kifeszül, könnyű célpont.

- A mindenit! Hogyhogy nem utazgatsz, és lépsz fel?

- Nincs kedvem.

- És ki tanította ezt neked?

- A varázsló. A Central Parkban.
- Jó, hogy a humorodnál vagy. Szükségünk lesz rá.
- Tudod, miket csinált? - kérdezte Errki. - Annymira meg tudta feszíteni a bőrt a kezén, hogy felhasadt.
- Akkor mutass nekem valamit! Csak a whiskys üveget ne törd össze!

- Itt már nincs üveg - mondta Errki elgondolkodva. - Csak pár szilánk.

- Gondolom, járt itt valaki előtted, és elvégezte a munkát.
- De abban az ablakban még van néhány nagyobb darab - mutatott Errki a tisztásra néző ablakra.

- Akkor törd össze azt - egyezett bele Morgan várakozásteljesen. Nagyon jól szórakozott, de volt egy olyan kellemetlen érzése, hogy bármi megtörténhet.

Errki lassan fölkelt a kanapéről. Az ablakot bámulta, és leült a padlóra. Lehajtotta a fejét, és lehunyta a szemét. Morgan várakozás és szájalom keverékével nézett rá. A jobb felső keretben lévő üvegdarabra meredt. A nap besütött az ablakon, és megcsillant az üvegen. Errki egy hangot sem hallatott, úgy ült, mint valami szobor. Morgan tompán arra gondolt, talán el kellene döntenie, mit csináljanak a továbbiakban. De a meleg és a whisky elvette az összes erejét, és olyan jó érzés volt nyugodtan ülni és nézelődni. Az élete nem teljesen úgy alakult, ahogy gondolta. Errkié sem. Nevetségesen nézett ki, ahogy ott ült a padlón, mint egy kőkemény akarat- és erőcsomó. Morgant mellbe vágta, milyen vékony, akár valami rovar. És most egy bűvészmutatványt fog előadni. Majdnem fájt arra gondolnia, milyen csalódott lesz, ha nem történik semmi. Azon tűnődött, mivel vigasztalja, ha nem sikerül a mutatvány. Talán a whisky miatt veszíthette el az erejét.

Ebben a pillanatban szétrobbant az üveg. A tábla nem repedezett, ahogy magában a hecc kedvéért elképzelte, hanem egyszerre tört szét, és a szilánkok bezáporoztak a szobában. Morgan összerezzen, és érezte, hogy egy pilla-

natra megáll a rémülettől a szíve. Errki továbbra is a padlón ült. Aztán fölemelte a fejét, és körbepillantott. Álmosnak tűnt. Először. De azután csodálkozni kezdett.

- Valami nincs rendben - mondta, s elindult az ajtó felé.

- Valami nincs rendben? Hogy a fenébe csináltad ezt? - Morgan eszelősnek látszott. - Hová mész?

- Ki - felelte Errki. - Megnézek valamit.

*

Kannick leengedte az úját. Nagyjából harminc méterre állt, és a betört ablakra meredt. Az, hogy eltalálta, nem volt különösebben nagy szám, de az átlátszó, csillogó üvegre löni kihívást jelentett, az üvegen áthatoló nyíl hangja pedig kellemes volt. Gondolatban épp Hook kapitány szemét lőtte ki. Közelebb óvakodott, hogy jobban megnézze a házat, amely elhagyatottnak és üresnek látszott. Tudta, hogy odabent meg fogja találni a nyilat, mert beleállt az egyik falba. Körbetekintett, más célt keresve, mert még egy nyíl volt a tegezében. Az idő pedig kezdett későre járni. A Guttebakkenban rá váró kellemetlenségek nem aggasztották. Pontosan tudta, mi fog történni, és rengetegszer átélte már, ezért nem ijesztette meg a dolog. Egyszerűen szánalmasan kiszámítható volt. A felnőtteknek nincs semmi fantáziájuk. Talán Margunn kitalál majd egy új rejtekhelyet a kulcsoknak, ennél rosszabb úgysem történhet. Ezenkívül örülni fog a megtalált nyilaknak, mert tudta, hogy Kannick aggódott miattuk. Ő pedig idővel az új rejtekhelyet is megtalálja. Ennyi az egész. A régi házra nézett, a szürkés gerendákra, a bejárati ajtóhoz vezető kőlépcsőre és az üvegtábla nélküli ablakokra. Többször járt már odabent. Minden szekrénybe belenézett, és arra is akadt példa, hogy elszunnyadt a napaliban álló régi kanapén. Az ajtóra pillantott. A fán több sötét folt is viritott, és úgy döntött, az egyiket veszi célba.

Ő volt Geronimo törzsfőnök, az ajtó egy mexikói katona, a folt pedig a katona szíve. Az ellenségé. Aki elrabolta és megölte a törzs asszonyait és gyerekeit. Gyűlölte, teljes törzsfőnöki szívével!

Ezúttal térdelő helyzetből akart lőni, ahogy a törzsfőnökök szoktak. Az nagyobb kihívás. Térdre ereszkedett, és kihúzta az utolsó nyilat a tegezből. Két sárga és egy piros toll volt a végén. A nyílvevő végét az idegre illesztette, és felegyenesedett. Látta, hogy a vessző vízszintesen áll. Megnézte a sötét foltokat, és kiválasztott egyet, amely nagyjából az ajtó közepén volt, kicsivel balra attól, ahol egykor a kilincs lehetett. Kifeszítette az íjat. Érezte, ahogy a mutatóujja az állához ér, a húr pedig pontosan az orra hegye fölött van.

The Apaches will always be!

Egy egészen apró igazítás, és a folt pontosan középre került.

Távolról érezte, hogy valami történt. Az ajtó kinyílt, és egy fekete alak jelent meg a nyílásban. Ám az agya már kiadta a parancsot, a szorítása elengedett, le akarta engedni az íjat, de nem tudta megakadályozni, hogy a nyíl kiröppenjen. Több mint száz méter per szekundumos sebességgel lőtt ki.

Akit eltalált, egy hangot sem adott ki. Errki csodálkozva állt a lépcsőn, és csak egy aprót rándult. Kannick látta, hogy a sárga tollak egy fekete nadrágból merednek ki. Errki meglepettnek tűnt, de egy szót sem szólt. Habozva mozdította a kezét, hogy kihúzza a nyilat. Akkor megpillantotta Kannickot. *A dagadt fiú.*

Felismerte a koszos nadrágot és a gömbölyű testet. Már tudta, mi van a táskában, mit szorongatott, mikor rémült szemmel elrohant az országúton. Egy íj. Most leengedte, és vörösen villogott a napsütésben, a kilőtt nyílvevő pedig a jobb combjából állt ki. Nem érzett fájdalmat. Megragadta a lábába mélyedt nyílvevőt, összeszorította a fogát, és erősen megrántotta. Egy pillanat alatt elengedett, s könnyen kicsúszott. A fiú hirtelen megfordult, és futásnak eredt.

Errki olyasmit tett, amit évek óta nem csinált. Utánarohant. A vér melegen ömlött végig a combján. Kannyick levegő után kapkodott, de egy hang sem jött ki a torkán, amikor futásnak eredt. Egy idő után eldobta az íját, pedig sosem gondolta volna, hogy ilyet tenne. De akadályozta a futásban, a fekete alak pedig, aki Errki Johrma volt, ott futott mögötte! Ahogy lassan rájött a helyzet komolyságára, az erő elhagyta a testét, és teljesen kimerült egy pillanat alatt. Nem tudott összpontosítani, és elkezdett botladozni az ágak meg gyökerek között. Arra gondolt, ha most elesik, elveszik minden remény. Azért futott, hogy mentse az életét, mert haza akart jutni a Guttebakkenba. Haza Margunnhoz és a többiekhez, a szigorú házban eltöltött kemény napokhoz, és Philiphez, aki a mellette lévő ágyon köhögött. Haza Christianhoz és az álmához, hogy megver mindenkit a norvég bajnokságon. Haza a vacsorához és a házikenyérhez, a villódzó tévéhez és a kéthetente kapott tiszta ágyneműhöz. Hirtelen olyan kedves lett neki az élete, küzdeni akart érte, ami teljesen új, szédítő érzés volt.

Ekkor megbotlott. Hatalmasat esett, majd végül arccal a száraz fűben landolt. Nem adta fel, tovább küzdött, keresnie kellett valamit, amivel megvédhette magát, hogy gyorsabban megölhesse üldözőjét, mint ahogy az ölné meg őt! Kotorászott valami bot után, de csak száraz gallyakat talált, még egy kő sem akadt a kezébe, amivel megdobhatná. Fáradtan látta maga előtt szertefoszlni az életét. Feladta. Labdává gömbölyödött, és fekvé maradt. Kannyick sosem gondolta volna, hogy ilyen fiatalon fog meghalni. Utolsó erejével a felkészülésre koncentrált. Errki léptei egyre közeledtek. Végül megállt mellette. Örült a fickó. Nem úgy fog viselkedni, mint bárki más. Ez volt a legrosszabb: nem tudta, mi vár rá. De a fejében ott visszhangzott az összes Errkiről hallott történet.

- Aki fél a farkastól, ne menjen az erdőbe - suttogetta Errki.

Kannick hallotta a halk hangot. Mozdulatlanul feküdt, gyakorlatilag már szinte halott volt. Nem volt mit mondani. Mégis kicsit elfordította a fejét, és meglátta Errki fekete nadrágját és a... Láthatóan nem aggasztotta a sebe. Ez is csak azt jelzi, hogy a fickó bolond. Egyáltalán nem érzett fájdalmat, a sajátját sem, másét pedig különösen nem. Érzéketlen volt. Az örület annyit jelent, hogy valaki teljesen érzéketlen a külvilág iránt.

- Kelj fel!

A hangja nem volt fenyegető. Inkább a csodálkozás jelét fedezte föl benne. Kannick nagy nehezen feltápáskodott. Egész idő alatt lehajtotta a fejét. Nemsokára kapni fog egy pofont, s az ütés legnagyobb részét a homlokával és a halántékával fel tudja fogni. Az arcra adott lapos pofon tűnt Kannick számára a legrosszabbnak. A csattanás olyan megalázó volt. De semmi sem történt.

- Gyerünk a házba - mondta Errki egyszerűen.

Volt abban valami fenyegető, hogy nem emelte föl a hangját. Egy szadista beszél így, aki szeret kínozni és megalázni másokat. A hang olyan halk és magas volt, hogy nem illett az alakhoz, amely közlőről különösen sötétnek látszott. Minél tovább megpróbálta elodázni a pillanatot, hogy bele kelljen néznie a szemébe, mert arra gondolt, ha belenéz, akkor végleg elveszett.

Gyerünk a házba. Elrejtőzött ebben a régi házban idefönt, itt volt egész idő alatt. Egyáltalán nem ment Svédországba, ahogy a rádióban mondták. Olyan lesz bemenni Errkivel az öreg házba, mint belépni a Holtak Birodalmába. Legalábbis így érezte. Odabentről nem lehet majd olyan jól hallani, ha segítségért kiált. Rettenetesen elkezdett remegni. Arra gondolt, most jön a büntetés.

Ha nem szeded össze magad Kannick, nem tudom, mi lesz veled a jövőben.

A jövő, ami eddig sosem nyomasztotta, nem azzal fenyegetett, hogy utoléri, hanem inkább azzal, hogy eltűnik. Talán fájdalmas halála lesz. Az egyetlen dolog, amitől Kannick tényleg félt, a fájdalom volt. Teste rázkódni kezdett,

a háj csak úgy rengett rajta. Bárcsak el tudna ájulni és eltűnni, lassan elsüllyedni a hanga között, vagy bármit, csak kikerüljön ebből a szörnyű rémálomból. De sehová sem tudott elsüllyedni, és nem is ájult el. Errki türelmesen várt. Biztosra vehette a győzelmét, biztos lehetett benne, hogy neki nincs esélye megmenekülni.

Ekkor meglátta a pisztolyt. Elkecseregettsége közepette eszébe jutott, hogy kínzás helyett bárcsak golyót kapna a fejébe. Ez volt Kannick utolsó reménye. Lassan elindult a fűben. Nem értette, hogyan képes menni, a lába saját akaratára ellenére vitte a felé a ház felé, ahová nem akart bemeni. A ház a véget jelentette számára. Errki lassan követte. A pisztolyt betette az övébe a sas mögé, és kezével a sebet fogta. Erősen vérzett, de ha beköti valamivel, eláll a vérzés. Nem nagy dolog.

- Félsz - állapította meg Errki.

Kannick megállt. Megpróbálta kitalálni, mire gondol az őrült. Hogy ez is a kínzás része-e. Hamis biztonságérzethe ringatja, majd végül megadja neki a kegyelemdőfést. Örül majd a rémületének, mikor rájön, hogy mindenképp meg kell halnia. Olyan erősen gondolkodott ezen, hogy továbbra is csak állt az ösvényen. Errkinek meg kellett löknie. Össze-rezzent, és halkán pityergett, de nem kapott golyót a fejébe. Újra megindult, aztán egyszer csak a ház előbukkant a fák közül. Azt hitte, egy örökkévalóságig futottak, pedig valójában csak pár száz métert tettek meg. Megálltak a tisztáson. Kannickot itt érte a második sokkhatás: egy szőke férfi állt az ajtóban.

Ketten voltak. Az egyik lefoghatja, amíg a másik kínozza! Újra megpróbált elájulni, előreesni, de a térdei megtartották. Itt fogok meghalni, gondolta, és behunyta a szemét. Lehajtott fejjel várta a lövést. Errki meglökte a hátát. - Ő az, aki azt szeretné, hogy Morgannak hívják.

Morgan nagy szemeket meresztve nézett rájuk. - Hahó Errki! Csak nem a hentesnél voltál zsírt venni?

Az ajtófélfának támaszkodott, és hitetlenkedve meredt Kannick hatalmas pocakjára és combjaira, amelyek egyenként akkorák voltak, mint Errki csípője.

Kannick Morgan orrát bámulta.

- A combomon talált el.

- A fenébe, Errki, ömlik belőled a vér!

- Mondtam, hogy eltalált. - Főlemelte a nyilat. - Ezzel.

Morgan kíváncsian megnézte, végigsimított a sárga és piros tollakon. - Ezt meg kell néznem. Indiánosdit játszottál? Van itt valahol egy cowboy is?

Kannick hevesen megrázta a fejét.

- Én cs-csak edzek i-itt - dadogta rémülten.

- Edzel? Mire?

- A ju-junior bajnokságra. - Alig mert levegőt venni. A szavakat épp csak ki tudta préselni magából. Errki világosan hallotta egy hamisan szóló duda hangját.

- Vidd be.

Morgan meglódult, és helyet adott nekik. Errki maga előtt lökdöste Kannickot, miközben azon gondolkodott, mit köthetne a combjára, hogy elállítsa a vérzést.

- Haza kell mennem - hüppögte Kannick, és megállt.

- Ül le a kanapéra - dörrent rá Morgan. - Előbb tisztáznunk kell a helyzetet. Talán használhatunk téged valamire.

Morgan orrának látványa Kannickból őszinte csodálkozást váltott ki. Rosszabbul nézett ki, mint eddig bármikor, a leharapott rész fenyegetően himbálózott, a színe pedig egy rothadó krumplira emlékeztetett. A padlón meglátta a whiskys üveget, az ablakban a rádiót, és mellette a saját nyílveesszőjét, ami kiállt a falból. A kócos fickó egyértelműen be volt rúgva. Ez egy csöppet sem nyugtatta meg. Leült a kanapéra. Ölbe tett kézzel, tanácstalanul ült, aztán jött a kérdés, amitől tartott. - Tudja valaki, hogy hol vagy?

Nem, senki sem tudta. Nem is sejtik, hogy merre kéne keresniük, ha Margunn-nak nem jut eszébe ellenőrizni a szekrényt. Ha igen, és látja, hogy eltűnt az új, tudni fogja, hogy

az erdőbe ment. De az erdő nagy volt. Egy örökkévalóságba telhet, amíg megtalálják, ráadásul sokáig fognak várni, mire egyáltalán elkezdik keresni. Először csak Karstent és Philipet fogják kiküldeni, akik nagyon lusták, és nem ismerik az erdőt.

- Válaszolj! - mordult rá Morgan két csuklás között.

- Nem - suttogta. - Senki.

- Kellemetlen, mi?

Kannick lehajtotta a fejét. Ez több volt, mint kellemetlen, ez maga volt a vég.

- Nincs nálad véletlenül egy hideg sör?

Morgan megnyalogatta a szája szélét. Abban a pillanatban, mikor feltette a kérdést, rettenetesen megszomjazott.

Kannick egészen mást várt. - Van gumicukrom - mormolta alig érthetően.

- Rendben, adj belőle! Már nincs nyál a számban.

Bepréselte kezét a nadrágzsebébe, és előszedett egy csomag mackó formájú gumicukrot. Morgan megragadta a zacskót, küzdött egy darabig az összetapadt masszával, és három darabot a szájába tett.

- Hadd mutassam be magunkat - mondta csámcsogva.

- Ő Errki. Őt megszállták a rossz szellemek, amelyek parancsolgatnak neki, és beszélgetnek vele. Engem Morgannak hívnak, és egy ma reggeli apró látogatás miatt keres a rendőrség. Együtt ütöttünk el egy délutánt. Ez az örült intézte el az orromat - tette hozzá. - Csak hogy tudd, nem érdemes vele ellenkezned.

Kannick komolyan bólintott. Ezt tudta.

- És itt vagy velünk te. Hogy hívnak?

Én vagyok az, aki szeretné, ha Geronimónak hívnák. Nyomkereső. Mesterlövész.

- Bocsánat, mit mondtál?

- Kannick.

- Milyen ezzel a névvel élni?

- Megteszem, amit tudok - felelte kifulladásra.

- Hah! A fiúnak van humora!

Errki letelepedett a padlóra. Megtalálta a bőrkabátját, és maga köré tekerte, miközben két kézzel fogta a combját. – Én már láttam őt – mondta halkan.

Morgan meglepetten pillantott rá. – És hol?

– Lent a halott nő tanyájánál.

– Micsoda?

Morgan megfordult. – Látott téged? Te vagy az a gyerek, aki a közelben játszott? Akiről a rádióban beszélnek? Mi?

Kannick behunyta a szemét.

– Au, au, ez súlyos dolog. A fene egye meg, látott téged, Errki. El kell intéznünk!

Kannick hirtelen sípoló hangot hallatott, mint amikor valaki rálép egy gumilabdára. Hosszú szempillái megrebbennek a félelemtől.

– És beszéltél a rendőrökkel, ha jól hallottam?

Kannick nem válaszolt.

– Na igen. Errki nem törődik az ilyenekkel. Elég különös alak. Tulajdonképpen kedvesek vagyunk. Csak az a helyzet, hogy halálra unjuk magunkat. Most itt ülünk, és várjuk az éjszakát. Apropos, éjszaka – folytatta Morgan. – Errki éjjel teljesen megőrül. A fogai elkezdenek nőni, és a füle hegyes lesz. Nem igaz, Errki?

Errki nem felelt. Hosszú, lapos pillantást vetett Kannickra. A félelemtől megcsillant a fiú szeme. Egyre csak rágta a szája szélét, és minden szín kiszaladt a pufók arcból.

– Te – mondta Morgan –, biztos van nálad termosz és uzsonna. Mindjárt éhen halunk.

– Van csokoládé a táskámban. De mostanra biztosan megolvadt.

Errki azonnal reagált. Felemelte a fejét, és intett a kezével. – Hozd be a táskát!

– Csak nyugalom – szólt közbe Morgan halkan. – Menj te, különben még elszökik. És felezünk!

Errki kibicegett. Elkezdte keresni a táskát. Körbenézett a bokrok között, miközben végig a sebét fogta. Végül megtalálta, és nem sokkal messzebb ott volt az új is. Visszavitte az egészet a házhoz, és kinyitotta a táskát. Volt ben-

ne több nyíl és egy csomó dolog, amiket nem ismert. És csokoládé. Egy Mars meg egy Snickers. Az ujjai remegtek, ahogy felemelte őket, és lassan bement a házba, mindkét kezében egy-egy csokoládéval. Snickers és Mars, Snickers és Mars. Puha, félig olvadt csokoládék. Az egyik mogyorós és karamellás, a másikban viszont nincs mogyoró. Zörgött a papírjuk. Belépett a szobába. Méregette őket a kezében. Mindkettő jó, különösen a Snickerst szerette, bár a kedvence a Mars volt. Lehetetlen volt választani közöttük, és csak az egyik az övé. Morgan előugrott, és elvette a Snickerst. - Ez az enyém, a Mars a tiéd. A dagi kaphat cserébe egy kis whiskyt.

Kannick az ablakban álló üvegre sandított. Egy kis sör ellen nem volt semmi kifogása. Részegnek lenni amúgy is jó dolog volt, ha nem rúg be túl gyorsan az ember, de a töményet nem szerette. Megrázta a fejét. A másik kettő a csokoládéjával volt elfoglalva, úgy csámcsogtak, mint két gyerek. A nagy elkeseredettség közepette nevetni akart, de csak szánalmas szipogásra futotta.

- Nem fogunk bántani - nyugtatta meg Errki különösen mosolyogva.

- Ezt még nem beszéltük meg - mondta Morgan nagyot nyelve.

- Nincs semmije, ami kellene nekünk. A csokoládén kívül.

- Talán segíthet nekünk a dagi - vetette fel Morgan.

- A végén úgyis a pokolba jutunk. Jannickkal vagy nélküle.

- Kannick - javította ki a fiú.

Morgan megtörölte a száját a kezével. - Szeretnél hazamenni a mamádhoz, ugye?

- Inkább nem.

- Hogyhogy? Akkor hova akarsz menni?

- A Guttebakkenba.

A hangja makacsul csengett, mintha újra elkezdett volna reménykedni benne, hogy mégsem ölik meg. Az, hogy ilyen lelkesen vetették rá magukat a csokoládéra, sokkal embe-
ribbnek mutatta őket.

- És az micsoda?

- Javítóintézet - mormolta Kannick.

Morgan elfintorodott. - A mindenit, mi mindannyian hasonlók vagyunk. És mit tettél eddigi rövid életed során, hogy ott kötöttél ki? Attól eltekintve, hogy sokat zabáltál?

- Anyagszerezevarom van - magyarázta Kannick.

- Ezt mondta anyám is, amikor meghízott. Igyál egy kis whiskyt, azzal felgyorsítod az anyagcserédet.

- Nem, köszönöm - suttogta.

Margunnra gondolt. Megpróbálta elképzelni, mit csinálhat most. Hányszor pillanthatott az órájára. Még el fog telni némi idő, mire izgulni kezd. Elég sokszor kimaradt későig. Valószínűleg nem kezd el aggódni, amíg be nem eszeledik. De tudta, hogy Kannick sosem hagyná ki a vacsorát. Ezért nyolc körül elkezd kinézni az ablakon, és még várni fog egy kicsit, mielőtt Karstent és Philipet kiküldi, hogy keressék meg. Mi minden történhet addig! Messze volt még az este, tengernyi időnek tűnt, amit két részeg örülten kell eltöltenie, akik közül az egyiknek pisztolya is van! Elkese-redetségében a whiskys üvegre pillantott. Morgan észre-vette.

- Igyál csak! Itt senki sem szerénykedik.

És Kannick ivott. Ez volt az egyetlen lehetősége a szökésre. Az első korty hatalmas robbanáshoz vezetett, ami a szájában kezdődött, és égve hatolt le a gyomráig. Levegő után kapkodott, és letörölt pár könnycseppet.

- Még három-négy kortyot - mondta Morgan segítőkészen. A padlón ült, és az ujjait nyalogatta. - A kellemes érzés később jön. Meséld el, miért vagy javítóintézetben!

- Nem tudom - felelte Kannick, kicsit sértődötten, ami miatt azonnal aggódni kezdett. Lehet, hogy megbántotta a férfit.

- Tehát nem tudod, a felnőttek miért dugtak be oda? Nem vagy túl okos. Azt hiszed, az anyám hibája, hogy bankrabló lettem? Azt hiszed, Errki az anyját hibáztatja, amiért nincs rendben odafent?

Kannick gyorsan Morganra pillantott. *Bankrabló?*

- Olvashatod is a feliratot a pólóján. Azt hiszem, ő a „TÖBBIEKET” hibáztatja. - Morgan fölhúzta a szemöldökét. - Figyelj csak! Te is ezt szeretnéd? Errki majd megvéd.

- Megtámadtak? - kérdezte Errki. Éppen egy kavicsot próbált meg kiszedni a sportcipője talpából. Azután nekiállt kihúzni a cipőfűzőjét. Azzal akarta elszorítani a combját. Még mindig vérzett. Kannick forgolódott a kanapén, amin egyedül ült. Úgy folyt szét rajta, akár a puding, és minden alkalommal, amikor megmozdult, elsüllyedt a rugók közt. Morgan hirtelen szédülni kezdett, és zavarodottnak érezte magát. Tulajdonképpen mit keresnek itt? Valamiért nem bírta volna ki, ha egyedül marad. Nem akarta, hogy megtalálják őket, és mindenkit visszaküldjenek a helyére. Nem akarta, hogy Errki eltűnjön az életéből, hogy soha többet ne találkozzanak. Senkije sem volt. Ez a forró, koszos szoba, a részegség, Errki halk, kellemes hangja és a lehunytt szemű dagadt gyerek - nem akarta, hogy vége legyen. A gondolattól a lélegzete is elállt. Zavartan ragadta meg az üveget.

- Gyökér, szár, levél - mormolta Morgan.

Kannick érezte, hogy mindketten örültek. Talán együtt szöktek el az intézetből. Két időzített bomba. A legjobb, ha csöndben meghúzza magát.

Olyan halkán lélegzett, ahogy csak tudott. Errki visszahúzódott. A padlón ült, a hátát a szétvert szekrénynek támasztva. Most minden elcsendesedett. A dobolás és a dudálás abbamaradt. Kezét a pisztolyon nyugtatta.

*

Egy erdész kanyarodott piros Massey Ferguson traktorjával a tisztásra, majd az erdei út felé indult, hogy ott leparkoljon. Meglepve nézte a zöld ponyvát, majd leállította a motort, és kiszállt. A vékony, zöld anyagot felhajtotta a kocsii tetejére, és benézett az autó belsejébe. Üres volt, eltekintve az utasülés előtt heverő apró üvegcsetől. Kinyitot-

ta a kocsiajtót, fölvette az üveget, és elolvasta a címkét. Trilafon, 25 milligramm, reggel, délben és este. Valami Errki Johrmának írta fel dr. S. Struel. Kicsi, fehér, elhagyatott autót, tárva-nyitva. Emlékezett, hogy a hírekben hallott valami reggeli rablásról. A kocsi egy Renault Mégane volt. Visszatért a traktorhoz, kifordult a fennsíkra, és hazaindult.

Kevesebb, mint egy órával később két autó kanyarodott be a parkolóba. Öt férfi és három kutya ugrott ki belőlük. Az izgatott németjuhászok hangosan csaholtak és nyüszítettek. Sharif volt az első, egy ötéves kan. Minden hosszú volt a hatalmas kutyán: a szőre, a füle, feszült idegszála. Utána jött Nero, aki egy kicsivel világosabb szőrű és kisebb volt. Ugyanolyan izgatottnak tűnt, mint Sharif, rángatta a pórázát, és azonnal el akart indulni. A harmadiknak még hosszabb volt a szőre, mint nekik, és lassabban mozgott. Nyolc évével veszélyesen közeledett a nyugdíjazáshoz. A kutyát Zebnek hívták, a tulajdonosát Ellmann-nak. Minden alkalommal, amikor őrzáratozni mentek, azt hitte, ez lesz az állat utolsó útja. A kutya sötét fejére pillantott. Ideje végéhez közeledett. Nem tudta, hogy szeretné-e újramegismerni egy másik kutyával. Úgy érezte, Zeb után bármilyen másik kutya csak rosszabb lehet.

Rossz volt a kiindulási helyzetük. A száraz erdőből minden nedvesség elpárolgott. Sharif beugrott a kocsiba. Körbeszaglásztta a vezetőülést és a padlót, aztán a mellette lévő ülést is. Csóválta a farkát. Kiugrott a kocsiból, tovább szimatolta a száraz földet, még mindig hevesen csóválta a farkát, és elkezdett az ösvény felé húzni. Következett a másik két kutya. A művelet megismétlődött. A rendőrök a sűrű erdő felé pillantottak és bólintottak. A kutyák figyelmesen nézték őket, miközben várták a varázslatos, megváltó szót.

Az emberek övén fegyver lógott. A pisztoly súlya egyszerre nyújtott biztonságot és volt félelmetes. A feladat izgalmasnak tűnt. Pontosan ezt akarták, amikor fiatalemberként jelentkeztek a rendőrséghez, utána pedig a kutyás szolgálatra. Mindhárman felnőtt férfiak voltak, ha egy har-

minc és negyven közötti férfi felnőttnek számít, ahogy Sejer száraz humorral meg szokta jegyezni. Szolgálatuk során rengeteg dolgot kerestek és találtak. Szerették az erdő csöndjét és a váratlanságot. Szerettek a kutyákkal együtt dolgozni. A lihegő állatok hangját, a megreccsenő ágakat, a zörgő avart és az ezernyi bogár zümmögését. Minden érzékszervük készenlétben állt. Állandóan körbepillantottak, minden apróságra figyeltek, egy csikkre, egy letört ágra vagy egy tűzrakás nyomára. Figyelték a kutyákat, hogyan csóválják a farkukat. Hogy lelkesek-e, és szüntelenül csóválják, vagy hirtelen leeresztik, és megállnak. Ugyanakkor várták a kapitányság híreit is, például hogy a két embert megtalálták-e valahol másutt. Hogy a rabló újra rabolt, hogy a túszt épségben meglelték, vagy ellenkezőleg, egy árokban találtak rá szétlőtt fejjel. Minden lehetséges volt. Ez a bizonytalanság és változatosság tartotta állandó izgalomban őket, nem volt két ugyanolyan napjuk. Volt, hogy a fáról lógott le valaki, vagy fent ült az ágak között fáradtan, és örült, hogy végre megtalálták. Vagy valaki túl-lőtte magát, és belehalt. És azután, a feloldódás. A feszültség, ami fokozatosan eloszlott. De ez most más volt, két szökésben lévő, feltehetőleg mindenre elszánt férfit üldöztek.

Keresd!

A varázsige! A kutyák azonnal lelkesen elindultak. Pár másodpercig az ösvény elején rohangáltak fel s alá, de aztán gyorsan loholtak is tovább, teljesen eltelve a feladattal, hogy kövessék a kocsiban megérezett szagot. Ellmann halkán azt suttogta: - Semmi kétség. A kutyák szagot fogtak.

A többiek bólintottak. Az ebek egyenesen fölfelé indultak a hegyen. Mindegyiket elengedték. Sharif ment elől. A férfiak követték őket. Iszonyúan melegük volt az egyenruhájukban. A kutyák végig együtt mentek. Mind teleítették magukat, mielőtt elindultak volna. A kitartásukat az emberek csak irigyelhették, bár elég jó erőben voltak ők

is, erről gondoskodott az állatokkal való munka. Minden évben kőkeményen edzettek, de ez az átkozott hőség kiszívta az erejüket. Milyen messzire juthatott a két keresett pasas?

Az erdő szinte halottnak tűnt, és vízért könyörgött. Volt náluk térkép, tudták, merre vezetnek az ösvények, hol található az elhagyatott házak. Egyikük rágógumit keresett a zsebében, miközben a szemével Nerót követte. A kutya az ösvény mindkét oldalát vigigszimatolta, néha körbefordult, mintha vissza akarna menni, aztán mégis továbbsietett. Sharif vezette a „falkát”. A feje és a háta feketében pompázott, a bundája fénylett a napsütésben. A nyakánál a vastag szőr aranylóan csillogott, a mancsai pedig nagyok és erősek voltak. A férfiak elképzelni sem tudtak szebbet, mint egy jóltartott németjuhász. Ez volt számukra *a kutya*, így kellett kinéznie. Negyedóra után Zeb került a csapat élére. Bár az állatok, ha lehet, még jobban figyeltek, egy idő után láthatóan elbizonytalanodtak; a farkukat már nem csóválták, és nem szimatoltak olyan lelkesen, mint addig. Nero és Sharif hol tovább akart menni, hol vissza akart fordulni. Az emberek hagytak nekik időt, s kihasználták a lehetőséget, hogy ők maguk pihenjenek egy kicsit a meredek hegyoldal megmászása után. Egy magaslaton álltak.

- Fogadok, hogy itt megpihentek - jegyezte meg Sejer halkán.

A többiek bólintottak. Itt álltak, innen néztek le az autópálya felé. Látták a fizetőkaput és az autópálya-felügyelet kocsiját. Azután mentek tovább, de merre?

- Itt van egy csikk.

Skarre felemelte. - Sodort cigaretta Big Ben papírból. - Belecsúsztotta egy nejlonzacskóba, és zsebre rakta. Tovább nézelődött, de nem talált semmit.

- Hagyjuk Zebet elől, a másik kettő pedig kereshet körbe-körbe - javasolta Ellmann.

Nero és Sharif elkezdte egyik oldalról a másikra átkutatni a mezőt, körülbelül ötven méteres körzetben. Zeb továbbra is a szokásos módon követte a nyomokat, bár azok nem voltak elég egyértelműek. A kutya nem tűnt

már olyan lelkesnek, néha meg-megállt, és láthatóan nem összpontosított. Hátrapillantottak, nem a völgy felé, ahol Halldis lakott. Talán felmentek az elhagyott házakhoz? Ebben a melegben elég valószínűnek tűnt, hogy a szökevények, legalábbis egy időre, visszahúzódtak az egyik ház hűvösébe. Ebben az esetben a kutyák könnyebben szimatot fognak, mint ezen a kiszáradt vidéken.

Mély csend honolt a hatalmas erdőségben. Ősszel többen jártak errefelé, vadászok és gyümölcsszedők is. Most túl meleg volt ahhoz, hogy valaki csak úgy sétáljon az erdőben, hacsak nem kényszerült rá, vagy nem ezért fizették, vagy nem szenvedett leküzdhetetlen kalandvágytól, ami a vérrel együtt csordogált az ereiben, és nem hagyta nyugodni.

Sejer végigsimította a kézfejével a homlokán, és a fegyvere után nyúlt. A lövészenen jól teljesített, de sejtette, hogy ha itt lövöldözésre kerül sor, a lőtéri gyakorlatnak semmilyen szerepe nem lesz. Ez nyugtalanította. Egyetlen hibás döntés tragikus következményekkel járhat. Felfüggesztés. Maradandó károsodás. Halál. És nem csak ennyi. Valamilyen okból nagyon sérülékenynek érezte magát. Mintha az életnek valahogy több értelme lett volna, mint egyébként. Skarréra pillantott, aki szemébe húzott sapkával próbált védekezni a vakító napfény ellen.

- A jó ég tudja, mi történt azzal a szerencsétlen bolonddal - mormolta Sejer.

- Azt hiszem, ugyanolyan jogos, ha a másikért aggódunk - jegyezte meg Skarre, és rápillantott.

- De azt nem tudjuk, tényleg ő tette-e, csak annyit, hogy ott volt.

Skarre fémkeretes szemüveget viselt, ráerősített sötét lencsékkel.

- Nézz körbe! - mondta. - Nem túl népes a környék, ugye?

- Csak a rend kedvéért mondtam. Mondjuk, hogy ugyanúgy állnak.

- Leszámítva, hogy az egyiknek fegyvere van - vetette ellen Skarre.

Továbbmentek. A kutyák türelmesen folytatták a keresést. Néha egészen keskeny ösvényen haladtak, máskor az út kiszélesedett és kivilágosodott. Szép volt a fény, sárga, telt, és a fák zöldje a végtelenbe nyúlt. Az erdő mélyén inkább mély és sötét színek domináltak, a napon pedig aranylóan sárgásak. A puha avar és a száraz gallyak hátráltatták az előrejutásukat, a tüskék összevissza szúrták a testüket, a fű meg-megvágta a lábukat, s az ágak belecsapódtak az arcukba. Bogarak lepték el őket. Egy idő után már nem is küzdöttek ellenük, mert túl fárasztó volt. Csak egyszer kergetett el Skarre egy szemtelen darazsat, ami feltétlenül be akart szállni a hajába. Később megálltak egy apró pataknál, és hagyták inni a kutyákat. A férfiak jéghideg vizet locskoltak az arcukra. A kutyák továbbra is lelkesedtek, és el voltak telve a menekülők szagával. Bár eléggé gyenge nyomot követtek, ennek ellenére kitartóan és lelkesen végezték a feladatukat, nem úgy, mint a férfiak, akik féltek, hogy a szökevények már túl messzire jutottak. Vagy talán valahol megpihentek a hűvösben, az egyik patakba lógatva a lábukat. Lassan másra sem tudtak gondolni, mint egy hideg fürdőre. Elképesztő volt. Miután eszükbe jutott, nem ment ki a fejükből. Jéghideg, gyöngyöző víz. Egész felforrósodott testükkel lemerülni a mélyére, kimosni az izzadtságot a hajukból.

- Vietnamban - szólalt meg Ellmann -, mikor az amerikaiak a legforróbb napszakban keltek át a dzsungelen, az agyuk elkezdett megfőni a sisak alatt.

- Megfőni? Ne hülyéskedj már! - Sejer dühösen megrázta a fejét.

- Sohasem lettek már újra azok, akik voltak. Őszintén, szerintetek lehetséges ez? - fordult a többiekhez, és végigmérte őket.

- Természetesen nem.

- De te sem vagy éppen orvos - felelte Ellmann szárazon, és hátrátolta a sapkáját.

Halkan nevettek magukban. A kutyákat nem érdekelte a beszélgetés. Azok egyre csak kerestek, néha bedugták az orrukát az ösvény melletti bokrok közé, de mentek tovább. Mindenesetre egyértelműen egy irányba haladtak, így valószínűsíthető volt, hogy a szökevények nem tértek le az ösvényről.

- Megtaláljuk őket - mondta Skarre magabiztosan.

- Eszembe jutott valami - sóhajtott Ellmann, miközben tekintetével Zebet követte. - Milyen rossz is a férfiak sorsa!

- Miről hadoválsz? - Skarre feléje fordult.

- A tesztoszteronról. Attól lesz egy férfi agresszív, nem? A tesztoszterontól.

- És?

- És emiatt van az, hogy ritkán vagy szinte soha nem keresünk ilyen „túrákon” nőket. Gondoljatok bele, milyen vékonyan lennének öltözve ebben a melegben!

Sejer elmosolyodott, aztán eszébe jutott Sara, a szeme körüli karika. Skarre észrevette az arckifejezését. - Jól vagy, Konrad?

- Köszönöm, megvagyok.

A hangulat jó volt. A kék égen hirtelen feltűnt egy kicsi repülő. Sejer hosszasan nézett a csillogó fehér folt után. Odafent sokkal hűvösebb és jobb a levegő. Gondolatban ő maga is a gépen utazott, ejtőernyővel a hátán. Kinyitotta az ajtót, állt egy darabig, és bámult kifelé. Aztán kiugrott, egy darabig zuhant, majd lelassulva ereszkedett tovább a hűvös léghőben. - Látod, Jacob? - mutatott fel az égre.

Skarre aggódva nézett fel a repülőre. Az ő képzelete is vadul dolgozott.

- Van valakinek egy tükre? - Morgan megpróbált a saját orrára összpontosítani. Erősen bandzszított.

- Akinek vannak barátai, annak nincs szüksége tükörrre - mormogta Errki a szekrény mellől.

Morgan Kannickra pillantott. - Olyan ütősek a mondatai, hogy hihetetlen.

- Van egy a táskámban - mondta Kannick halkán. Képtelen volt Errki szemébe nézni. Talán ott üldögél, és minél undorítóbb módszert próbál kiötleni a megölésére. Különösen festett az arca.

- Hozd ide, Errki! - kérte Morgan.

Errki nem válaszolt. Kellemesen fáradtnak érezte magát, s szinte félálomba merült. Morgan föladta. Kiment a lépcsőhöz, ahol a táska állt, és behozta azt is, meg az íjat is. Keresgélt a nyilak és egyéb felszerelések között, aztán megtalálta a tükröt. Kicsi, négyszögletes, talán tízszer tíz centis lehetett. Habozva tartotta maga elé.

- Ó, a pokolba is! Ez a legrondább dolog, amit valaha láttam!

Kannick nem is gondolt rá, hogy Morgan eddig nem látta az orrát. És igaza volt. Tényleg rettenetesen nézett ki.

- Begyulladt, Errki, tudtam, hogy ez lesz! - Fel-alá sétált a szobában, kezében a tükörrel.

- Az egész világ be van gyulladva - mormolta Errki. - Betegség, halál és szenvedés.

- Mennyi időbe telik, amíg a merevgörcs kialakul? - tűnődött Morgan. Remegett a keze, és benne a tükör is.

- Több napba - próbálkozott Kannick.

- Biztos vagy benne? Értesz hozzá?

- Nem.

Morgan szipogott, mint egy durcás kisgyerek, és letette a tükröt. Az orra látványa eléggé kikészítette. Már nem fájt annyira, és nem is érezte magát rosszul, csak bágyadtnak... de annak más oka volt. Például az étel- és a vízhiány. Valami másra kellett gondolnia. Kannickra pillantott, és összevonta a szemöldökét.

- Szóval te egy gyilkosság szemtanúja voltál? Mesélj nekem erről! Mit gondolsz, mi történt?

Kannick tágra nyitotta a szemét. - Nem - felelte. - Nem voltam szemtanú.

- Nem? A rádióban azt mondták.

Kannick összehúzta magát, és suttogott. - Én csak azt láttam, hogy elfutott. Hogy menekül.

- És az az ember jelen van a szobában? Emeld fel a kezéd, és mutass rá, hogy az esküdtek is lássák! - vezényelte Morgan ünnepélyesen.

Kannick idegességében a kezét tördelte. A világ minden kincséért sem mutatott volna Errkire.

- És aztán beszéltél a rendőrséggel?

- Nem beszéltem, kikérdeztek. Hogy láttam-e valamit. Én csak válaszoltam a kérdéseikre - védekezett.

Morgannak előre kellett hajolnia, hogy rendesen hallja.

- Ne próbáld magad kidumálni. Világos, hogy beszéltél. Ismerted az öregasszonyt?

- Igen.

Errki oldalra döntötte a fejét. Úgy nézett ki, mintha aludna.

- Nem tehet róla - magyarázta Morgan. - Zűrzavar uralkodik a fejében.

- Zűrzavar?

- Nem is emlékszik rá.

- Semmire sem emlékszik?

- Talán arra sem emlékszik, hogy túsul ejtettem, amikor ma reggel kiraboltam a Fokus Bankot.

Csillogó szemmel nézett a fiúra. - Jókor volt jó helyen, nekem pedig szükségem volt rá, hogy kijussak. Tudod, mit? - Morgan kacsintott. - Kirabolni egy bankot és túsul ejteni valakit olyan egyszerű, mint venni egy Kinder tojást. Néhányan szerencsések, és rendes tús jut nekik. De én csak egy őrültet fogtam ki, akivel nem lehet mit kezdeni.

Rövid időre még az orrát is elfelejtette, és halkan kuncozott. - Semmire sem emlékszik, ráadásul csak a belső hangok parancsainak engedelmeskedik. Ezt még te sem értheted. Kár Errkiért. Tudod - folytatta, miközben visszaült a padlóra, s komolyan Kannickra nézett -, mikor kicsi voltam, óvodába jártam. Minden reggel volt gyülekező. Körbe kellett ülnünk a padlón, miközben az egyik óvó néni mesét olvasott vagy énekelt. Volt egy játék - emlékezett vissza, és elkezdett mosolyogni -, aminek az volt a lényege, hogy meg kellett fogni egy gondolatot. Az óvó néni mélyen a szemünk-

be nézett, és azt suttogta: „Gondoljatok valamire!” És úgy gondolkoztunk, hogy szinte kattogtak a fejünkben a fogaskerekek. Aztán felkiáltott: „Kapjátok el, kapjátok el!” És abban a pillanatban kinyújtotta a kezét, mintha elkapott volna valamit. Mi pedig utánacsináltuk. – Szünetet tartott. – „Fogjátok erősen!”, kiabálta, mi pedig szorongattuk, rettegve, hogy elszáll. És ezt is tette. Hiszen amikor kinyitottuk a kezünket, semmi sem volt benne, csak izzadság és kosz. Nyilván valamilyen koncentrációs gyakorlatnak szánták, de mi inkább elkeseredettek lettünk tőle. A felnőttek állati sok fura dolgot csinálnak a gyerekekkel. – Fáradtan ingatta a fejét. – Errkinek ugyanez a baja. Vagy zavarodott, és nem tudja elkapni a gondolatait, vagy ugyanazt a gondolatot rágja át újra és újra. Ezt hívják kényszerképzetnek. Érték ehhez, dolgoztam ilyen emberekkel.

Hallották, ahogy Errki halkan kuncog a szekrénynél.

– Tudod, miért harapta meg az orromat?

– Fogalmam sincs – felelte Kannick félve.

– Azt akartam, hogy megfürödjön a tóban, és nem akart jönni. Nem tud úszni. Nem szereti, ha nyaggatják. Ne nyaggasd! Hirtelen leharapja a füledet vagy valami még rosszabbat.

– Most elmehetek? – Kannick hangja vékony volt, akár a cérnaszál. Olyan halkán beszélt, ahogy csak tudott, nehogy Errki meghallja.

Morgan forgatta a szemét. – Hogy elmehetsz-e? Mi a fenéért mehetnél el? Azt hiszed, könnyebben szabadulsz, mint mi? Megszolgáltad ezt? Ez a végzetünk – mondta komolyan. – Csapdába estünk, és itt várjuk a rendőrséget, akik majd jönnek, hogy leültessenek. De nem adjuk meg magunkat. Ugyanis büszkék és bátrak vagyunk, és nem adjuk meg magunkat harc nélkül.

Morgan valósággal vibrált a részeg lelkesedéstől. Úgy beszél, mint Geronimo, gondolta Kannick szomorúan. Nemcsak Errki volt örült, mindketten azok voltak. Talán ő maga is az lehetett. Mindent összevetve ennek nem örült. És ő is intézetben élt. Nem elmeógyógyintézetben ugyan, vagy

talán mégis abban? Hirtelen nagyon rosszul érezte magát a bőrében, és szeretne volna lenyelni a torkában növekvő gombócot. Bizonyos szempontból tényleg idetartozott, ehhez a két férfihoz. Tudta ezt jól.

- Él az anyád? - kérdezte Morgan váratlanul. Kiszedte Kannick nyílát a falból, és azt nézegette.

- Azt hiszem - felelte a fiú dacosan.

- Ne, ezt hagyd abba - Morgan hangja gúnyosan csengett. - Ennyire el vagy keseredve, kölyök? Ne akard elhitetni velem, hogy nem tudod, él-e az anyád. Az enyém él, rokkantnyugdíjas. És van egy nővérem, aki egy szépségszalont vezet.

- Akkor megcsinálhatja az orrodát.

- Ne ironizálj! Elég jól csinálja, amit csinál. Él az anyád, Kannick?

- Igen.

- Az állam költségén?

- Heh?

- Az kérdeztem, dolgozik-e, vagy segélyt kap?

- Nem tudom.

- Szokott pénzt küldeni?

- Csak néha egy-egy csomagot.

- Adok egy tippet a következő születésnapodra: kérj egy doboz Nutrilettet.

Kannick nem tudta, mi az a Nutrilett. Üldögélt, és az anyjára gondolt, akit nagyon ritkán látott. Csak akkor jött el meglátogatni, ha Margunn felhívta és nyaggatta. Általában csokoládét vitt neki. Nehéz volt felidéznie az arcát, mert sosem beszéltek túl sokat. Az anyja szinte nem is vette észre, csak egy-egy rövid pillantást vetett rá, aztán összerándult, és rémületében kihátrált. Hirtelen eszébe jutott egy régi történet. Negyedikes volt, hazajött az iskolából, megállt a konyhaajtóban, és az anyjára nézett. Másmilyennek tűnt. A haja hirtelen megnőtt, és egyetlen nap alatt harminc centivel hosszabb lett. Azalatt a pár óra alatt, amíg ő a padban ült.

- Parókád van? - csodálkozott.

Anyja letette a kezéből a hetilapot, amit olvasott, és kelletlenül pillantott rá. – Nem, dehogy paróka. Igazi haj, amit odaragasztottak.

– Micsoda?

Anyira meglepődött, hogy leült az asztalhoz. De nem csak a haja változott meg. Hirtelen a körmei is megnőttek, mélyvörösek és fényesek lettek, akár egy frissen polírozott kocsifestése.

– Hogyhogyan odaragasztották? – kérdezte kíváncsian. – Az egész oda van ragasztva?

– Igen. Hetekig jó lesz.

Lassan végigsimított a haján, egészen a tővétől a legvégéig, hogy megmutassa. Az új frizura újfajta méltóságot adott neki. Más lett az arckifejezése, egyenesebben tartotta magát, olyan volt, mint egy királynő.

Kíváncsisága győzött. Előrehajolt az asztal fölött. Koszos kezével megfogta a szőke szálak végét, és meghúzta. Nem engedtek el, egyszerűen hihetetlen volt.

– Hülye! – kiáltotta az anyja, és felpattant az asztaltól. – Tudod, mennyibe került?

– Azt mondtad, odaragasztották.

– De neked azért meg kellett próbálni tönkretenni, mi?

– Ki csinálta ezt? – kérdezte Kannick.

– A fodrász.

– Mennyibe került? – kérdezte tompán.

– Szeretnéd tudni, mi? Semmi közöd hozzá. Nem keresel pénzt.

– Nem. És zsebpénzt sem kapok.

– Minek kellene neked zsebpénzt adnom? Úgysem teszel értem soha semmit!

– Soha nem is kértél semmit.

– De tudnál valamit tenni? – Hirtelen előrehajolt az asztal felett, és kihívóan nézett rá. – Tudsz valamit, Kannick?

Kannick a körmével egy csepp odaszáradt lekvárt kezdett kapirgálni a terítón. Semmi sem jutott eszébe, egyetlenegy dolog sem. Rosszul olvasott, és nem volt érzéke a labdajátékokhoz. Ám senki sem tudta megverni dartsban. Ezt végül nem mondta.

Később az anyja a zuhany alatt állt új haját egy fűrdősapka alá rejtve. Kannick odalépett a táskájához. Tudta, hogy pénz nincs benne. Anyja ravaszabb volt, mint Margunn, és bevitte magával a pénzt a zuhany alá. Ám megtalálta a fodrászat számláját. Nehéz volt a felnőtt írást kisilabizálnia, de most az egyszer megerőltette magát. Hajhosszabbítás és műkörömök, fizetve. 2300 korona. Alig kapott levegőt. Berontott a fűrdőszobába, és elhúzta a függönyt.

- Ez elég lett volna egy biciklire! - kiabálta. - Mindenki másnak van biciklijé!

Anyja visszahúzta a függönyt, és tovább zuhanyozott.

- A haj magától is megnő - harsogta -, és teljesen ingyen!

- Ne nyúlj a dolgaimhoz! - kiabálta vissza az anyja. - Kéne neked egy apa, aki kordában tart. Nem tudok összeszedni egy rendes férfit, ha úgy nézek ki, mint egy boszorkány. Ez is miattad van.

Látta a teste körvonalait a világos függönyön keresztül. Nem lett volna nehéz kirángatni onnan, ha tényleg akarta volna. Odamehetne a mosdóhoz, és kinyithatná a hideg vizet, akkor a tusolóban olyan forró lenne a víz, hogy leforrázná magát. Csakhogy nem volt hozzá semmi kedve, ez túl régi trükk volt. Hirtelen kimerítő fáradtság lett úrrá rajta, homlokát a térdére támasztotta, és felsóhajtott. Éhes is volt. A két pasas felzabálta a csokoládéját. Mégis állandóan elkalandoztak a gondolatai.

Egyszer ő ért haza először, és megtalálta a konyhában a lefolyótisztítót. Hirtelen mulatságos ötlete támadt. Jól tudta, hogyan kell használni. A kis, kékesfehér golyócskákat bele kellett tölteni a lefolyóba, ha eldugult... és mindig el volt dugulva. A vízzel érintkezve maró, bűdös gázt fejlesztett. Talált egy üres tejesdobozt, amit alaposan kiöblített, és szárazra törölte. Rakott bele a golyókból, és bement a

fürdőszobába. Fölemelte a zuhanyzóban a lefolyó feletti kis rácsot. Belehelyezte a lefolyóba a dobozt, és visszarakta rá a rácsot. Sosem fogja elfelejteni az anyja kiabálását, amikor kifutott a fürdőből. Amint kinyitotta a vizet, a zuhanyzó azonnal megtelt mérgező gázzal. Kirohant, köhögött és prüszkölt, miközben a legocsmányabb szavakat ordította, amik csak az eszébe jutottak, pedig bő volt a szókincse. Kannick saját gázkamrát gyártott!

Morgan félbeszakította a gondolatait. – Mit tartasz még a táskában? – kérdezte. – Van benne valami, amit lehetne kötésnek használni?

Kannick elgondolkodott. Volt benne kilenc különböző típusú nyíl, egy tartalék húr, egy zacskó szög egy csomag ragasztóval, húrviasz, harapófogó és egy rongy a céltábla törlőgetéséhez.

– Egy törlőrongy – mondta.

– Elég nagy lesz az orromhoz?

Kannick az elszíneződött csonkra meredt. – Igen.

Morgan újra felállt, és a táskához ment. A rongy sárga és puha volt, olyan, amilyennel szemüveget szoktak tisztogatni.

A srác ránézett. – Egy csomó szösz kerül így a sebbe.

– Nem érdekel. Be akarom fedni valamivel. Érzem, ahogy a levegő belemegy, amikor megmozdítom a fejem, és ezt nem bírom. Itt van szigetelőszalag is, abból is kérek. Segíts! – kérte, és meglengette a rongyot.

Kannick elmatatott vele egy kicsit, de olyan jó munkát végzett, amelyet csak vastag ujjaival tudott. A rongyot óvatosan a sebre helyezte, a szigetelőszalagot pedig a fogával tépte el. Elég ügyesen tudta rögzíteni. – Jól áll – jegyezte meg.

– Ünnepeljünk még egy kicsit – mondta Morgan rekedten, és felkapta az üveget. – Egy üveggel és egy nővel az ember nem számolja az órákat! – Kannickra kacsintott.

Errki aludt. Morgan viccesen festett sárga rongygyal az orrán. Ilyen volt az anyján is, mikor az első tavaszi napokon kifeküdt napozni a ház mögé. Azért rakta fel, hogy az

orra le ne égjen. Széttárt combbal szokott napozni, hogy a nap mindenhol leburnítsa. Kannick néha titokban megleste. Látta a sötét, göndör szőr kis részét. Ott bent járt a lengyel, és így lett ő. Az anyja ugyan sosem vallotta be nyíltan, de ő tudta, hogy így történt. Megpróbált pontosan visszaemlékezni rá, mikor is fedezte ezt fel, de nem volt képes egyértelműen felidézni. Aztán Karsten és Philip jutottak eszébe. Hogy talán már kint vannak és keresik. Mi lenne, ha hirtelen felbuknának itt a háznál? Lehet, hogy egyenesen berontanának. Közben a két férfit pillantott. Azon tűnődött, vajon miről beszélgettek. Nem egészen értette, hogy Errki miért volt tús, ha nála volt a revolver, ráadásul ez mintha nem is aggasztotta volna Morgant. Kapta az üveget, ivott egy kortyot, és visszaadta. Már nem égette a torkát, majdnem érzéketlenné vált. Testét nehéznek és tompának érezte. El kell tűnnie innen, mielőtt elaludna.

- Most már elmehetek? - kérdezte halkán, miközben a sarokban alvó Errkire pillantott.

- Errki dönti el - felelte Morgan kurtán. - Ő a főnök a házban, és most alszik. Légy szíves, addig szórakoztass! Sokáig elélek egy ilyen húsgombócon, mint te - motyogta.

Mindketten kezdtek nagyon lerészegedni. Morgan már nem emlékezett rá, mit keres itt, és milyen tervei lehettek. Szerette a csendes szobát, amelyben meglepő sötétség honolt a kinti éles fényhez képest, és jó volt hallgatni Errki szuszogását a sarokból. Egyáltalán nincs szükség tervekre. Nincs idő, amihez alkalmazkodni kellene. Elég csak csendben ülni és hagyni szárnyalni a gondolatokat. A dagadt fiú mellette a padlón szintén összehúzta magát. Kintről egyetlen hang sem szűrődött be, se madárfüttty, se a fák susogása. Erősen megfogyatkozott a whisky, emiatt aggódott egy kicsit. Tompán beléhasított a gondolat, hogy pár óra múlva ki fog józanodni. Előbb vagy utóbb fel kell emelnie nehéz, ernyedtestét a földről, és határoznia kell valamit. Nem tudta, mit tehetne. Volt ugyan pénze, de ereje nem, hogy otthagya a házat, és visszamenjen az úthoz, vagy tovább az erdőbe. Nem voltak barátai, leszámítva azt a srácot, aki

postarablásért ült, és nemsokára szabadul. Ő a kocsit vezette. Sikerült elmenekülniük, és azonnal szétváltak, amint biztonságba kerültek. Két nappal később a társát elkapták egy fantomkép alapján, amelyet a tévében adtak közre a rablás után. A fickónak tartozásai voltak, és valaki így állt bosszút. Aztán az összes rabolt pénzt megtalálták a lakásán. Sohasem adta fel Morgant. Ezt nagyszerűnek és szinte hihetetlennek tartotta. Ellenállt a nyomásnak, és elvitte egyedül a balhét. Ilyet még senki sem tett Morganért! Csak később kerítette hatalmába az érzés, hogy mennyivel is tartozik neki. Aztán elhangzottak azok a szavak a beszélőn.

Amikor kijövök, nem lesz semmim. Tudsz ezen segíteni?

A Fokus Bank kirablása csak a kezdet volt. A százezer korona kétfelé osztva nem tart ki sokáig. Morgan ismerte a másikat, ismerte a szokásait és a mohóságát. Amint feléli a pénzt, vissza fog jönni még többért. Bátortalanul arra gondolt, talán jobb lett volna, ha őt is elkapják. Az agyában halk zümmögést hallott. Talán kezd megőrülni, és olyan lesz, mint Errki. Ez volt az első hang... egy odabent repülő bogár, amely ki akart jutni.

Felébredt, és zavartan pislogott. Kannick mellette aludt. Lehorgasztott álla kétfelé préselte hatalmas tokáját. Kinyújtotta elzsibbadt lábát, és a fejével kezdett foglalkozni. Az orra most kevésbé fájt, tompa volt, és érzéketlen. Talán már egészen elhalt, és nemsokára leesik, mint a rohadt gyümölcs.

Kannick kinyitotta a szemét. Az ablakon túl látta a kékes fényt.

- Beesteledett - suttogetta Morgan.

- Haza kell mennem - mondta Kannick zavarodottan. - Keresnek!

Morgan Errkire pillantott. Megpróbálhatná megtalálni a pisztolyt, Errki övébe volt betűzve. Lassan felállt, ingadozott, hogy egyensúlyba kerüljön, és a szekrényhez ment. Csendben állt, gondolkodott, aztán lehajolt. Sötét volt a sa-

rokban. Habozva elkezdett kutatni Errki hasánál, ám ekkor hirtelen megcsúszott valami sima, nedves dolgon. Elesett, s az álla az alvó ölében landolt. Rögtön felpattant, az arca teljes zavart tükrözött.

- Ó, a rohadt életbe!

Kannick összerezgett és pislogott. - Mi történt?

- Itt minden csupa vér! Úgy vérzett, mint a fene!

Kannick érezte, hogy a félelemtől a hideg futkos a hátán.

- Errki! - kiáltott fel Morgan, és hátrálni kezdett. - Elvérzett. Teljesen kihűlt!

- Ne! - A kiáltás vékony és éles volt. A fiú feltápáskodott, de meg kellett támaszkodnia a falban.

- Meghalt!

Mint egy rémálomban, úgy peregtek Kannick előtt az események. Láta, hogy Morgan feléje fordul, és rámered. - Tudod, mit tettél? Megölted Errkit az ijáddal. A fenébe, Kannick!

Kannick ingatta a fejét. Mondani akart valamit, de képtelen volt a hangokat szavakká formálni, csak tátogott.

- Mindössze a lábát találtam el - hebegte végül.

- Akkor az egyik eret találtad el a combján, talán az ütőeret.

Morgan még tovább hátrált, és le nem vette a szemét Kannickról. - Most már elegendem van. Eltűnök ebből a diliházból!

Támolygott. Szüksége volt a pisztolyra, de ahhoz meg kellett volna fognia a hideg testet, és talán összevérezné a kezét.

- Nem! Segítened kell!

Kannick kezével a gerendaház falához támaszkodott, aztán sírva fakadt. - Én nem akartam! Kinyitotta az ajtót, erről nem tehetek. El kell mondanod nekik, hogyan történt! Senki más nem látta.

Morgan megállt. A dagadt, elkeseredett fiú látványa meghiúsította. Nyelt egy nagyot, még egyszer a halottra pillantott, és leült a padlóra. – Épp elég bajom lesz így is. Kibabolgtam egy bankot, és túsul ejtettem egy embert. Súlyos büntetést fogok kapni.

– Bedobhatjuk a vízbe! Mondhatjuk, hogy megszökött! – Kannick tehetetlenül tördelte a kezét. – Én nem akartam. Baleset volt! Bedobjuk a vízbe!

– Csak mondd el a zsaruknak, hogy mi történt. Nekem most le kell lépnem.

Morgan szeme összeszűkül. Az agya megpróbált kivezető utat találni. A sírás újra kitört Kannickból, annyira el volt keseredve.

– Az nem segít, ha vízbe dobjuk – mondta Morgan tanácstalanul. – Minden csupa vér. Hatalmas tócsában áll.

– Odatesszük a szekrényt.

– Az nem segít.

– Légy szíves!

– Keresnek bennünket. Nemsokára itt lehetnek. Nem tudjuk megcsinálni. Nem tudjuk anélkül levinni a tóhoz, hogy ne legyünk véresek. Nem megy, Kannick. Te ráadásul úgyis túl fiatal vagy ahhoz, hogy börtönbe kerülj. Megúszod a dolgot. Akárcsak Errki az öregasszony meggyilkolását, mert bolond. De én – kiáltott fel, és az öklével a padlóra csapott –, én nem úszom meg, a fenébe is! Nekem semmilyen kifogásom sincs!

Sóhajtott, és beletúrt a hajába. Megpróbált visszaemlékezni, hogyan kezdődött a nap, és rájött, milyen végtelenül hosszú volt. Mint egy egész élet. Bénultság telepedett rá. Az agya nem akart működni. Az az átkozott whisky. Kannick a padlón feküdt, és hüppögött.

– A ház mögött meredek a hegyoldal – folytatta elkeseredett, síró hangon. – Talán magától is legurul.

– Te jó ég! Nem bírom tovább!

Kannick felkelt a padlóról, odament Morganhoz, és hevesen megrázta. – De kell! De kell!

– Nekem nem kell!

- Együtt csináljuk, aztán együtt elmenekülünk. Meg kell tennünk! - Aztán egyszer csak eszébe jutott: - Senki sem fogja hiányolni.

- De - felelte Morgan halkán. Csodálkozva jött rá, hogy a mondat igazzá vált, abban a pillanatban, amint kimondta. Tanácstalanul szipogott, s kinézett az ablakon. A környék átláthatatlan volt. El kellett tűnnie. Meg kell őrülnie, mint Errkinek. Most már elkezdhetne dúdolgatni, ha akar, ezt pontosan érezte. Belesüppedne valamibe, és eltűnne a világ elől. Csodálkozva nézhetne a hozzá beszélő emberekre, mert nem értené, mit mondanak. Nem törődne semmivel, hagyna mindent a fenébe. Ez nem ér fel hozzám, ez a társadalom túl rossz. Annyi mindenre kell figyelemmel lenni. Mint például a zsarolóra, aki a börtönben várja, meg az előtte ülő szerencsétlen, dagadt fiúra.

- Kell! - kiabálta.

Morgan lehorgasztotta a fejét. Hallotta Kannick kapkodó légzését és valami mást is a távolból, ami lassan közeledett feléjük: kutyaugatást.

- Már túl késő - sóhajtotta. - Jönnék.

*

Sejer a térképet tanulmányozta. - Egy elhagyott faluhoz közeledünk. - Hunyorgott, és előre mutatott. - Fogadok, hogy az egyik házban rejtőznek, és hallgatóznak.

- Mit csinálunk, ha megtaláljuk őket? - kérdezte Skarre.

Sejer egyenként végignézett mindegyikükön. - Nekem semmi kedvem a drámához. Azt javaslom, álljunk meg messzebb, és kiabáljunk. Tegyük világossá, hányan vagyunk, és hogy van fegyverünk.

- És ha megjelenik, maga előtt taszigálva a túszt, és a fejéhez szorítja a pisztolyt?

- Akkor el kell engednünk. Úgysem juthat messzire, öten vagyunk kettő ellen.

Skarre megtörölte a homlokát.

- Hagyjátok a fegyvereiteket - folytatta Sejer. - Nem akarom, hogy valamelyikőtök úgy járjon, hogy ebben az átkozott melegben még cipelni is kelljen visszafelé. Ha vége az egésznek, minden percről számot kell adnunk. Írásban és őszintén. Még csak ne is nézzetek a fegyveretekre az engedélyem nélkül. Ha meggondolom magam, meg fogjátok tudni időben.

Továbbment, a többiek pedig utána. Teljesen megbíztak benne, de úgy gondolták, túlságosan védekező álláspontra helyezkedett. Ritkák voltak az ilyen feladatok. Nem mint ha feldobta volna őket, hogy itt lehetnek a forró erdőben, bár az igaz, hogy az adrenalin szintjük megemelkedése kellemes izgalmi állapotot okozott.

- Azt hiszem, az Himmerikstjern ott lent - mondta Sejer, és fejével abba az irányba intett. - Mindenesetre itt van régi település a térkép szerint. Bár innen nem látni semmit. Fogadok egy kör italban, hogy a kutyák arra mennek tovább.

- Egyetlen ház sem látszik. - Ellmann a kezével beárnyékolta a szemét. Csak egy sűrű facsoportot láttak.

- Talán ott a fák mögött. Akkor nem is vehetnek észre bennünket.

Továbbmentek. A kutyák haladtak legelő, egyenesen a facsoport felé tartottak. Skarre időnként felnézett az égre. Meg kellett bizonyosodnia, hogy a Teremtő rajtuk tartja-e a szemét. Volt valami fenyegető a néma erdőben, s a csendtől félelem költözött a szívébe. Nem úsztak felhők az égbolton, csak némi pára lebegett az erdő fölött. A föld lassan és kérlelhetetlenül kiszáradt, s az elpárolgó nedvesség tejszerű ködburkot vont a vidék fölé. Talán a két férfi ott ül valahol, és őket lesi egy nyitott ablakból, kezükben lövésre kész fegyverrel. Vagy már rég eltűntek az erdőből.

Egyre közelebb értek a facsoporthoz. Egyetlen emberi építmény sem látszott. Úgy döntöttek, Zeb fogja becsérkészni a környéket. Ellmann odahívta a kutyát, a másik kettőt pedig pórázra kötötték. Egy darabig csak álltak, és nézték a nagy, fekete állatot. A kutya lassan egyik oldalról

a másikra forgatta a fejét, hegyezte a fülét, s csóválta a farkát. Hirtelen megmerevedett a füle, s láthatóan egy bizonyos pontra fókuszált, akár valami antenna. Ellmann gondolatban egyenes vonalat húzott a kutya fülétől a facsoport felé.

- Ott emberek vannak - suttogetta.

Sejer elindult, hogy körbenézzen. Zeb utána akart menni, de visszarántották a nyakörvénel fogva. Élesen felvakkantott. Sejer haja ezüstösen csillogott a sok zöld között. Teltek a másodpercek, Skarre izzadt. A férfiak megsimogatták a kutya hátát. Sejer csak ment tovább, majd kissé lemaradva Skarre is követte.

Sejer az erdő szélénél balra fordult, és a bokrok mentén lopakodott tovább. Megpróbált megnyugodni. Mintha látott volna valami sötétebbet és tömörebbet a fák között. Kezével végigsimított a pisztolytartón, érezte a bőr melegét. Az erdő nemsokára ritkulni kezdett. Egy tisztást pillantott meg maga előtt, a tisztáson pedig egy házat. Sötét és ormótlan volt. Egy gerendaház. Az ablakaira nézett, amelyek egytől egyig be voltak törve. Senkit sem látott. Leguggolt a bokrok között, és úgy gondolta, egyik ablakból sem vehetik észre. Természetesen az, hogy mindenhol sírni csend honolt, még nem jelentette azt, hogy ne lenne senki sem a házban. Talán alszanak, vagy csak pihennek. Vagy várakoznak. A ház tetején száraz, megbarnult fű nőtt. A kicsi ablakok nem engedtek be sok fényt. Odabent feltehetőleg kellemes hűvös lehetett. Bár továbbra sem hallott semmit, érezte, hogy van bent valaki. Elképzелhetetlennek tűnt, hogy csak úgy egyszerűen odasétáljon az ajtóhoz. Ha idegessé válnak, félelmükben rálóhatnak. Továbbra is guggolva maradt. Egyetlen követ sem látott a közelben, csak száraz fűvet. Ha egy nagyobb csomót a gyökerével együtt a gerendákhoz vág, valamilyen hangot fog adni. Talán elég hangos lesz ahhoz, hogy az egyik férfi kijöjjön, és körülnézzen, mi történt. Óvatosan keresgélt a földön, míg végül talált is egy nagyobb fűcsomót. A házra pillantott. Talán az ajtót kéne megdobnia. Ha van odabent valaki, az meg fogja hallani a zajt. Sö-

tét, vörösesbarna folt látszott a lépcsőn. Olyan volt, mint a vér. Összeráncolta a homlokát. Valaki megsérült volna? Egy pillanat alatt visszaereszkedett guggoló pózba. Semmi sem történt. Adott magának egy percet... a másodpercek egyre csak múltak. Nehéz volt az overallban guggolnia, mert nem volt elég hosszú a nadrágszára. Letelt az egy perc. Megfordult, és visszaosont a többiekhez.

- Semmi hang. Bemegyek a házba.

Skarre aggódva pillantott rá. - Nem hiszem, hogy odabent lennének. Olyan elhagyatottnak tűnik.

- Zeb hallott valamit - mondta Ellmann.

Sejer és Skarre visszalopakodtak a házhoz. Sejer belökte az ajtót. - Rendőrség! Van itt valaki?

Senki sem felelt. Minden csendes volt. Sejer nem hitte, hogy a rabló hirtelen kirohanna és lelőné. Nem így fog meghalni. Ráadásul a ház teljesen elhagyatott volt. Benézett a szobába. Meglátott egy zöld kanapét, egy régi szekrényt és egy szürke táskát. Pár lépéssel beljebb ment. Hátrasúgta Skarrénak: - Itt voltak.

A felügyelő egy darabig állt a poros padlón, és a szobát vizsgálta. Kellott egy kis idő, amíg hozzászokott a szeme a sötéthez, aztán meglátott egy alakot a sarokban. Vékony, fekete hajú férfi volt, sötét ruhában. Félig ült, félig feküdt, fejét pedig a szekrénynek támasztotta. Testhelyzete elég kényelmetlennek tűnt. Innentől nem foglalkozott azzal, hogy esetleg valaki rájuk támadhat. Odasietett, és letérdelt az élettelen test mellé. Először az tűnt fel neki, milyen kicsi. Sovány és vékony, szinte semmi izom nincs rajta. Szeme le volt csukva, arca holtápadt volt. Úgy nézett ki, mint egy súlyosan alultáplált gyerek, vállig érő, kócos, fekete hajjal.

- Errki - suttopta.

A halott hatalmas vértócsa közepén feküdt. Sejer körbetapogatta a vékony nyakat a pulzusát keresve... de nem találta. A sebet nem lehetett látni, de elég egyértelműnek tűnt, hogy a dereka környékén vagy lejjebb sérült meg. Még nem húlt ki teljesen a test. Sejer éppen fel akart állni, mikor valami fura hang ütötte meg a fülét, és sötét árnyat érzékelt

a látótere határán. Először azt hitte, Skarre az. Aztán idegesítő nyikorgás hallatszott. A szekrényajtó nyílt ki nagyon lassan. Felállt a hátán a szőr. Kifújta a levegőt. A nyikorgás abbamaradt, senki sem volt ott. Onnan, ahol guggolt, nem tudott belenézni a szekrénybe, de nem lehetett benne senki. A rabló nem fog bebújni a szekrénybe miután lelőtte a túszt. Már rég elmenekült. A szekrényajtó ugyan kinyílt, de csak attól, hogy belépett a szobába, és ezzel megmozdította a padlódeszkákat. A bizonytalanul álló szekrény zsanéja meg elmozdult, így az ajtaja lassan kitérült. A felügyelő hátrált pár lépést, s belenézett a sötét szekrénybe. Valamilyen fém csillant meg.

A fegyver erősen remegett. Sejer meglepetten kiáltott fel, és a saját fegyveréért akart nyúlni, de meggondolta magát. Semmit sem értett. Nézte a szekrényben álló, őt bámuló alakot, akinek az arca sápadt volt a félelemtől, és a fegyvert szorongatta. Kannick volt az. Ezt nem értette. Sejer figyelte a pisztolyt és a fiú kezét.

Most nem szabad hibáznod. Nyugalom, nyugalom, a fiú az idegösszeomlás szélén áll, és teljesen kiszámíthatatlan. Maradj nyugodt, beszélj halkán. Ne mutasd, hogy félsz.

- Én nem akartam! - kiabálta Kannick.

Hangja belehasított a sötétbe. Sejer beleremegett, annak ellenére, hogy felkészült rá.

- Egyszerre csak ott állt! Megkérdezheti Morgant!

Sejert vette célba. A mellkasára célzott, és biztosan el is találta volna, ha tudott volna lőni.

A felügyelő leengedte a kezét. - Nem húztad fel a kakast, Kannick. - Majd rögtön ezután: - Ki az a Morgant?

Kannick csodálkozva bámulta a pisztolyt. Zavarodottan kezdett küszködni a kakassal, de az ujjai megbénultak a félelemtől, és nem akartak engedelmeskedni. Végül mégis sikerült felhúznia, de addigra már Sejer rég elővette a saját fegyverét, mögötte pedig ott állt egy göndör hajú fickó szintén pisztollyal a kezében.

- Bent van a kisszobában - nyögte Kannick. Ezzel ledobta a fegyvert a földre, és öklendezni kezdett. Aztán sugárban elhánt. Még mindig a szekrényben állt, és kihányt a sötét padlóra. A káposztás hús és a whisky, minden kijött. Sejer várt, amíg befejezte, aztán óvatosan felemelte a pisztolyt, otthagya a fiút, s elindult megkeresni a kisszobát.

Morgan az ajtó mögött állt és várt. Ebben a pillanatban kirozott, kifutott a házból, és az erdő felé rohant. Kevés maradék erejét összeszedve rohant, kijutott a mezőre, és eltűnt a bokrok között. Ellmann észrevette a szőke haját és a színes nadrágot, így a menekülőnek esélye sem volt. Ellmann lehajolt, megragadta a kutya hatalmas fejét, és bele-suttogott a fülébe.

- Zeb, kapd el!

A kutya ugrott egy hatalmasat, és úgy lódult neki, akár a villám. Morgan futott. Nem hallotta a mögötte rohanó kutyát. Senki sem kiabált. Rettenetes csend borult az erdőre. Morgant minden igyekezete ellenére egy pillanat alatt elhagyta az ereje. Zeb látta a férfi fehér kezét, és a bal kézre kezdett koncentrálni. Semmi agresszív nem volt abban, amire készült, évek óta gyakorolta, és most parancsot kapott a feladat végrehajtására. Morgan megállt, levegőért kapkodott. Térde majdnem összerogyott alatta. Ellenőriznie kellett, hogy követik-e. Ebben a pillanatban hasra esett, aztán gyorsan a hátára fordult, és felült a fűben. Rémműlten bámulta a közeledő hatalmas állatot, a nyáladzó száját, a vörös nyelvet és a sárga fogakat. A kutya a földhöz lapult, mielőtt elrugaszkodott volna. A fehér kéz, amit eddig célba vett, eltűnt előle. Mindössze egy piros arcot látott, közepén sárga kendővel. Tökéletes célpont. Nagy ugrással előrelendült és beleharapott. Morgan felordított. Mikor a rendőrök utolérték, kezébe temetett arccal ült, és zokogott

a fájdalomtól. Sejer egy darabig állt, és hallgatta. Aztán a sírás nyöszörgéssé változott, melyből világosan érzékelhető volt a megkönnyebbülés.

*

Sara néma csendben ült a szék legszélén. Sejer elmesélte neki az egész történetet. Mindent tudni akart, hogy hogyan feküdt, voltak-e fájdalmai. Sejer úgy gondolta, nem. Valószínűleg fáradt lehetett, és a vérvesztéstől elgyengült. Talán úgy érezhette, lassan elalszik. Sokáig gondolkodott, és erőlködött, hogy minden részletre emlékezzen. Már csak egy apróság maradt hátra.

- Nem tudom felfogni, hogy Errki meghalt - suttogta a nő. - Hogy tényleg elment. Valójában világosan látom magam előtt. Máshol.

- Hol? - kérdezte Sejer.

A nő zavartan elmosolyodott. - Hatalmas sötétség közepén lebeg. Teljesen felszabadultan néz le ránk. Talán arra gondol: Ha tudnátok, milyen szép itt, ti, akik ott lent küszködtök.

A kép Sejerből rövid, szomorkás mosolyt csalt elő. Hogyan is közölhetné a legkíméletesebben az asszonnyal a hírt?

- Kiszabadítottam a békát - szólalt meg a doktornő.

- Köszönöm, ettől megkönnyebbültem.

Vékony kabát volt rajta, amit most szorosan maga köré fogott. Sejer nem kapcsolta fel a mennyezeti lámpákat, csak a zöld ernyős íróasztalit, amitől az iroda félhomályba borult.

- Van még valami, amit tudnia kell.

Sara felpillantott, hogy az arcáról olvashasson.

- Errki kabátjában találtunk egy piros pénztárcát. - Halkan megköszörülte a torkát. - Halldis Horné volt, és nagyjából négyszáz korona volt benne. - Sejer hallgatott és várt. A zöld fényben a nő sápadtnak tűnt.

- Egy-null Konradnak - mosolygott szomorúan.

- Nem nyertem. - Mást nem tudott mondani.
- Mire gondol? - kérdezte a nő.
- Jön valaki magáért?

A kérdés kicsúszott a száján, mielőtt gondolkozhatott volna. Talán hazaviheti a nőt. De Gerhardnak biztosan van kocsija, és ha felhívja, azonnal érte jön. Képzeletében látta maga előtt a férfit: egy nappaliban ült valahol, az órát nézte, aztán a telefonra sandított, készen arra, hogy hazavigye azt, aki a jog szerint az övé és senki másé.

- Nem - felelte a nő vállat vonva. - Taxival jöttem. A főnök pedig tolókokcsiban ül. Össze van zárva velem, szklerózis multiplexben szenved.

Sejer meglepődött. Nem tudta elképzelni Sarát egy mozgásképtelen ember mellett. Annyira másilyennek gondolta. Egy nem teljesen tisztességes gondolat suhant át az agyán.

- Hadd vigyem el!
- Megteheti?
- Senki sem vár rám, egyedül vagyok.

Semmit nem változtatott a helyzeten, hogy ezt végre ki mondta.

Egyedül vagyok. Megfogalmazta ezt így valaha magának? Vagy egyszerűen csak tudomásul vette, hogy megözevgyült?

Csendben ültek a kocsiban. Szeme sarkából látta a nő térdét, a többi csak jelen volt, halvány sejtésként, kívánságként. Kezei a kormányon nyugodtak, és elárulták. Úgy érezte, olyan hangosan kiáltoznak, hogy bárki meghallhatja, szükségük van valamire, amiben megkapaszkodhatnak. Mire gondolhat?, tűnődött Sejer, de nem mert az asszony felé fordulni és a szemébe nézni. Errki meghalt. Hónapokon át kezelte, és mégsem sikerült megmentenie.

A nő egy Jordbærstedet nevű zsákutcáig vezette. Meg kellett állnia, pedig legszívesebben a világ végéig is elment volna Sarával az oldalán.

- Butaság ilyet mondani - szólalt meg hirtelen Sara -, de nehezen tudom elhinni ezt.

- Hogy Errki meghalt?

- Hogy tényleg ő ölte meg Halldist.

Sejer ölje tett kézzel ült. Fészkelődött az ülésen, és próbálta vigasztalni az asszonyt. - Mondott valamit korábban, hogy néha-néha történnek olyan dolgok, amelyeket nem tudunk megmagyarázni.

A nő megvonta a vállát. - Nem adom fel.

- Ezt hogy érti?

- Megpróbálom kideríteni, hogyan történhetett ez meg.

- Hol fog keresgélni?

- A papírjaimban, az emlékeim között. Felidézek mindent, amit mondott. És azokat a dolgokat is, amiket sosem mondott ki. Egyszerűen meg kell értenem a történeteket.

- Majd elmeséli, mit talált?

A nő végre fölnézett és elmosolyodott. - Jöjjön be velem! - mondta váratlanul.

Sejer nem értette, miért mondja ezt, de engedelmesen követte az ajtóig. Nézte, ahogy bedugja a kulcsot a zárba, de előtte csöngetett egy rövidet. Talán jelzi a férjének, hogy csak ő, Sara jött haza. Nem akart találkozni a férjével. Ha látja őt, a képzelete sokkal élesebben fogja kirajzolni, hogyan is élnek. Az épület alacsony sorház volt mozgássérülteknek átalakítva, nagyon széles ajtókkal. A nappali ajtaja előtt álltak. Sejernek eszébe jutott egy fiatal emberről szóló könyv, arra emlékeztette a helyzetet. A szerelmes főhős hazakíséri a nőt. Teljesen belebolondult az asszonyba, és azt hiszi, a nő egyedül él. Útközben a nő bevallja, hogy otthon Johnny vár rá. A férfi szíve majdnem megszakad, de aztán belépnek a nappaliba, és kiderül, hogy Johnny egy tengerimalac.

Gerhard Struel az íróasztalánál ült, és olvasott, a meleg ellenére kötött kardigánban. Most megfordult, és feléje bólintott. A férfi idősebbnek tűnt, mint ő maga. Kopasz volt,

a szemüvege mögött sötét szempár ült. Mellette, a földön egy németjuhász feküdt. A kutya felemelte a fejét, és nézte őket.

- Papa - mondta Sara a férfit pillantva -, ő Konrad Sejer felügyelő.

Gerhard Struel nem tengerimalac, hanem az apja!

Sejer megpróbált magához térni, miközben megfogta a feléje nyújtott kezét. Miért akarta ezt megmutatni neki? A lakást, a segítségre szoruló apát. Talán azt akarta mondani: Vigyél el innen!

- Lassan haza kell mennem a kutyámhoz - jegyezte meg sután.

- Jaj, elnézést - mondta a nő, miközben a kabátjával szöszmötölt. - Nem akartam feltartani.

Gerhard Struel hosszan nézte Sejert. - Akkor tehát vége?

Igen, gondolta, vége. Mielőtt elkezdődött volna. Most nem tudok továbblépni. Nem megfelelő az alkalom.

Abba a lehetetlen helyzetbe került, hogy fel kell hívnia a nőt telefonon, ha akar tőle valamit. Sara egyszer már kezdeményezett, most rajta a sor.

Az asszony kezét nyújtott neki. - Nagyszerű csapatot alkottunk, nem gondolja?

Az asszony elültetett egy magot, ami talán ki fog hajtani. Igen, nagyszerű csapat.

Megtalálta a nevet a névhatározóban. Sara, azt jelenti, „hercegnő”. Később az ágyában feküdt, és a mennyezetet bámulta. Képzeltben vele beszélgetett. A szavak teljesen természetesen jöttek elő belőle.

Tudtam, hogy fel fogsz bukkanni. Vártam rád.

Mesélj magadról valamit, kérte mosolyogva a nő.

Mit szeretnél hallani?

Egy gyerekkori emléket, egy szép emléket.

Ez szép: Azon a nyáron, mikor ötéves lettem, apám magával vitt a roskildei dómba. Nem tudtam, mi rejtőzik odabent, egyszerűen csak beléptem a kőpadlóra a kinti me-

leg napsütésből. A templom tele volt ládákkal. Apám elmondta, hogy emberek fekszenek bennük, minden olyan pap, aki ebben a templomban szolgált. Ott feküdtek végtelen sorban a padok mellett, hogy mindenki láthassa őket. A márványládák gyönyörűnek látszottak. Odabent hideg volt, és elkezdtem fájni. Megálltam, rángattam apám kezét, és újra ki akartam menni. Egy idő után megelégette. Örök Álmat alusszák, mosolygott. Nekünk pedig haza kell mennünk, és dolgoznunk a kertben, amíg ilyen szép az idő. Nekem le kell vágnom a fűvet, neked pedig gyomlálnod kell.

A koporsók látványa nem hagyott nyugodni. Egészen addig, amíg anyám ki nem jött a kertbe, és ki nem hozta az epertortát. Hűvös volt, mert a pincében állt, de a felszíne langyossá vált. Ettem a tortát, és közben azon gondolkodtam, hogy biztosan tévednek. A koporsókban nincsen semmi, csak por és levegő. A torta pedig olyan finom volt, hogy hihetetlennek tűnt, az élet nem tart örökké. Felnéztem a kék égre, és hirtelen megláttam egy csapat angyalt, akik fehér szárnyakon lebegtek odafent. Talán azért jöttek, hogy elvigyenek minket, pedig még meg sem ettük a tortát! Apám is látta. Felnézett, és lelkesen mosolygott. Nézd, Konrad, milyen szépek!

A hadsereg tizenöt ejtóernyőse volt az, akik a közeli foci pályára ereszkedtek le. Sohasem fogom elfelejteni, milyen szép volt, és milyen csendesesen ereszkedtek.

Ezután sokáig ébren feküdt. Rettenetes fáradtságot érzett, de csak nem jött a szemére álom. Meredten nézte a sötétet. Forgolódott az ágyban, s Kollberg minden mozdulatra hegyezni kezdte a fülét. Túl meleg volt az alváshoz. Elkezdett vakarózni. Fáradtan felkelt az ágyból, felöltözött, és kiment a nappaliba. A kutya utánatámolygott. Akarna egyáltalán bárkit közel engedni magához? Reggelente együtt ébredni... minden reggel, éveken keresztül. Mit szólna hozzá Kollberg? És a két hím mellett nehéz lenne neki.

- Elmenjünk sétálni? - suttogta. A kutya vakkantott egyet, és az ajtóhoz igyekezett. Éjjel két óra volt. A toronyház magányos oszlopként állt a csillagtalan égbolt alatt.

Egyenesen be akart menni a városba, fel a temetőhöz, de aztán meggondolta magát. Hihetetlen lelkiismeret-furdalást érzett. Olvasott ilyesmiről. Nem tudta, hogyan kezelje a helyzetet, aztán eszébe jutott: Talán el kellene költözni, lecserélni a kocsit, valamilyen vonalat húzni. Elise előtt és után. *Nem tudok továbblépni, valami leláncol.*

Rövid ujjú ingben volt. Az éjszakai levegő kicsit csillapította bőre viszketését. Ment, egyre csak ment, akárcsak Errki. Ha valaki él, akkor tegyen is úgy, mintha élne, hasított belé a gondolat. Megfordult, és visszapillantott a toronyházra. Volt valami az épületben, a hatalmas, szürke betonoszlopban, amely az emberek félelméről árulkodott. El akarok költözni, gondolta, le akarok menni a hegyről. A fűben állva a fák koronáját kezdte nézni.

- Elköltözzünk, Kollberg? Ki vidékre?

A kutya árgus szemmel leste a gazdáját.

- Nem érted, miről beszélek, mi? Te más világban élsz, de azért jól megvagyunk. Még akkor is, ha buta vagy.

Kollberg boldogan szimatolta a kezét. Bedugta a nadrágja zsebébe, és előszedett egy otffelejttett kutyakekszket. Kollberg nem tudta, miért kapott jutalmat, de lenyelte, és lelkesen csóválta a farkát.

- Az a legrosszabb, hogy sosem fogom megtudni, miért - mormolta. - Tulajdonképpen mi történt köztük? Mit mondott vagy tett Halldis, ami megrémítette Errkit? Mindketten halottak, és sohasem fogjuk megtudni az igazságot. Persze a világ dolgainak nagy részét sosem tudjuk meg. Különös, hogy ebbe belenyugszunk. Mintha valami távolira várnánk egész életünkben, olyanra, ami mindent megmagyaráz. De te, te buta - pillantott a kutyára -, te csak a következő etetést várod.

A kutya ugrott egyet, és tovább csóválta a farkát.

- Fáradt vagyok - mondta hangosan. - Menjünk haza!

Hátat fordított a városnak, és elindult visszafelé.
Hátat fordított a temetőnek. Mélyen, legbelül ez fájt neki.

*

Skarre igazán ápoltnak tűnt. Frissen zuhanyozott és borotválkozott, s napbarnított volt.

- Mi van veled? - Sejer végigmérte.

- Semmi. Csak minden szempontból jól érzem magam a bőrömben.

- Helyes - felelte Sejer. - Tudtak már mondani valamit a laborosok? Összevetették az ujjlenyomatokat?

- A házban mindenhol Errki ujjlenyomatai vannak, még a benti tükrön is. A kapán még dolgoznak, az bizonytalan.

- Legépelted már az éjszakai kihallgatás jegyzőkönyvét?

- Tessék, főnök. - Átlátszó műanyag borítékot nyújtott oda Sejernek, és az ajkába harapott. - Mi lesz a fiúval?

- Semmi különös. Morgan megerősítette, hogy baleset történt. Valószínűleg a Guttebakkenban marad, ami mindent összevetve a legjobb számára. Most egy időre kijutott neki mindenből. Nyugalomra van szüksége, nem pedig egy újabb költözésre. Mindjárt kimegyek hozzá, és beszélek vele. Nyilván nincs túl jó formában, de van egy aprócska reményem, hogy talán észrevett valamit Errkin, ami felett Morgan átsiklott, és ami mindent megmagyarázhat.

Skarre hosszasan nézett rá. - Azt hiszed, lehetséges? Hiszen csak egy halálra rémült kölyök.

- A gyerekek jó megfigyelők - jelentette ki Sejer kategorikusan.

- Tulajdonképpen nem. Csak más dolgok tűnnek fel nekik, mint a felnőtteknek - felelte Skarre határozottan.

- És ez számunkra hasznos lehet.

Skarre összeráncolta a homlokát. - Olyan fura vagy.

- Mire gondolsz?

- Mintha nem tudnád elfogadni a történeteket. Ez nem vall rád.

- Csak kíváncsi vagyok - válaszolta Sejer.
- Fáradtnak látszol.
- Ma éjjel mindenhol viszkettem - mondta Sejer komolyan.

E drámai bejelentés után visszavonult az irodájába.

- *Morten Garpénak hívják?*

- *Igen.*

- *De Morgannak nevezi magát?*

- *A nem létező barátaim Morgannak hívnak.*

- *Nem létező? És miért nevezi így magát?*

- *Jobban hangzik, maga szerint nem?*

Skarre innen kihagyta, hogy mindketten nevettek.

- *Tehát, Morten. Más szóval egyedül van?*

- *Roszul állok a bűntársakkal. Csak egy volt, és most börtönben ül. És van egy nővérem Oslóban.*

- *Miért ül?*

- *Fegyveres rablásért. Sosem köpött be. A pénzt neki raboltam.*

- *Megfenyegette magát, hogy nem fedezi tovább, ha nem tesz valamit?*

- *Igen.*

- *És ennek végét akart vetni?*

- *Úgyis hosszú büntetést fogok kapni, úgyhogy már nem számít.*

- *Ebben igaza van, nem számít. A rablásra még visszatérünk. Meséljen Errkiról!*

Skarre azzal jelezte a beálló hosszú csöndet, hogy új bekezdésbe írta a következő részt.

- *Mindent elmondott nekem az anyjáról meg arról, ami vele történt. Errki és én is skorpiók vagyunk. Egy héttel később született, mint én. Tudta, hogy a legjobb és a legrosszabb emberek skorpiók?*

- *Nem. Hogy érti, hogy „mindent elmondott”?*

Sejer felemelte tekintetét a papírról, és a sok szakemberre gondolt, akik az évek során mindenféle praktikával próbálták kihúzni belőle az igazságot. Ennek a fickónak pedig néhány óra alatt sikerült.

- *Emlékezett valamire Halldis megöléséből?*

- *Nem igazán. Annyit mondott, hogy a nő sikított, és fenyegető volt. A szeme a távolba meredt, amikor erről beszélt.*

- *Mondta azt, hogy ő ölte meg? Kimondta ezt?*

- *Nem. Különös tekintettel nézett rám, és azt mondta: „A dolgok csak megtörténnek.”*

- *Erőszakosnak gondolja?*

- *Azt hiszem, látta az orromat. Csúnyán fog behegedni. Nem mintha túlságosan izgatna. Tulajdonképpen semmi sem érdekel. Az egyetlen dolog, ami aggaszt, az Tommy képe, amikor átkopogok neki a szomszédos cellából, és rájön, hogy egyetlen koronát sem kap tőlem.*

- *Tommynek hívják?*

- *Tommy Rein.*

- *A mindenit!*

Új bekezdés.

- *Miről beszéltek az alatt a hosszú idő alatt, amit együtt töltöttek Errkivel?*

- *Erről alig tudok mondani valamit. Olyan sok furcsa dolgot mondott. Egy darabig a halálról beszélgettünk. Gondolkozott már ezen? Hogy tényleg meg kell halnunk? Látom, ahogy meghalnak körülöttem az emberek, de nem értem, hogy egyszer engem is utolérhet. Ma megpróbáltam felfogni, többször is. De olyan, mint egy bonyolult matematikai egyenlet, amelyet egyszerűen képtelenség felfogni. Maga érti ezt?*

- *Micsodát?*

- *Hogy meg fog halni.*

- *Igen, értem.*

- *Akkor magával valami baj lehet.*

- Ne vegye a szívére. A tudat előbb-utóbb mindenkit utolér. Persze ismerek sokakat, akik idősebbek magánál, és még nem tették fel magukban ezt a kérdést. Honnan volt Errkinek pisztolya?

- Kérdeztem tőle. Valami olyasmit mormolt, hogy „Kívánj a szomszédodnak egy tehenet, és az Isten ökröt ad neked.”

- A végén mennyire volt részeg?

- Közél sem annyira, mint én. A beszédén nem lehetett észrevenni, de a járása elég bizonytalanná vált, és Errki elég esetlenül mozgott józanul is.

- Errki és Kannick... miről beszéltek egymással?

- Szinte nem beszéltek. Úgy figyelték egymást, mint két kutya. Kannick halálra volt rémülve, alig mert Errkire nézni.

- Errki fenyegetően lépett fel a fiúval szemben?

- Nem hiszem. Jól bántunk vele, egyáltalán nem bántottuk, csak részegek voltunk. Mikor Kannick felbukant, már, mondjuk úgy, eléggé felöntöttünk a garatra. Az volt a különös, hogy egy idő után mintha azt gondolta volna, jó ott lenni. Megnyugodott. Valamilyen furcsa módon mi hárman összetartoztunk. Senki sem akart csinálni semmit, magukat vártuk.

- Hogyan reagált Kannick, amikor kiderült, hogy Errki meghalt?

- Teljesen bepánikolt. Sírt, és könyörgött, hogy segítsék neki.

- Miben segítsen?

- Bebizonyítani maguknak, hogy baleset történt.

- Baleset volt?

- Persze. Az ajtóra lőtt. Nem tudta, hogy odabent vagyunk, azt pedig még kevésbé, hogy Errki éppen akkor nyitja ki az ajtót.

- Jól van. És még?

- Mire gondol?

- Javasolta, hogy meneküljenek el, vagy rejtsek el a holttestet?

- Nem, nem. Egyáltalán nem. Lebeszéltem róla.

- Tehát javasolta?

- Eh, nem, tulajdonképpen nem. Összevissza beszélt. Pánikba esett. Ez nem meglepő. Szerencséje, hogy csak tizenkét éves, és még nem büntethető.

Beült a kormány mögé, és becsukta a kocsiajtót. Annak ellenére, hogy rosszul aludt, különös módon teljesen tisztának érezte a fejét. Az a meglepő érzése támadt, hogy ez a pillanat döntő. Hirtelen megértette. Az idő megállt. Kibámult a kocsiablakon, hogy keressen valamit odakint, ami megmagyarázza ezt az érzést, de semmit sem talált. Megkövültnek érezte magát, nem tudott megmozdulni. Nem volt kellemetlen, csak szokatlan. Látta a saját kezét a kormányon. Látott minden egyes szőrszálát a kézfejen és a vékony ráncokat a csontok felett. Fehér körmeit, amelyek simák és tiszták voltak, meg a sárga elszíneződést az ujjai végén. A tükörben belenézett saját szemébe. Arca idősebbnek tűnt, mint ahogyan emlékezett rá, de végtelenül ébernek látszott. Egy közelben haladó kocsi dudálása riasztotta fel az álmodozásból. Sebességbe kapcsol, és elhajtott a téren parkoló autók mellett.

A fiú egyenes háttal állt. Bal lába kifelé mutatott, a jobb pedig egyenesen előre. Fölszegte a fejét, karja lazán lógott az oldala mellett. Nagy, mély levegőt vett, majd lassan újra kifújta. Aztán balra fordította a fejét, lassan, mint ha óvatosan közeledne valamihez. Nem gyorsan, hanem nagyon, nagyon lassan. Hunyorgott. A harminc méterre lévő sárga kör élesebb lett. Ismét mély levegőt vett, és sokáig benntartotta. Hatalmas mellkasa fölemelkedett, miközben szemmagasságba állította az íját. Kifeszítette, és célzott. Látta, ahogy a kis, piros pont megérinti a céltábla alsó élét. Most egy tízest akart. Elég jó volt hozzá, mármint a tökéletes pillanatokban, amikor minden sikerült. A nyíl kirepült, s éles csattanással eltalálta a céltáblát. Kifújta

a maradék levegőt a tüdejéből, és a tegezben újabb nyílvesztő után kotorászott anélkül, hogy szemét levette volna a céltábláról, vagy változtatott volna a testtartásán. Beillesztette a vesszőt. Három tízest akart lőni. Ha szerencséje van, a második nyíl érinteni fogja az elsőt. Leeresztette az íjat, mély levegőt vett, és behunyta a szemét. Azután ismét kinyitotta. A céltáblát nézte, és az előző nyíl piros tollait, amelyek a sárga kör közepén virítottak.

Ekkor egy hangot hallott. Először nem akart foglalkozni vele. Egy jó íjász nem hagyja magát megzavarni, folytatja a célzást anélkül, hogy lankadna a figyelme. De a zaj fokozódott, egyre közelebről hallatszott. Nem tetszett neki a dolog. Végig akarta csinálni a háromnyilas sorozatot. Egy kocsi közeledett. A második nyilat is kilőtte. Egy nyolcas. Dühösen pislogott, és hátrafordult. Rendőrautó hajtott be az udvarra.

Kannick leengedte az íját, és mozdulatlanul állt. Sejer szállt ki a kocsiból, egyenruhában. Nyilván csak azért jött, hogy beköszönjön, és megkérdezze, hogy van, hogy aludt. Jól érezte magát, nem kellett aggódnia. Kannick bizonytalanul elmosolyodott.

- Jó reggelt, Kannick.

Sejer nem mosolygott. Komolynak látszott. Nem kedvesnek, mint a múltkor, hanem olyannak, akit zavar valami. Kannick megfordult, és a céltáblára meredt.

- Van egy tízesed - állapította meg.

- Igen - felelte a fiú büszkén.

- Nehéz megcsinálni? - Kíváncsian nézte a fényes íjat anélkül, hogy az arckifejezése megváltozott volna.

- Igen, nehéz. Több mint egy éve ezzel foglalkozom. Sikerült volna még egy tízes, de megjött maga, és megzavart.

- Nagyon sajnálom. - Komolyan a fiú szemébe nézett. - Elvettük tőled az íjadat. Te pedig itt állsz, és lősz. Ezt mivel magyarázod?

Kannick hátranézett. - Ez Christiané. Kölcsönadta.

- De nem szabad felügyelet nélkül lőnöd, nem igaz?

- Margunn csak vécén van. Gyakorolnom kell a bajnokságra - felelte tompán.

- Értem. Mindenképpen beszélnem kell Margunn-nal. - Sejer a fejével intett előbb a ház felé, aztán a lövőmatrac és a karton céltábla irányába. Ez volt a fiú egyetlen szenvedélye, ő pedig éppen azon volt, hogy elvegye tőle. Szívből gyűlölte ezt. Ugyanakkor valami megszólalt benne, mint-ha félreverték volna a vészharangot. Érezte, hogy a szíve szaporábban ver. Előfordulhat, hogy mindez semmit sem jelent, de az is lehet, hogy nagyon fontos, akár döntő jelentőségű az az apróság, amelyet hirtelen megpillantott. Alig bírt uralkodni magán.

- De itt az udvaron azért gyakorolhatok - mondta Kannick részben kérlelően, részben dühösen. - Ha már az erdőben nem. Ha azt akarom, hogy esélyem legyen a bajnokságon, az utolsó hetekben minden nap lőnöm kell.

- Mikor lesz a verseny? - Sejer nem ismert rá a saját hangjára. Rekedtes és durva volt.

- Négy hét múlva.

A fiú még mindig lövőállásban állt. Fekete mokaszinban. Elég nagynak tűnt, lehetett vagy negyvenhármas. Bőrtalpán nem volt semmilyen cikcakkminta, ami a sportcipőkön lenni szokott. A tizenkét év körüli fiúk általában sportcipőben járnak. Kicsit bosszantotta, hogy mokaszint viselt a fiú. Ünneplőcipőnek látszott, és rosszul mutatott a levágott szárú farmerral, ami rövidnadrággként funkcionált. Egész idő alatt küzdött a furcsa érzés ellen, ami mind jobban a hatalmába kerítette.

- Jól aludtál az éjjel? - kérdezte barátságosan. Kannick zavarodottan hallgatta. A rendőr hangja kedves volt, de a szeme hideg, akár a jég.

- Úgy aludtam, akár a bunda - felelte bátran. Zavarba jött a saját hazugságától. Túl sok minden történt. Felébredt, amikor Margunn bement ágyneműt cserélni Philipnél, és próbált nyugodtan, egyenletesen lélegezni. Nem bírta már hallgatni Margunn vigasztalását, ugyanakkor félt elaludni. Volt egy rettenetes álma, amitől nem bírt szabadulni.

- Én rosszul aludtam - magyarázta Sejer sötéten.
- Tényleg? - kérdezte Kannick egyre bizonytalanabban. Nem szokott hozzá, hogy a felnőttek ilyenekkel traktálják. De ez a férfi más volt.
- Kilősz egy nyilat úgy, hogy én is láthassam? - kérdezte.
- Kannick habozott. - Megpróbálhatom, bár most kiestem a ritmusból, és akkor ritkán sikerül jól.
- Csak kíváncsi vagyok - mondta Sejer halkán. - Még sohasem láttam közelről valakit íjjal lőni.
- Szemével követte Kannick mozdulatait. Az egész folyamatot, ahogy összpontosított, ahogy fölemelte az íjat, felhúzta, aztán elengedte. Nagyon kecses mozdultsor volt, annak ellenére, hogy ez a hegynyi fiú csinálta. Az új különleges módon összeszedte a formátlan alakot. Kannick egy kilencest lőtt, aztán leengedte az íját.
- Sejer fölneézett a házra, majd újra a fiúra pillantott. - Kesztyűben lősz? - kérdezte, és fejével Kannick keze felé intett.
- Íjászkesztyű - válaszolta Kannick. - Különben a húr-tól kikészülnének az ujjaim. Van, aki bőrszíjat használ, de én jobban kedvelem a kesztyűt. Tulajdonképpen csak arra a kézre kell, amivel az ember lő, de a szimmetria kedvéért mindkettőn viselek kesztyűt, és ez bevált. Tudja - magyarázta hevesen -, minden íjásznak megvan a maga szokása. Christian pislog egyet, közvetlenül lövés előtt.
- Ez elég különös szokás.
- Sejer a kesztyűre pillantott. - Csak három ujjam van?
- Csak három újra van szükségem a lövéshez, a hüvelyk- és a kisujj kimaradnak.
- Mm.
- Ez a tartalékkesztyűm, ami alig használt, ezért elég merev - folytatta Kannick -, de idővel puhább lesz.
- Új? - Sejer összeráncolta a szemöldökét. - Miért új?
- Miért? - Kannick elbizonytalanodott. - Hát azért... mert kidobtam a régit.
- Értem.

Sejer alaposan szemügyre vette. Kannick a kezét bámulta, a kezén lévő vékony bőrkesztyűt. Vékony bőrcsíkok vezettek a csuklóján lévő keskeny szíjhoz, amit cipzár rögzít.

- Miért dobtad ki a régit?

- Miért? - Kannick rettenetesen nyugtalan lett. - Azért, mert régi és lyukas volt.

- Rendben. - Sejer nagyot sóhajtott. - És hol dobtad ki őket?

- Hogy hol? Nem emlékszem.

Kannick mozgolódott, és izzadt. Az átkozott melegben nem tudott létezni. A fiúk elmentek fürödni Thorleiffel és Ingával, ám ő nem akart velük menni. Rosszul érezte magát fűdönadrágban, ráadásul edzenie kellett. Odakint valahol várt rá egy kupa, életében először legyőzhet másokat. Miért nem jött már vissza Margunn? Mi fog még történni?

- Hol, Kannick?

- A tűzrakóban. - Nyugtalanul topogni kezdett.

- Megcserélted a lábaidat.

- És akkor?

- Hazudsz nekem, Kannick. Azt mondtad, láttad odafent Errkit.

- Úgy volt! Láttam őt!

- Errki *látott téged*. Ez egészen más. - Sejernek meg kellett erőltetnie magát, hogy a hangja nyugodt maradjon. - Mondok neked valamit. Hiszek neked, amikor azt mondod, hogy Errki halála baleset volt. Morgan megerősítette ezt.

Kannick egy pillanatra mintha megkönnyebbült volna.

- De kétkem, hogy igazán zavarna a dolog.

- Micsoda? - kérdezte félve.

- Ha Errki halott, nem beszélhet. Te már előtte ott jártál, ezért sietnél jelenteni Gurvinnak a gyilkosságot. Mielőtt Errki lement volna és elárulta volna, hogy te voltál, lerohantál, hogy azt mondd, ő tette. Senki sem hitt volna a bolond Errkinek.

Ebben a pillanatban megjelent Margunn. Bizonytalanul nézett rájuk, és idegesen köhécselt. - Valami baj van?

Sejer bólintott. Margunn ideges lett.

- Kannick - szólalt meg a nevelő, hogy kitöltse valamivel az ijesztő csendet, még akkor is, ha nem volt fontos a mondanója. - Most nem lenne szabad mokaszinban járnod, azt Karsten konfirmációjára vettük. Hova tetted az edzőcipőt?

Kannick leengedte az íjat. Szíve erősen összerándult, és nagy adag forró vért juttatott az arcába. A jövő elérkezett.

*

A következő történhetett: Kannick az erdőben járkált az íjával. Lelőtt egy varjút, és haza akart menni, amikor eszébe jutott, hogy benézhetne Halldishoz. Talán látta, hogy háttal az ajtónak kapál. Beosont a házba, megtalálta a pénztárcát a kenyértartóban. Talán szerencséje volt, talán tudta, hol keresse. Újra kilopódzott. Legnagyobb rémületére Halldis az ajtóban állt, kapával a kezében. Kannick pánikba esett. Ő, aki mindig előbb cselekedett, aztán gondolkozott. Megpróbálta kitépni a kapát Halldis kezéből, talán dulakodtak is egy darabig, míg végül megszerezte. Halldis félelemmel és vádlón nézett rá. Kannick felemelte a kapát, és le-sújtott vele. Rajta volt az íjászkesztyű, így csak kevés nyomot hagyott. Halldis elesett. Kannick átrohant a tisztáson, megállt egy pillanatra a kútnál, és visszanézett. Ekkor vette észre a sötét alakot a fák között. Rájött, hogy meglátták. Elindult lefelé az úton, de elvesztette a pénztárcát. Errki odament a házhoz, és megtalálta Halldist. Feltehetőleg bement a konyhába, mindent megnézegetett, otthagya az ujjlenyomatát az ajtókon és az ablakpárkányon, valamint a cipőnyomát a padlón. Kifelé menet megtalálta a pénztárcát, amit Kannick elejtett a nagy sietségben. Zsebre vágta, és a szörnyűségtől teljesen összezavarodva elindult a városba, az emberek közé. Kannick lerohant Gurvin rendőrfőnökhöz,

és bejelentette az esetet. Aki bejelenti, az természetesen nem lehet bűnös. Ráadásul éppen a bolond Errkit látta. Mit is mondott Morgan? *Úgy figyelték egymást, mint két kutya.*

Kivette zsebéből a telefonját, és tárcsázott. Skarre fölvette.

- Mi újság?

Sejer körbenézett. - Mindenféle. - Kinézett a kocsi ablakán a párafelhőbe burkolózó erdőre. Bárcsak beleugorhatna ebből a rettenetes melegből a tengerbe. - Telefonált valaki?

Skarre hallgatott. Az utóbbi huszonnégy órában furcsa gyanúja támadt. - Határozd meg a „valakit”.

- Az ég szerelmére, bárki.

- Senki sem telefonált - bökte ki végül Skarre.

- Rendben.

A beállt csendet Skarre törte meg. - Történt valami?

- Nem Errki ölte meg Halldist.

- Hát ez remek! Ez az, amit most hallani szerettem volna. Tehát akkor előlről kezdhetünk mindent. Mással próbálkozz, nem vagyok vicces kedvemben.

- Nem viccelek. Nem ő volt.

- Tényleg nem, főnök?

Súlyos csend állt be. Skarre sokáig gondolkozott. - Rendben van - szólalt meg végül. - Kezdem érteni, miről beszélsz. Telefonált egy lány, a pénztáros Briggen boltjából. Eszébe jutott valami nagyon fontos, amit feltétlenül el kellett mesélnie.

- Na, halljuk!

- Az egyik guttebakkeni gyerek többször ment Odde-mann-nal Halldishoz segíteni. Hogy felkészüljön a jövőre. Kitalálod, ki volt az?

- Kannick - felelte.

- Általában csokoládéban kapta a fizetségét. Tudhatta, hol tartja az asszony a pénztárcáját.

Sejer bólintott.

Skarre folytatta: - Ja, és járt itt valaki.

- Határozd meg a „valakit”.

- Dr. Struel.
- Valóban? És mit akart?
- Azt nem tudom. Kapott tőlem papírt meg borítékot, és üzenetet hagytott neked. Az asztalodra tettem.
- Sejer beindította a kocsit. Egymást kergették a gondolatok a fejében. - Jacob - mondta kárörvendő mosollyal. - Tudod, hogy ez mit jelent, ugye?
- Mire gondolsz?
- Ugranod kell ejtőernyővel.
- Igen, kénytelen leszek.
- Hosszú szünet állt be.
- A rend kedvéért elmondom, hogy nem akarom feltétlenül bevasalni rajtad, számomra ez nem jelent sokat. Nem foglak kevésbé becsülni, ha nem teszed meg.
- De nem is fogok különösebben nagyot nőni a szemedben, nem igaz?
- Most is nagyra becsüllek.
- Természetesen ugrom.
- Erős a hited, ugye?
- Ez lesz az egyik olyan alkalom, amikor komolyan próbára kell tennem. Talán itt volt már az ideje.

Kinyitotta az irodája ajtaját, és belépett. Fehér boríték feküdt a világtérképet ábrázoló könyöklőjén, a Csendes-óceán közepén... akár egy vitorlás. Óvatosan fölemelte a borítékot, s finom mozdulattal kinyitotta. Remegett a keze, amikor kihúzta a papírt.

Skarre hirtelen berontott. Megtorpant, amint meglátta a főnökét, aki kezében egy papírcetlivel valósággal remegett.

- Bocsánat - szabadkozott zavarában. - Történt valami?